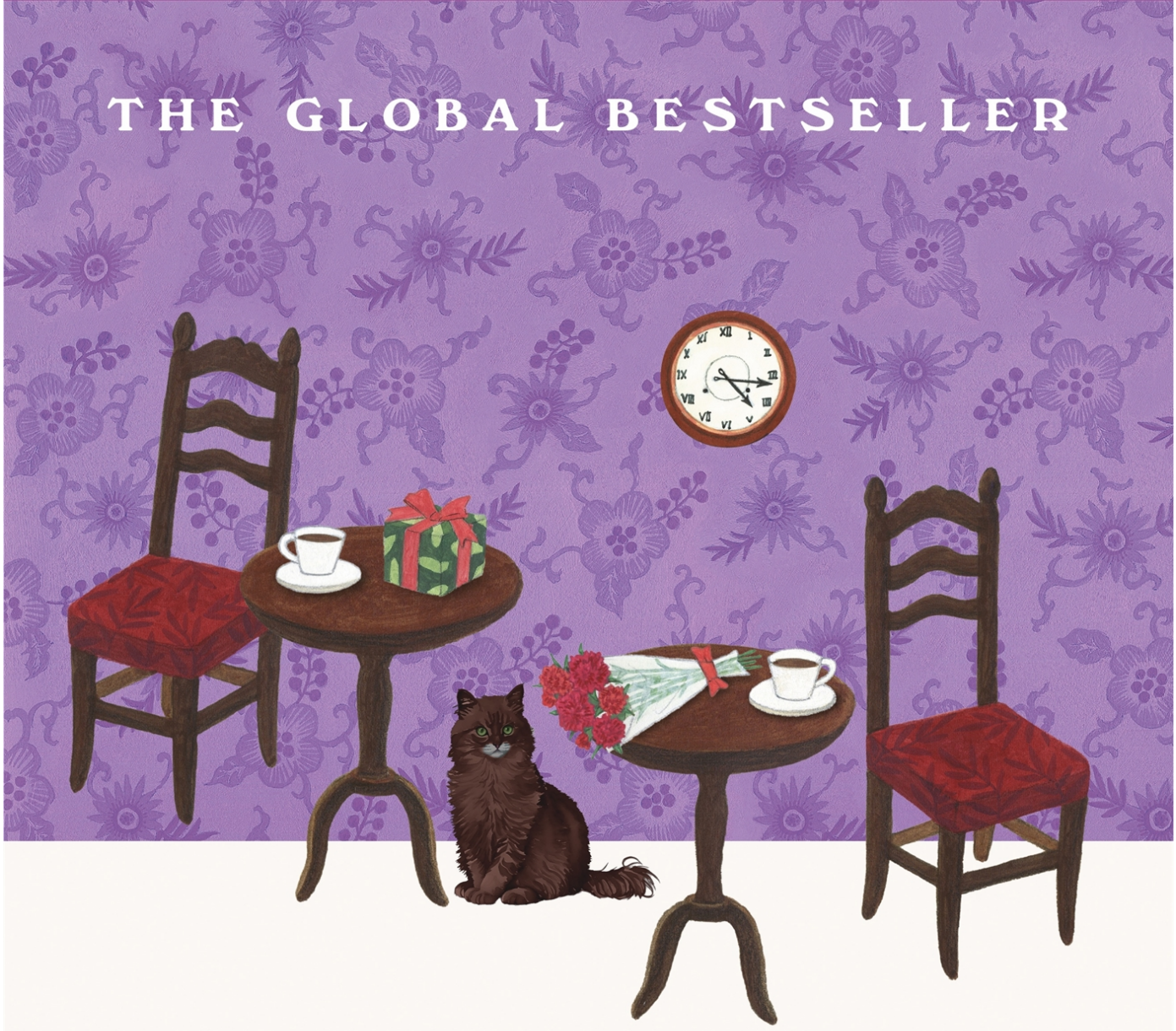
THE GLOBAL BESTSELLER

Before I knew I loved you

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Bestselling author of *Before the coffee gets cold*

Toshikazu Kawaguchi

SENİ SEVDİĞİMİ BİLMEDEN ÖNCE

Japoncadan Geoffrey Trousselot tarafından çevrilmiştir.

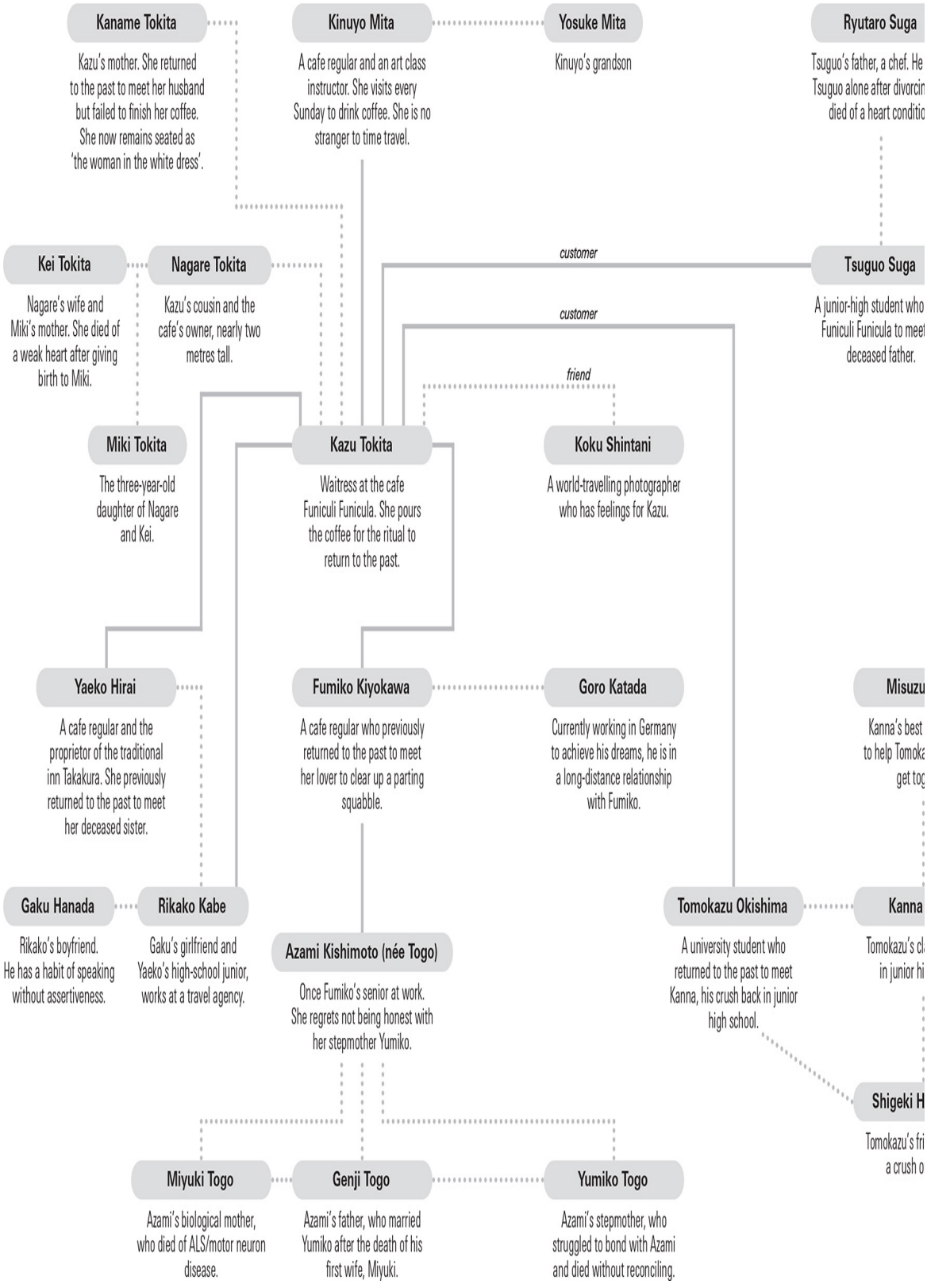
PICADOR

OceanofPDF.com

Geçmişe dönebilseydiniz, kiminle tanışmak isterdiniz?

OceanofPDF.com

Relationship map of characters

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kapak Başlık Sayfası İthaf Harita İçindekiler Önsöz I Kaçak II Sabırlı Adam III Sır IV Baba ve Oğul Diğer Eserler Toshikazu Kawaguchi Telif Hakkı

OceanofPDF.com

Önsöz

Şehrin bir köşesinde bulunan bir kafedeki tuhaf bir koltukla ilgili gizemli bir söylenti dolaşıyor. Söylentilere göre, o koltuğa oturan kişi dilediği bir zamana yolculuk edebiliyor.

Ancak, şu can sıkıcı ve son derece sinir bozucu kurallar da mevcut:

> Sadece kafeyi ziyaret etmiş veya ziyaret edecek biriyle tanışabilirsiniz. Geçmişte söylediğiniz veya yaptığınız hiçbir şey bugünü değiştirmeyecek. Sandalye zaten dolu, bu yüzden şu an oturan kişinin kalkmasını beklemeniz gerekiyor. Geçmişte bir kez oturduktan sonra, asla kalkmadan orada oturmaya devam etmelisiniz. Zamanınız kısıtlı. Sadece kahvenizi bitirene kadar sürüyor ve kahve soğumadan önce bitirmeniz gerekiyor.

Yine de, bu kurallara rağmen, müşteriler o yolculuğa çıkma umuduyla gelmeye devam ediyorlar.

Kafenin adı Funiculi Funicula.

Size bir şans verilseydi, tüm bu kuralları duyduktan sonra o yolculuğa çıkar mıydınız?

İşte bu gizemli kafede yaşanan dört yürek ısıtan mucizenin öyküsü:

I. Kaçak II. Sabırlı Adam III. Sır IV. Baba ve Oğul

O güne geri dönebilseydiniz, kiminle görüşmeye giderdiniz?

OceanofPDF.com

BEN

Kaçak

Ekim 1999

'Beni bırak!'

Kagoshima'daki Tenmonkan Oyun Salonu'nda bir kızın sesi yankılandı.

Çarşı, sayısız neon ışığıyla rengarenk bir görünüme bürünmüştü. Birçok bar ve restorandan neşeli kahkahalar yükseliyordu.

Adı Azami Togo'ydu ve evden ani bir kararla kaçtığı sırada üzerinde olan eşofman altı ve ceketiyle tek başına sokaklarda dolaşıyordu.

'Beklemek!'

Azami'nin üvey annesi Yumiko, etraflarını saran kalabalık arasında onun kolunu sıkıca tutuyordu.

Yumiko'nun yüz ifadesi, gözlerinin altındaki derin mor halkalarla birlikte, bitkinliğini açıkça ortaya koyuyordu. Üç gündür, üç gecedir hiç uyumadan Azami'yi arıyordu.

Azami, Yumiko'nun elinden kurtulmaya çalıştı ve kurtulmaya çalışırken, tuttuğu sırt çantası oradan geçen bir adama fırladı; adam ona sadece bir bakış attıktan sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Azami, Yumiko'dan hızla uzaklaşarak kalabalığın arasına karışmaya çalıştı.

‘Azami, bekle! Lütfen bekle!’ Yumiko umutsuzca kalabalığın arasından ilerledi. Sonunda bulduğu Azami'yi kaybetmek istemiyordu, onu gözünün önünden ayırmamalıydı.

Azami o üç gün boyunca Kagoshima sokaklarında dolaşmıştı. Yumiko,

Azami'nin nerelerde dolaştığını ve son üç günü nasıl geçirdiğini hayal ettikçe yüreği sızladı.

Miyazaki'deki evinden 120 kilometre uzaklıktaki Kagoshima'ya, en ucuz otoban otobüsünü bile kullansa, yolculuk yaklaşık üç bin yen tutacaktı; bu da, kısıtlı bütçesi olan bir ortaokul öğrencisi olan Azami'nin cebinde neredeyse hiç para kalmamasına neden oluyordu.

Solgun teninden anlaşıldığı kadarıyla, yeterince beslenmemişti. Ekim başı geceleri serinlemeye başlamıştı ve Yumiko, Azami'nin yağmurda ıslanması durumunda ağır bir soğuk algınlığına yakalanabileceğinden endişeleniyordu.

‘Azami!’

'Beni takip etmekten vazgeç!'

'Bekleyin! Lütfen!'

Azami'nin babası Genji, kızı kaçıp nereye gittiği bilinmemesine rağmen kayıp ihbarı yapmayı reddetmişti: toplumun dedikodu yapmasını istemiyordu. "Eninde sonunda geri dönecek," diye ısrar etmiş ve onu aramak için hiçbir çaba göstermemişti. Ancak Yumiko, Azami'nin arkadaşlarından nereye gittiğini öğrendikten sonra yorulmadan arama yaptı ve sonunda onu buldu.

‘Azami!’

Yumiko bir kez daha Azami'nin kolunu tuttu.

'Kovalamayı bırak! Bırak beni!'

Öfkeye kapılan Azami, savurgan eliyle Yumiko'yu itti. Yumiko dengesini kaybedip yere düştü.

'Beni rahat bırakın!'

Yumiko, Azami'nin tekrar kaçabileceğinden korkarak hızla ayağa kalktı.

'Seni nasıl yalnız bırakabilirim ki? Neden böyle söyledin?'

Yumiko, Azami'ye baktı. Hüzünlü gözleri yalvarır gibiydi: "Senin için çok endişelendim, her yerde aradım..."

Azami, cevap vermekten bile nefret edercesine, bıkkın bir ifadeyle gözlerini kaçırdı.

Yumiko ona temkinli bir şekilde yaklaştı.

'Lütfen, eve geri dön. Baban da endişeli, biliyor musun?'

‘Ha, gerçekçi ol! Eminim benim gitmemden çok rahatlamıştır. Sadece babam da değil, sen de aynı şeyi düşünüyorsun, değil mi? İkiniz de benim ortadan kaybolmamdan rahatlardınız. Annem olmaya çalışmanıza gerek yok – kan bağı bile yok aramızda!’

Gittiğine sevindin mi? Kim? Ben mi?

Yumiko, Azami'nin babasıyla evlendiğinden beri böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. Aksine, mümkün olan en kısa sürede 'Anne' diye çağrılmayı arzuluyordu.

Bütün çabalarım ne içindi?

Yumiko, Azami'ye sersemlemiş bir halde baktı. Üç gün üç gece süren amansız arayışın yorgunluğunu, karşılıksız çabalarının boşluğunu ve baba ile kız arasında kalmış bir yabancı olarak aileye girmenin yükünü hissediyordu. Bu karmaşık duygularla boğuşan Yumiko, tüm gücünün çekildiğini hissetti. Zihninin bir köşesinden bir ses konuştu.

Belki de bu çocuğun kendi çocuğum olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. Sonuçta, öz kızım değil.

Yumiko yavaşça gözlerini kapattı. Gözlerinden sebepsiz yere yaşlar aktı.

Bunu daha fazla sürdüremeyebilirim.

Yumiko'nun omuz çantası yere düştü.

Azami çantaya göz attı ama almadı. Bunun yerine, suratı asık Yumiko'ya döndü.

"O eve geri dönmeyeceğim," dedi ve uzaklaştı.

Tenmonkan Oyun Salonu'nun gece kalabalığına karışırken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Ocak 2019

Azami, gözlerinde uzaklara dalmış bir ifadeyle, "O zamanlar on dört yaşındaydım," diye hatırladı. Zaman yolculuğu sağlayan özel bir koltuğu olduğu söylenen Funiculi Funicula adlı bir kafedeydi. Ara sıra, geçmişe dönme isteğiyle kafeye gelenler olurdu. Azami de onlardan biriydi.

Azami'nin hikayesini dinleyenler arasında kafenin garsonu Kazu Tokita ve iki müdavim müşteri, Kinuyo Mita ve Fumiko Kiyokawa vardı. Fumiko, Azami'yi tıbbi ekipman üreticisi olan şirketinde kıdemli bir meslektaşı olduğu zamandan beri tanıyordu. Fumiko hala orada sistem mühendisi olarak çalışırken, Azami ayrılmış ve tam zamanlı ev hanımı olmuştu.

Azami elleriyle yüzünü kapattı.

"Kaderin bir cilvesiyle aynı duruma düştüğümde, anneme ne kadar çok acı verdiğimi ilk kez anladım," diye mırıldandı, sanki kendi kendine

konuşuyormuş gibi. Kocasının önceki bir ilişkisinden bir çocuğu olduğu için üvey annesi Yumiko'nun durumuna düşmüştü.

Kinuyo, tezgahın başındaki yerinden sessizce Azami'nin hikayesini dinlerken, "Kızınız da asi mi?" diye sordu.

Kafe sahibi Nagare Tokita'nın hazırladığı kahveyi çok severdi ve her pazar bu saatlerde bir fincan kahve içmek için uğrardı.

Azami karşılık olarak sessizce başını salladı. "Kızım başından beri bana 'Anne' diyor..." diyebildi ancak sesi titredi.

Kinuyo ve Fumiko, Azami'nin konuşmaya devam etmesini sessizce beklediler.

Azami, en iyi niyetine rağmen ağladığı için özür dileyerek, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ardından titrek bir nefes alarak, üvey annesine neden daha nazik davranamadığını, neden bu kadar isyan ettiğini ve ona bir kez bile "Anne" demediğini sık sık kendine sorduğunu anlattı. Birkaç ay önce, tam da bu pişmanlıkları düşünmeye başladığı sırada, on yıldan fazla bir süredir kendisiyle iletişime geçmemiş olan babası aniden arayarak annesinin vefat ettiğini söyledi.

Sesi yine titredi. "Her zaman bir gün özür dileyebileceğim bir günün geleceğini düşünmüştüm..."

İçini büyük bir pişmanlık kaplamıştı. Genç olmasına rağmen, üvey annesine karşı soğuk davranmasından ve ona asla 'Anne' dememesinden dolayı üzülüyordu.

‘Ben berbat bir kızım…’ Azami tekrar elleriyle yüzünü kapattı ve omuzları titredi.

Sessiz kafede, yalnızca onun hıçkırıkları ve duvardaki sarkaçlı saatin tıkırtısı duyuluyordu.

Çın-Dong

Kapı zili çalınca Kazu kapıya doğru baktı ama Azami'nin ağlamasını düşünerek "Merhaba, hoş geldiniz" gibi alışılmış bir selamlamada bulunmamayı tercih etti. İçeri giren kişi Kinuyo'nun torunu Yosuke'ydi. Ocak ayının havası dışarıda çok soğuk olmalıydı çünkü yanakları buz gibi ve kıpkırmızı görünüyordu. Tüylü montuna, beresine ve atkısına rağmen, dizlerini tamamen açıkta bırakan bir şort giymişti.

Hapşırdı, sonra burnunu çekerek girişin önünde oyalandı.

Onu fark eden Kinuyo, duvardaki üç sarkaçlı saate baktı. Ortadaki saat öğleden sonra dörtü çalmak üzereydi. "Ah, saat o kadar mı oldu?" dedi.

Yosuke onu almaya geldi. Dışarıda onları bekleyen bir araba vardı.

Kinuyo, Azami'ye sonra da Fumiko'ya baktı, gözleriyle "İyi olacak mı?" diye soruyordu.

Fumiko yavaşça göz kırparak cevap verdi. "İyileşecek. Ben onun yanında kalacağım."

Kinuyo, "Sana bırakıyorum" anlamında kısa bir baş hareketiyle Yosuke'nin elini sıktı ve tezgahtaki sandalyeden indi.

"Bu arada, sevgili Kazu," diye seslendi, sanki yeni hatırlamış gibi.

Kazu tezgahın arkasında gümüş çatal bıçak takımlarını parlatıyordu. Çoğu yerin kaçındığı bir işti bu, ama burada müşteri az olduğu için zaman sorun değildi. Durdu ve yukarı baktı.

Kinuyo, "Daha önce bahsettiğim şey hakkında düşündün mü?" diye sordu.

Kazu cevap vermedi ve her zamanki soğukkanlı tavrından çok farklı, endişeli bir ifade takındı; bu da Fumiko'nun merakını uyandırdı.

'Bu da neyin nesi?' diye araya girdi.

‘Sensei benden resim dersinde ona yardım etmemi istedi.’ Kazu, Kinuyo'ya ‘sensei’ diye hitap ediyordu çünkü çocukluğundan beri Kinuyo'nun resim dersinde resim öğreniyordu. Üniversitede resim okumaya onu teşvik eden de Kinuyo olmuştu.

Normalde içine kapanık ve mesafeli olan Kazu, Kinuyo ile daha rahat bir şekilde etkileşim kuruyor gibiydi, sanki aralarında özel bir bağ vardı. Onları sık sık yakından gözlemleyen Fumiko, bir keresinde Kazu'ya Kinuyo ile olan ilişkisinin anne-çocuk ilişkisine benzediğini söylemişti. Kazu ise sadece "Teşekkür ederim" demiş, ne reddetmiş ne de onaylamıştı.

Kinuyo son yıllarda sağlık sorunları yaşıyordu, kafenin yakınındaki genel hastaneye defalarca yatırılıp taburcu edilmişti ve şimdi ondan resim dersinde kendisine yardım etmesini istiyordu.

‘Artık gençleşmiyorum ve ne olacağını asla bilemezsiniz, bu yüzden... Lütfen bunu bir düşünün.’ Kinuyo başını Kazu'ya doğru eğdi.

Kazu hâlâ sessizdi, yüz ifadesi donuktu.

'Bu kadar zor bir karar mı?'

Fumiko bu soruyla Kinuyo'nun duygularını dile getirdi; bu, Kinuyo'nun kendisinin başaramadığı bir doğrudanlıktı.

'Bu bana çok fazla geliyor...'

Kazu normalde hayır demekte zorlanan biri değildi. Bir şeyi

yapamayacaksa bunu herkese açıkça söylerdi. Ama Kinuyo sorduğu için, isteksizliğini tavırlarıyla belli ediyordu.

Kazu'nun çelişkili ifadesini fark eden Fumiko, kendi kendine tekrar düşünmeye başladı: "O zaman ne oldu bilmiyorum ama Kinuyo'nun Kazu için çok şey ifade ettiği açık."

“Öğretecek bir şey yok aslında. Bildiğin gibi, sınıf sadece bir araya gelip resim çizmeyi seviyor,” dedi Kinuyo. Kazu’nun bu atmosferi korumakla görevlendirilebilecek tek kişi olduğuna gerçekten inanmasaydı, onu bu kadar zorlamazdı. Kazu’nun endişeli ifadesi devam edince, “Sadece orada olman yeterli, sevgili Kazu,” diye ekledi. Bu boş bir teselli değildi; Kinuyo’nun samimi inancıydı.

Fumiko, konuşmayı takip etmeye devam ederken hızla, "Bu mantıklı," diye ekledi. Sanat dersi hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama Kazu'nun sadece varlığının bile öğrencilere iyi bir gerilim hissi vereceği konusunda hemfikirdi.

‘Öyle mi? O halde, lütfen, bunu benim için yapabilir misin, Kazu?’ Kinuyo yalvarırcasına ellerini birleştirdi ve tekrar başını eğdi.

Kazu bir süre sessiz kaldı, şaşkın görünüyordu, ama sonunda boyun eğmiş bir ifadeyle, "Tamam, yapacağım," diye yanıtladı.

'Harika.' Kinuyo'nun yüzü anında aydınlandı.

Fumiko da birdenbire sevinçle, "Aferin sana, Kazu!" diye bağırdı.

Kazu da Kinuyo ve Fumiko'nun memnun olduğunu görünce yüz ifadesini yumuşatmıştı.

Yosuke'nin önderliğinde Kinuyo, ödeme yapmak için kasanın önünde durdu. Çantasından kahve için üç yüz seksen yen çıkardı ve kendisine uzatılan para üstü tepsisine koydu.

Kazu kasaya sertçe vurdu. "Tam tutarı, teşekkür ederim," dedi ve tepsideki parayı alıp çekmeceye koydu.

Kinuyo, Yosuke ile birlikte kafeden ayrılırken, "Her zamanki gibi kahve için teşekkürler," dedi.

Çın-Dong

Kinuyo ayrıldıktan sonra, kafeyi yeniden sessizlik kapladı. Arka planda müzik olmadığı için, duyulan tek şey duvardaki sarkaçlı saatlerin tıkırtısıydı.

Aman Tanrım, bunu nasıl yapmalıyım?

Fumiko nereden başlayacağını bilemiyordu. En azından Azami artık

ağlamıyordu. Kinuyo ve Kazu arasındaki konuşma sırasında sakinliğini yeniden kazanmıştı.

Keşke Azami'nin hikayesini dinlemeden önce kuralları düzgünce açıklasaydım. Fumiko hafifçe iç çekti.

Fumiko'yu kahveye davet eden Azami'ydi. Azami evlendikten sonra şirketten ayrıldığından beri iletişimlerini sürdürmüşlerdi, ancak bir süredir görüşmemişlerdi.

Azami bu kafeyi seçtiğinden beri, Fumiko onun geçmişe dönmek istediğini tahmin ediyordu. Azami'nin kiminle görüşmek istediğini merak ediyordu ve bu soru onu hâlâ cezbediyordu.

Ancak konuşmanın bu noktasında, Azami'nin kafenin kurallarını tam olarak anlamadığından endişelenmeye başladı. Olayların gidişatından, Azami'nin ölen üvey annesiyle görüşmek istediği açıktı.

Eğer durum böyleyse, işe yaramayacak. Korkarım ki bunu Azami'ye söylediğimde büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak.

Fumiko tavana baktı, zamanın durmasını diledi ama dileği gerçekleşmedi.

Azami, Fumiko'ya soyadından türetilen Kiyokawa takma adıyla, 'Kiyo!' diye seslendi.

Fumiko, derin düşüncelerden sıyrılmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Evet?" Sesi titredi, sanki Azami'nin aramasını tam olarak idrak edememiş gibi sonunda uzadı. Aslında idrak etmişti, sadece kendini hazırlamak için fazladan bir ana ihtiyacı vardı. Azami'nin tam olarak neyi gündeme getireceğini biliyordu, ama yine de kendi tarafını nasıl açıklayacağını çözememişti.

Yavaşça arkasını dönen Fumiko, zoraki bir gülümseme takındı.

Azami söze şöyle başladı: "Kiyo, burası Goro ile buluşmak için zamanda yolculuk yaptığın kafe değil mi?"

Azami, dört yıl önce yaşanan bir olaya atıfta bulunuyordu. Fumiko, Azami'nin meslektaşı olan Goro'yu görmek için geçmişe dönmüştü.

"Ah, şey, evet, gerçekten de öyleydi. Bu kafe, evet."

Konuya girmek istemeyen kadının sözleri, meyve salatası gibi ağzından döküldü. Endişelenerek, "Belki Azami bu konuda konuşmak istemediğimi anlamıştır," dedi ve içten içe bir ürperti hissetti.

Azami, Fumiko'nun huzursuzluğunu hissetti.

Bu fikre karşı gibi görünüyor. Belki de annesiyle tekrar görüşmenin bir anlamı olmadığını düşünüyor.

Yine de sesini yükseltmeye karar verdi.

"Aslında annemle tekrar görüşmeye gitmeyi düşünüyorum... Ne dersin?" diye sordu, Fumiko'nun tepkisini ölçmek için başını yavaşça kaldırarak.

Ancak içini şüpheler kemiriyordu.

Çok mu aceleci davranıyorum? Bu kafeyi sadece bir anda hatırladım ve bir hevesle buraya koştum. Üstelik onunla tanışınca ne diyeceğim ki? Ayrıca, geçmişe yolculuk nasıl mümkün olabilir ki? İnanması çok zor, çok garip.

Bu yüzden Fumiko'nun bakış açısını aradı; çünkü Fumiko gerçekten de zamanda geriye gitmişti.

Fumiko da Azami'nin ifadesinden şu sonucu çıkardı: Eğer benden fikrimi soruyorsa, geçmişe dönme konusunda henüz tamamen karar vermemiş olabilir. Geri dönmenin faydasız olacağını duymak o kadar da büyük bir darbe olmayabilir.

Fumiko oturduğu yerden kalkıp Azami'nin önüne geçti.

'Size sadece bir şey sorabilir miyim?'

Azami, Fumiko'nun aniden karşısında öylece durmasına şaşırmış bir şekilde gözlerini kocaman açtı.

'Ne?'

'Üvey anneniz hiç bu kafeye geldi mi?'

Azami, Fumiko'nun sorusuna şaşırdı ve amacını anlamadı.

'Hayır, yapmadı...'

Fumiko, anlamlı bir baş sallamasıyla, "Böyle tahmin ediyordum," dedi.

'Ne demek istiyorsun?'

Fumiko içini çekti.

"Benimle kalın ve dinleyin," diye başladı. "Geçmişe dönebilirsiniz, ama maalesef üvey annenizle görüşemeyeceksiniz."

‘Ne?’ Azami, Fumiko'ya şaşkınlıkla baktı, söylenenleri hemen anlayamadı. ‘Ne demek istiyorsun?’

'Kurallar var.'

'Tüzük?'

'Evet.'

Fumiko, Azami'nin "Kurallar mı?" diye tekrarlarken ses tonunda hafif bir rahatsızlık sezdi. Hayal kırıklığının bir kısmı, önünde kurallar olduğunu öğrenmesinden kaynaklanıyordu, ancak büyük bir kısmı Fumiko'nun üvey annesiyle görüşemeyeceği yönündeki ifadesini kabul etmek istememesinden kaynaklanıyordu. Fumiko bunu çok iyi anlıyordu.

Kelimelerimi daha dikkatli seçmeliydim. Belki de 'onunla görüşemeyebilirim' deyip sonra açıklama yapsaydım...

Fumiko'nun en sevmediği özelliği Azami'nin incelikten yoksunluğuydu. Şimdi, ölen üvey annesiyle tanışma arzusunu dile getirirken Azami ile sıcak bir anı paylaşma fırsatını kaçırdığı için pişmanlık duyuyordu.

Fumiko duruşunu düzeltti ve Azami'nin gözlerine baktı.

"Özür dilerim. Sanırım olayları yeterince iyi açıklayamamışız," dedi ve özür dilercesine başını eğdi.

Azami, memnuniyetsizliğini bu kadar açıkça dile getirdiği için pişman oldu. Fumiko için bu bir hakaret gibi gelmiş olmalıydı.

Üzüntü duyguları çatışmaya yol açtığında, çoğu zaman yanlış yorumlanan duygular suçludur. Yanlış anlamalar her ilişkide meydana gelebilir – yakın arkadaşlar, iş arkadaşları, ebeveynler ve çocuklar veya kardeşler arasında. Hatta yakın partnerler bile bundan muaf değildir. Duygular görünmez olduğu için, başkalarının duygularını sözlerine ve jestlerine dayanarak yorumlamak zordur. Göremediğimiz şeyleri hayal etme eğilimindeyiz. Dahası, başkalarının duygularını algılama biçimimiz, kendi zihnimizin durumundan büyük ölçüde etkilenir.

Ancak Fumiko'nun özür dileme jesti, Azami'nin aceleci davrandığını anlaması için yeterli oldu.

Kiyo bana önemli bir şey söylemeye çalışıyor, ama annemle görüşemeyeceğimi söylediği için bile sinirlendim.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve bakışlarını dört yıl öncesine ait anılarını araştırır gibi etrafta gezdirdi.

Şimdi düşününce, Kiyo'nun Amerika'ya giden Goro ile görüşmesiyle ilgili bana gönderdiği e-postada kafeyle ilgili bir şeyler yazdığını hatırlıyorum.

Azami, Fumiko'nun 'geçmişe dönmek' hakkındaki sözlerine nasıl inanmadığını hatırladı. Anılarının derinliklerine daldı.

Belki de kurallarla ilgili bir şeyler söylemiştir.

Fumiko'nun o zaman ne söylediğini hatırlamaya çalıştı ama ayrıntılar bir türlü aklına gelmedi. Hatırladığı tek şey, Fumiko'nun gizemli bir kafeyi ziyaret edip geçmişe döndüğüydü. Sadece bundan yola çıkarak, bu kafeye gitmenin kendisinin de zamanda yolculuk yapmasına olanak sağlayacağını varsaydı.

Böylesine dürtüsel bir tepki vermesinin yanlış olduğunu fark etti.

"Hayır, Kiyo, özür dileyecek bir şeyin yok. Aceleci davranan bendim,"

dedi yüz ifadesini yumuşatarak. "Sakinleşeceğim. Açıklamana devam edebilir misin?"

Fumiko, Azami'nin sinirinin azaldığını görünce rahatladı. Ayrıca duygularını kontrol altında tutmaya ve olabildiğince sakin ve özlü konuşmaya odaklanmaya karar verdi.

"Pekala," dedi. "Bu kafede zaman yolculuğu için birkaç kural var. Bunlardan biri de daha önce buraya gelmemiş kimseyle görüşememeniz."

Azami'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Sesi o kadar ciddiydi ki, şaka yapıyor olamazdı. 'Bu, annemle görüşemeyeceğim anlamına mı geliyor?' Tezgahın arkasında duran Kazu'ya döndü; bunu orada çalışan birinden duyması gerekiyordu. 'Affedersiniz, bu doğru mu?'

Kazu tereddüt etmeden, "Evet," diye onayladı.

Azami gözlerini aşağı indirerek usulca, "Ah... Tamam," diye yanıtladı. Bu önemli kuralı bilmeden buraya geldiğini fark etti ve içindeki utanç duygusuyla mücadele ederek başını tekrar kaldırdı ve sordu: "Öyleyse neden gidip onu ziyaret edemiyorum?"

Kazu'nun tereddüt ettiğini hisseden Fumiko onun yerine cevap verdi: "Daha doğrusu, geçmişe dönebilirsin ama üvey anneni öylece ziyaret edemezsin."

Azami ısrarla, "Ama neden?" diye sordu.

Fumiko, "Çünkü geçmişe dönseniz bile kafeden ayrılamazsınız," diye açıkladı. Asıl kural yerinizde oturmanızdı, ancak Azami için en önemli olanı vurgulamak için bunu basitleştirdi.

Azami çöktü. "Gerçekten mi? Bunu bile yapamıyorum?"

Fumiko gözlerini aşağı indirerek sessizce, "Kurallardan biri bu," dedi. Azami ilk aradığında daha ayrıntılı açıklama yapmadığına pişmandı – onun yerinde olsaydım, daha önce bilgilendirilmediğim için üzülürdüm. Azami'nin tam da bu şikayeti dile getireceğini yarı yarıya bekliyordu.

Ancak Azami buna karşılık sakinliğini korudu. "Öyle mi... Yapacak bir şey yok." Derin bir iç çekti.

Fumiko, Azami'nin annesiyle tanışmayı ne kadar çok istediğini hatırlayınca suçluluk duygusuna kapıldı. Başını öne eğerek, "Çok üzgünüm Azami," dedi.

Azami nazikçe, "Neden özür diliyorsun, Kiyo?" diye sordu.

Fumiko mırıldanarak, "Umutlarınızı yükseltmek hiç istemedim," dedi.

Azami, "Fumiko, öyle değil," dedi ve Fumiko tekrar başını kaldırdı. "Bana bu kafeden ilk bahsettiğinde her şeyi açıkladığından eminim, ama o

zaman bana saçma gelmişti. Kuralların bu kadar önemli olduğunu tam olarak kavrayamadığım için sadece yarım yamalak dinledim. Sonra da annemle görüşebileceğimi varsaydım." Azami, aceleyle konuşmaktan nefes nefese kalmış bir halde durakladı, sonra nazik bir gülümsemeyle, "Bu benim hatam, senin değil," dedi. Bakışlarını aşağı indirerek, sesi titreyerek ekledi, "Artık çok geç. Keşke onunla daha önce barışsaydım..."

Azami'nin sözlerinde hayal kırıklığı ağır basıyordu. Cevap veremeyen Fumiko, sadece yavaşça dönen ahşap tavan vantilatörüne bakakaldı.

Çın-Dong

Kapı zilinin sesi sessiz kafede yankılandı.

Kazu, "Merhaba, hoş geldiniz" demeden, ortadaki duvardaki sarkaçlı saate şöyle bir baktı. Fumiko, Kazu'nun muhtemelen morali bozuk Azami'ye karşı düşünceli davrandığını düşündü. Aynı zamanda, bu yeni müşterinin ortamı biraz neşelendireceğini umuyordu.

"Kazu, bu bir müşteri değil mi?" diye sordu. Ama hemen kendi kendine, "Ben ne diyorum ki?" diye düşündü. Belli ki Kazu bunu söylenmesine gerek kalmadan fark edecekti.

Bununla birlikte, Kazu nazikçe bakışlarını girişe çevirdi ve "Merhaba, hoş geldiniz" dedi.

'Geri döndük!'

Kucağında üç yaşındaki kızı Miki'yi tutan kişi Nagare Tokita'ydı.

Miki, neredeyse iki metre boyundaki Nagare'nin göğsüne yapışmayı çok severdi. Nagare onu yanlışlıkla bıraktığında bile hiç düşmeyen Miki, bu durumda kendine 'yapışkan böcek' demeyi severdi.

"Ah, Nagare..." dedi Fumiko, müşteri olmadığını anlayınca içini çekerek.

Nagare, Azami'ye "Merhaba, hoş geldin," dedi. "Fumiko'nun arkadaşı mısın?"

'Ah, evet. Eskiden kıdemli meslektaşımdı,' dedi Fumiko, Azami adına cevap vererek.

'Anlıyorum, tanıştığımıza memnun oldum,' dedi Nagare başını nazikçe yana eğerek.

'Aynı şekilde. Ben Azami Kishimoto'yum.'

Azami ayağa kalktı ve eğildi. Onu selamlarken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Daha önce hiç bu kadar uzun boylu birini görmemiştim.

Nagare, "Bana aldırmayın. Rahatlayın," diye yanıtladı ve ardından Miki'yi tezgahın üzerindeki sandalyelerden birine oturtup mutfağa gitti.

Fumiko, Miki ile iletişim kurmaya çalışarak, "Merhaba tatlım Miki," dedi. Ancak Miki onu görmezden geldi ve dümdüz ileriye bakmaya devam etti. "Canım Miki?"

Fumiko, Miki'nin yanıt vermemesine şaşırdı.

Aşçı üniformasını giyen Nagare, gelen bir cep telefonu aramasının titreşimini taklit ederek mutfaktan çıktı.

Fumiko ona bakarken iri gözlerini kırpıştırdı, o da özür dilercesine gözlerini kısarak göz kırptı.

"Vrrr, vrrr, vrrr. Hey, Bayan Fumiko arıyor! Vrrr, vrrr, vrrr," dedi ve Miki'ye oyuncak bir cep telefonu uzattı.

Fumiko şaşkına dönmüştü. Baba ve kız arasındaki konuşmayı izledi ve Miki'nin bir sonraki hamlesini bekledi.

Miki, arama düğmesine basıyormuş gibi yaptı. Oyuncak telefonu kulağına tutarak, "Merhaba? Kim arıyor lütfen?" diye sordu.

Nagare, ellerini birleştirmiş bir şekilde Miki'nin arkasında durmuş, "Lütfen onunla birlikte hareket et" diye yalvarıyordu ve Fumiko ima edileni anladı.

Aceleyle telefonunu omuz çantasından çıkardı ve kulağına götürdü.

'Merhaba,' diye yanıtladı.

'Bu kim?'

'Bu Fumiko.'

'Hangi Fumiko?'

‘Şey...’ Miki'nin başka bir Fumiko'yu tanıyıp tanımadığından emin olmayan Fumiko, tereddütle, ‘Fumiko Kiyokawa,’ diye yanıtladı.

'Ah, Fumiko Kiyokawa mı? Uzun zaman oldu.”

'Evet, öyle oldu.'

Fumiko, şimdiye kadarki konuşmadan memnun kalarak Nagare'ye "tamam" işareti verdi, Nagare de buna alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Miki sözlerine şöyle devam etti: "Sen nasılsın?"

'İyiyim. Sen nasılsın Miki?'

'Benim için endişelenmeyin.'

Miki'nin beklenmedik cevabı çok fazlaydı. Fumiko kahkahalara boğuldu.

Nagare, daha fazla sohbete dahil olamayıp, "Hey, Bayan Fumiko sana iyi olup olmadığını sorduğunda, iyi olduğunu söylemelisin!" diye araya girdi. Bu durum, Fumiko'nun kahkahalarla ikiye katlanmasına neden olarak

ortamı daha da komik hale getirdi. Kenardan izleyen Azami de kahkahalara boğuldu.

‘Neyse, kendine iyi bak, bip…’ diyerek Miki telefonu kapattı.

Telefon yüzüne kapatılmasına rağmen Fumiko gülmeyi bırakamadı.

Miki, kendinden emin bir ifadeyle, "Fumiko Kiyokawa iyi," diye belirtti.

'Ona sadece Fumiko demeyi bırakın! Bayan Fumiko demelisiniz!'

'Bayan'

'Bayan Fumiko!'

'Bayan Fumiko.'

Miki'nin yaptıklarından hem eğlenen hem de biraz sinirlenen Nagare, derin bir iç çekti.

"Bizi mazur görün lütfen," dedi Fumiko'ya özür dileyerek.

‘Hayır, sorun yok. Çok tatlı, değil mi? Küçük Miki gerçekten harika.’

Fumiko'nun coşkusu Nagare'yi şaşırttı. Miki'ye övgüler yağdırmaya devam etti. "Harika, çok harika." Miki'nin gelişiyle odadaki boğucu atmosferin dağılmasından mutluydu.

Miki ortamı kurtardı.

Fumiko buna gerçekten inanıyordu.

'Acaba başka biri beni arar mı?'

Nagare mutfak girişine yaslanarak, "Yeter artık. Bugünlük başka arama yok," diye mırıldandı.

'Neden?'

'Çünkü günde sadece bir kez telefonla konuşabileceğinize dair bir kural var.'

'Bunun bir kuralı var mı?'

Miki merakla başını yana eğdi.

'Ah, ne kadar tatlı!' diye istemsizce exclaimed Fumiko, Miki'ye bakarak.

Nagare ise kendi kendine, "O giderek daha çok ona benziyor," diye düşünüyordu.

"Tamam, bitti," dedi içini çekerek ve elini uzatıp oyuncak telefonu Miki'den geri aldı.

Nagare, Miki'nin annesi ve eşi Kei Tokita'yı düşünüyordu. Kei, Miki'yi doğurduktan kısa bir süre sonra vefat etmişti. Kızı gibi Kei de özgür ruhlu ve neşeliydi, büyük, ışıl ışıl gözleriyle sık sık gülerdi; içine kapanık ve sosyalleşmede iyi olmayan Nagare'nin tam tersi olan Kei, çekici tavırlarıyla herkes tarafından seviliyordu. Miki giderek annesine benzemeye başlamıştı.

Nagare bundan rahatsız olmadı; aksine, bunu çok keyifli buldu. Ancak,

büyüyen kızının, kimse ona bir şey öğretmeden, her geçen gün karısına daha çok benzemesine şaşırdı. Dahası, Miki annesinden bile daha özgür ruhlu ve tasasızdı ve Nagare her gün onun peşinden sürükleniyordu. Kei yetişkin olduğu için, Nagare yorgun olduğunda onu işin içine katmıyordu, ama Miki bir çocuktu ve onu sürekli kendi dünyasına çekiyordu. Bir yemek ne kadar lezzetli olursa olsun, her öğünde, günlerce aynı şeyi yerseniz, ondan bıkabilirsiniz.

Nagare'ye göre en iyi yaklaşım, Miki'nin temposuna fazla kapılmadan, onunla ölçülü bir şekilde etkileşim kurmaktır.

Fumiko, Miki'nin öfke nöbeti geçirebileceğinden endişelenerek dikkatle izledi.

Fakat Miki itaatkâr bir şekilde kabul ederek, "Yapacak bir şey yok, kural bu," dedi.

Vay canına! Küçük Miki daha çok genç olmasına rağmen kuralları çiğneyemeyeceğini anlamış bile!

Bundan etkilenen Fumiko, Miki'nin oyuncağı Nagare'ye geri vermesini izledi.

'Ah!' diye haykırdı Fumiko beklenmedik bir şekilde.

'Ne?'

'Nedir?'

Şaşkına dönen Azami ve Nagare, aynı anda Fumiko'ya seslendiler.

Fumiko gözleri parıldayarak, "Kazu, bu işe yaramaz mı acaba?" dedi.

Nagare ve Azami, Fumiko'nun ne düşündüğünden tamamen habersizdi, ancak Kazu ne demek istediğini anlamış gibiydi.

"Evet, mümkün," diye yanıtladı.

"Mümkün, değil mi?" dedi Fumiko, heyecanından neredeyse tezgâhın üzerinden atlayacakmış gibi yüksek sesle ve ısrarla fikrini dile getirerek.

Bunun tam aksine, Kazu yumuşak bir sesle 'Evet' diye yanıtladı.

Nagare, "Neyden bahsediyorsun?" diye sordu.

Fumiko onu görmezden gelerek Azami'nin karşısına oturdu.

‘Azami!’

'Nedir?'

'Sanırım bu mümkünmüş!'

'Üzgünüm, anlamadım.'

‘Bence konuşabilirsin! Geri dönersen üvey annenle kesinlikle yüz yüze görüşemezsin. Ama bence onunla konuşabilirsin!’

'Ne? Gerçekten mi?'

'Telefonla konuşabilirsiniz.'

Azami şaşkın görünüyordu.

Fumiko, "Geri döndüğünde, onu araman yeterli," dedi coşkuyla. Parlak fikrinden çok memnundu.

'Anlıyorum.'

Ancak Fumiko'nun zekice planını duyduktan sonra bile Azami hâlâ keyifsizdi.

Telefonla konuşmayı hayal edebiliyordu ve oyuncak telefondan ilham alarak zamanda geriye gidip üvey annesini arayabileceğini düşünen Fumiko'dan gerçekten etkilenmişti. Geçmişe dönse bile annesiyle gerçekten görüşemeyeceğini düşünürsek, sadece konuşabiliyor olmaktan bile mutlu olmalıydı belki de.

Ancak içimde bir sıkıntı vardı: Gerçekten de görüşüp özür dilemek istiyordum.

Fumiko, Azami'nin duygularını hemen anladı.

"Özür dilerim, belki sadece bir telefon görüşmesiyle aynı etkiyi yaratmazdı," dedi. Kendi heyecanından utanarak başını öne eğdi.

Azami aceleyle ellerini sallayarak, "Özür dilerim, özür dilerim, öyle demek istememiştim," dedi.

Üvey annesiyle telefonda konuşmak istememesinin tek nedeni, şahsen özür dilemek istemesi değildi.

‘Telefon görüşmesinde, biliyorsunuz, karşınızdaki kişinin yüzünü göremiyorsunuz, bu yüzden...’

'Bu yüzden?'

'Korkutucu.'

'Korkutucu?'

‘Keşke tanışabilseydik, yüzünü görebilir ve tek kelime etmeden benim hakkımda ne düşündüğünü anlayabilirdim. Yıllardır konuşmadığımız için kızgın olabilir ve neden şimdi geri döndüğümü merak ediyor olabilir. Ama bu duygular belli olurdu, değil mi? Sanırım ona bakarak ne kadar çok acı çektirdiğimi anlardım...’

Azami durdu, ellerine baktı. Kafe neredeyse tamamen sessizdi, sadece tavan vantilatörü yavaşça dönüyordu. Sanki zaman durmuş gibiydi, Azami'nin parmak uçları hafifçe hareket edene kadar kimse bir santim bile kıpırdamadı. Fumiko, Azami'nin sonraki sözlerini beklerken nefes almayı bile unuttu.

‘Annemi incittiğim için suçluluk duymayı hak ettiğime inanıyorum. Ona

yıllarca acı çektirdim – berbat bir kızdım. Bu yüzden, ne kadar acı çektiğini gerçekten anlamam gerekiyor. Suçlanmam gerekiyor.'

"Ama…" Fumiko söylemek istedi, "Bence yeterince acı çektin ve üvey annenin seni suçlamak istediğine inanmıyorum!"

Ama sonra tereddüt etti ve kendi kendine düşündü: Eğer Goro'dan başka biri bana Amerika'ya gittikten sonraki gerçek duygularını anlatsaydı, ona inanır mıydım?

Söylemek üzere olduğu kelimeleri yuttu.

Ben olsam o sözlere inanamazdım. Şu anda onun için ben bir yabancıyım; bunlar sadece benim tahminlerim ve teselli sözlerim. Bu yüzden bunu doğrudan üvey annesinden duyması gerekiyor. Hayır, kesinlikle duymalı! Yoksa, üvey annesinin gerçek duygularını asla bilmeden, geçmişin ağırlığını sürükleyerek hayatını sürdürecek.

Fumiko öne doğru eğilerek, "Ama üvey annenin sana kızgın olup olmadığını, ona doğrudan sormadıkça bilemezsin!" dedi.

Belki de müdahalemle sınırları aşıyorum ama haklı gerekçelerim var.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Azami'ye bakan Fumiko, konuşmaya devam etti.

"Geri dönmelisin Azami – üvey annenin gerçekten ne hissettiğini duyman gerekiyor. Korkutucu olduğunu ve gerçek duygularına şaşırabileceğini anlıyorum, ama bu sorun değil mi? Onun nasıl hissettiğini hiç bilmediğin için tüm o endişe ve belirsizlikle yaşamak yerine, geri dönüp onunla konuşmak ve içini rahatlatmak kesinlikle daha iyi!" Fumiko, samimi gözlerle sözlerini hızla söyledi.

Azami, Fumiko'nun kalbindekileri bu kadar doğru bir şekilde tahmin etmesine çok güldü.

'Komik bir şey mi söyledim?' Fumiko gözlerini kırpıştırdı.

'Özür dilerim, özür dilerim. Güldüm çünkü haklısın Kiyo.'

'Nasıl?'

'Belki de içten içe annemin gerçek duygularını bilmekten korkuyorum. Geri dönüp onu görmek istediğimi söyledim ama bu kafeyi ziyaret etmemiş biriyle görüşemeyeceğimi öğrenince içten içe rahatladım. Onu görmeye gidiyormuş gibi yaparak, ona bu kadar kötü davrandığım için duyduğum suçluluk duygusundan –en azından biraz da olsa– kaçmaya çalışıyordum. Zaten geçmişe dönebileceğime asla gerçekten inanmadım.'

'Azami, sana yalan söylemiyoruz. Bu kafede gerçekten zamanda geriye

gidebilirsin!’ Fumiko, destek almak için tezgahın arkasındaki Nagare ve Kazu'ya baktı.

‘Evet, yalan söylemediğini biliyorum Kiyo. Sorun sende değil, bende. Sanırım... içten içe korkuyorum ve geri dönmemek için bahaneler buluyorum.’

‘Azami . . .’

'Ne kadar da acınası bir haldeyim! Kiyo, sen benim hayatımla benden daha çok ilgileniyor gibisin. Eğer gerçekten özür dilemek istiyorsam, bir telefon görüşmesi ya da herhangi bir şey yeterli olur. Annemin gerçek duygularını gerçekten öğrenmek istiyorum, bu yüzden kesinlikle geri dönmeliyim, değil mi?'

Azami, Fumiko'nun cevabını bekledi.

Fumiko, "Gitmelisin" demek üzereydi ama dememeyi tercih etti.

"Buna sen karar vereceksin, Azami," dedi bunun yerine.

Azami bir an kendi duygularıyla yüzleşti ve gülümseyerek, "Çok doğru," diye yanıtladı.

‘Ama tek bir sorun var…’ diye başladı Fumiko. Azami sonunda içinden ‘Gideceğim’ diye karar verdikten saniyeler sonra, Fumiko ona somurtkan bir ifadeyle bakıyordu.

'Sorun mu? Ne?'

“Geri döndüğünüzde, beyaz elbiseli kadının oturduğu yerde oturacaksınız. Yapmanız gereken ilk şey kafenin telefonunu ödünç almak.”

Fumiko bunları söylerken tezgahın arkasındaki Kazu ve Nagare'ye baktı.

‘Sadece sorun. Bir sebep belirtmenize gerek yok. Bu zaman kaybı olur. Geçmişe döndüğünüzde, sadece bir fincan kahveyi içmeniz için gereken süre kadar zamanınız var ve tamamen soğumadan bitirmeniz gerekiyor.’

'Bu da bir kural mı?'

‘Evet! Yani geri döndüğünüzde bir saniye bile kaybetmeyin! O ikisinden biri nedenini bilmenize gerek kalmadan size ödünç verecektir.’

'Pekala.'

‘Devam edebilir miyim? Söyleyeceklerim önemli, lütfen dikkatlice dinleyin.’ Fumiko öne eğildi ve sesini alçalttı.

‘Telefonu elinize aldığınız anda üvey annenizi hemen arayın. Tereddüt edecek zaman yok. Benim tecrübeme göre, kahvenin soğuması en fazla sekiz, en fazla on dakika sürüyor.’

Azami şaşkınlıkla, "Eh?" diye haykırdı. "Bu kadar kısa mı?"

'Hepsi bu kadar.'

Azami, Fumiko'nun gözlerine baktı; Fumiko'nun doğruyu söylediği apaçık ortadaydı.

"Pekala, elimde sadece bu varsa..." diye yanıtladı usulca.

Arama zamanı geldiğinde tereddüt edersem ne olacak?

Fumiko, endişelerini gidermek istercesine, "Öyleyse, geri döndüğünüzde hemen telefonu ödünç alın ve tereddüt etmeden aramayı yapın!" diye ekledi.

Söylediklerini vurgulamak için yüz ifadesini ciddi tuttu.

Azami, Fumiko'dan gözlerini kaçırarak, "Tamam, anladım," diye yanıtladı.

"Şimdi size en önemli noktayı anlatacağım."

'Daha fazlası mı var?'

'Evet, var.'

'Peki, bu nedir?'

'Hiç tereddüt etmeden arama yapsanız bile...'

'Bunu yapsam bile mi?'

'Üvey anneniz evde olmayabilir.'

'Ah . . .'

Üvey annesi orada değilse onu aramanın hiçbir anlamı olmayacaktı ve Azami evden ayrıldığından beri ailesiyle iletişim kurmadığı için cep telefonu numarasını bilmiyordu.

'Yani, geri dönerseniz, üvey annenizin telefonu cevaplama olasılığının en yüksek olduğu bir zamanı, belki de gecenin geç saatlerini seçmelisiniz.'

'Ah, bunu hiç düşünmemiştim.'

Fumiko'nun isabetli tavsiyelerinden etkilenmiş olsa da, geri döndükten sonra üvey annesiyle konuşma zorluğu onu oldukça korkutmuştu.

Belki telefonu açar, belki açmaz. Ama açarsa, dinler mi ki? On dakikadan az bir sürede ne söyleyebilirim? Özür dilersem, bu benim için mi yoksa onun için mi? Annem nasıl hissederdi?

Kaygı ve şüphe, kalbinin sürekli huzursuz hissetmesine neden oluyordu.

Azami geçmiş olayları düşündü.

Kagoshima'daki Tenmonkan alışveriş merkezinde yaşanan olayın

ardından başka bir kasabaya giden kadın, sonunda polis tarafından bulunup evine götürüldü.

Eve döndükten sonra bile Azami ve Yumiko'nun ilişkisi düzelmedi ve Azami üvey annesini görmezden gelmeye devam etti. Her gün okuldan eve geldiğinde aceleyle odasına çekiliyordu. Yemeklerini bile orada yiyordu. Yumiko'nun konuşma girişimlerine, kesinlikle gerekli olmadıkça asla cevap vermiyordu; gerekli olduğunda ise karaladığı notlar aracılığıyla iletişim kuruyordu.

Bir keresinde, babasının yeniden evlendiğini bilen sınıf öğretmeni, "Yeni üvey annenle işler nasıl gidiyor?" diye sorduğunda, kız umursamaz bir şekilde, "Onu annem olarak görmüyorum" diye cevap vermişti.

Azami onu görmezden gelmeye devam etse de, Yumiko annelik görevini özveriyle yerine getirdi. Ancak Yumiko iş bulup evden ayrıldıktan sonra bile Azami'nin tavrı değişmedi.

Ve hayat devam etti.

Evlendikten ve tıpkı Yumiko gibi biyolojik olarak kendi çocuğu olmayan bir çocuğu büyütmeye başladıktan sonra Azami, "O zamanlar annemin hayatını cehenneme çevirmiş olmalıyım. Eğer bir şans verilirse, düzgün bir şekilde özür dilemek istiyorum. Belki beni affetmez, ama denemem gerekiyor." diye düşündü.

Pişmanlık duymaya başladı. Özür dilemek istese de, "Annemle babamın artık yeni bir çocukları olmuştur. Zaten beni unutmuşlardır herhalde. Aniden ortaya çıksam, neden geri döndüğümü soğuk bir şekilde sorabilirler." diye düşündü. Bu yüzden iletişim kurmakta zorlandı.

Azami, Funiculi Funicula kafesini ziyaret etmeden yaklaşık iki ay önce Yumiko'nun ölümünü öğrendi.

Babası onu telefonda arayarak, "En azından cenazeye gel," demişti.

Krematoryumun bacasından yükselen dumanı izlerken kendi kendine düşündü: "Sonuçta hiç özür dilemedim."

Garip bir şekilde, hiç gözyaşı dökülmedi.

Azami içten içe ilişkisini düzeltmekten vazgeçtiğini fark etti.

Artık hiçbir anlamı yok. Geçmişi değiştiremem. Yaptıklarımı geri alamam. Çok kötü bir kız evlattım, hepsi bu.

Cenaze töreni sona erdi ve çocukluğunun geçtiği eve döndüğünde güneş batıyordu. Uzun yıllar sonra ilk kez, girişten uzanan koridorda yavaşça yürüdü. Her adımında, tahta zeminin hafifçe yankılanan gıcırtısı evin sessizliğini vurguluyordu.

Budist ibadet odası koridorun sonunda yer alıyordu.

Babama selam verip hemen çıkacağım.

Çocukluk anılarıyla dolu zihniyle, sunağa doğru ilerlerken zeminin gıcırdayan yerlerinden dikkatlice kaçındı. Tütsü kokusu burnuna çarptı.

Sunak odasına vardığında, kapıyı açmakta tereddüt etti.

"Baba?" diye seslendi yumuşak bir sesle.

'Hmm?'

Karşılık veren ses zayıftı. Aralarında fusuma kapısının kartonu olmasına rağmen, adamın sunağa doğru döndüğünü anlayabiliyordu.

'Şimdi eve gidiyorum...'

'Pekala.'

"İyi olacak mısın? Yalnız kalmayacaksın, değil mi?" diye sordu, ama içinden "Lütfen kalmamı isteme..." diye düşündü ve samimiyetsiz sözlerinden dolayı kendinden nefret etti.

'Ben iyiyim.'

'TAMAM.'

Babasının cevabını duyduktan sonra bile Azami, gerçekten gitmesi gerekip gerekmediğinden emin olamadan bir anlığına fusuma kapısının önünde hareketsiz kaldı.

‘Annen hiçbir zaman daha fazla çocuk sahibi olmak istemedi.’

Babasının sesi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi kısık ve sakindi.

Azami yanlış duyduğunu düşündü.

'Az önce ne dedin?'

"Çünkü her zaman tek çocuk olacaksın dedi..."

'Buna nasıl inanabilirim?'

Şok içinde Azami kapıyı açtı.

Babası cevap vermeden yavaşça ayağa kalktı ve koridora çıktı. Merdivenlerden çıkışını izlerken Azami, aşırı sessiz evde tuhaf bir boşluk olduğunu fark etti.

Evden ayrılmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti. Eğer babası ve Yumiko o zamandan sonra çocuk sahibi olmuş olsalardı, şimdi ilkokulun üst sınıflarında veya ortaokulda olurlardı. Azami, mihrap odasından koridora doğru yürüdü ve evin etrafına bakındı.

Salondan girişe doğru ilerledi. Bu garip... Cenazede çocuklardan hiçbir iz olmamasını da tuhaf bulmuştu. Elbette ayakkabılar olurdu.

Ama yoktu. Ayakkabı dolabında bile, sadece babasına ve Yumiko'ya ait ayakkabılar vardı. Ama bu hiç mantıklı değil.

Tereddütle merdivenleri tırmanarak eski odasına gitti. Eğer babası ve Yumiko'nun çocukları olsaydı, oda çoktan boşaltılmış olurdu.

Ama öyle değildi. Her şey, bıraktığı gibiydi.

“Eşyalarını toplamamız gerektiğini düşündüm ama annen itiraz etti. Yeniden evlendikten sonra onunla kavga ettiğim tek zaman buydu,” dedi babası.

Babası ondan önce odasına girmişti. Azami, aile evine girdiğinden beri ilk kez babasının yüzüne o zaman doğru dürüst baktı.

Böylesine berbat bir kızın yüzünü kim görmek ister ki? diye düşünmüştü.

Ama babası nazikçe gülümsüyordu.

"Tekrar hoş geldin. Eminim annen eve döndüğüne çok sevinecektir," dedi.

Bu sözleri duyan Azami dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Yaptığı ve düzeltemediği şeylere duyduğu pişmanlığı düşündükçe, ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

Kanat.

Beyaz elbiseli kadının kitabını kapatırken çıkardığı ses, Azami'yi birden gerçekliğe döndürdü.

Beyaz elbiseli kadın yerinden kalkarken, "Ah," diye nefes nefese kaldı. "Geçmişe dönmek için oturduğum yer burası olmalı." Fumiko'ya sorgulayıcı bir bakış attı.

Evet, öyle. Fumiko da bunu sadece gözleriyle ifade etti; Azami'nin o konuşmayı yapma şansını en üst düzeye çıkarmanın yollarını düşünmekle meşguldü.

Keşke biraz daha zamanımız olsaydı. Fumiko pişmanlık dolu bir ifadeyle bunları düşünürken, beyaz elbiseli kadın yürümeye başladı. Japon hayaletlerinin ayakları olmadığı yaygın bir inanıştır, ancak beyaz elbiseli kadının ayakları vardı. Ayakları olmasına rağmen, yürürken hiçbir ses çıkarmadı. Bacakları olması gerektiği gibi hareket ediyordu, ancak her adımda yükselip alçalmak yerine, odanın içinde süzülerek, aralarından geçip tuvalete doğru ilerliyordu.

Kafe yeniden sessizliğe büründü.

Fumiko, beyaz elbiseli kadının oturduğu koltuğa baktı. Azami de onun bakışlarını takip ederek baktı.

Fumiko, Azami'nin nasıl hissettiğini anlamaya çalışır gibi, "Azami, koltuk şu an boş," dedi.

Azami cevap vermek yerine, beyaz elbiseli kadının gittiği yere doğru bakışlarını çevirmiş olan Fumiko'ya baktı. Azami, Fumiko'nun bakışlarının "O geri döndüğünde, fırsat kaçacak" dediğini hissetti.

'Sanırım kaybedecek fazla zamanımız yok, değil mi?'

Fumiko cevap vermekte tereddüt etti. İnsanlar zaman baskısı altında en kötü kararları verirler. Ancak onu acele ettirmemeye çalışarak cevabını dikkatlice hazırladı.

'Dediğiniz gibi, evet.'

Ne yapmalıyım?

Azami, bu fırsatı değerlendirip değerlendirmemeye karar vermek zorunda kalmanın verdiği huzursuzluğu gizleyemedi, ancak farkına varmadan kendini bilinmeyen güçler tarafından oraya çekilmiş gibi boş koltuğun önünde buldu.

Kazu, arkasında durarak sakin ve ölçülü bir tonla, "Hâlâ tereddüt etmedin mi?" diye sordu.

Azami gözlerini koltuğa dikti, hiçbir şey söylemedi. Azami'nin vereceği karardan habersiz olan Kazu'nun tek ihtiyacı, Azami'nin zamanda geriye gitmeyi seçmesi durumunda yapılması gereken hazırlıklar olmasıydı.

Kısa bir duraksamanın ardından Azami konuştu: "Ben gideceğim."

Bu basit ifadede, geri döndüğünde üvey annesinin telefonu açıp açmayacağından emin olmasa da, denemediği için kesinlikle pişman olacağının farkına vardığı gerçeği yatıyordu.

'Pekala o zaman.' Kazu sessizce mutfağa girdi.

Kendisini geri götürecek koltuğa bakarken Azami, Fumiko'ya seslendi.

'Yani, ben sadece oturacağım, değil mi?'

'Evet.'

Azami derin bir nefes aldı ve sandalye ile masa arasına yavaşça oturdu.

Fumiko, "Senin için dua ediyorum," diye ekledi.

Azami zamanı geri alabilse bile, üvey annesinin telefonu açıp açmayacağı onun kontrolünde değildi, tamamen şansa bağlıydı. Bu noktada, yapabileceği tek şey dua etmekti. Destekleyici sözleri Azami'yi minnettar hissettirdi ve artık içinde tutamadığı bir şeyi itiraf etmesine yol açtı.

Duruşunu düzelterek, "Dürüst olmak gerekirse, annemle konuşmaktan hala korkuyorum," dedi.

Ne? Fumiko bir an nefes almayı kesti.

Azami, gözlerinin içine baktığında onun şaşkınlığını açıkça görebiliyordu.

O devam etti.

'Bunu söylemekten neredeyse utanıyorum ama bir yanım onun telefonu açmamasını umuyor. Korkuyorum çünkü ona hiç ulaşmamış olmama rağmen, birdenbire onu aramayı planlıyorum ve ne diyeceğimi bilmiyorum.'

Elbette, Azami geçmişe yaptığı yolculuktan döndüğünde üvey annesiyle konuşamadığını bildirseydi, Fumiko onu asla eleştirmezdi. Ama bu kadar değerli bir fırsat olduğu için, Azami'nin pişmanlık duymadan bu durumdan kurtulmasını umuyordu. Düşüncelerini dile getirip getirmemeyi düşünürken, Azami konuşmaya devam etti.

"İlginçtir ki, eskiden çok nefret ettiğim annemi şimdi çok seviyorum."

'Ah, Azami…'

Sesi giderek daha da hüzünlü bir hal alan Azami, konuşmasına devam etti.

'Eğer hâlâ hayatta olsaydı, onun için her şeyi yapardım. Ona saygı gösterir ve beni tek kızı olarak gören ve sonsuza dek beni bekleyen anneme teşekkür ederdim. En azından bu sözleri söylemek istiyorum.'

Azami orada sustu. Hıçkırıklarını bastırmak için ağzını kapattı ve omuzları titriyordu. Annem beni gerçekten nefret etse bile, sorun değil. Ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum. Dişlerini sıktı ve yukarı baktı.

'Hazır mısın?'

Kazu, kimse fark etmeden geri dönmüş ve tam yanında duruyordu.

Azami aceleyle, "Ah, evet," diye yanıtladı. Masadan bir peçete alıp ıslak yanaklarını sildi.

Kazu, gümüş tepsideki bembeyaz kahve fincanını alıp Azami'nin önüne koydu.

"Şimdi kahvenizi dolduracağım," dedi.

Azami, Kazu'nun bardağı masaya koyma şekline hayran kalmıştı. Hareketi o kadar incelikli, o kadar kusursuzdu ki, yüz kere tekrarlasa bile her seferinde aynı olurdu.

Kazu açıklamasına başladı.

'Geçmişe yolculuğunuz, kahveyi bardağa döktüğüm an başlar ve ancak

kahveyi içtikten sonra, tamamen soğumadan önce bitirdiğinizde orada kalabilirsiniz.'

Fumiko'ya göre, orada geçireceği süre yaklaşık sekiz dakika, en fazla on dakika olacaktı. Elbette, bunun kısa olduğunu düşünüyordu, ama tereddüt etme zamanı bitmişti.

Azami, "Evet, lütfen devam edin," dedi.

Azami'nin kararlılığından memnun görünen Kazu, gümüş çaydanlığı tepsiden kaldırdı. Fumiko ise sessiz bir umutla Azami'ye başarılar diledi.

‘O halde unutma...’ Kazu derin bir nefes aldı. ‘Kahve soğumadan önce.’

Sözleri sessiz kafede yankılanırken, havada bir gerilim oluşmaya başladı. Azami'nin kalp atışı hızlandı. Kazu, su ısıtıcısını kaldırdı ve törensel bir zarafetle fincana kahve doldurdu. Zihnini sakinleştirmek için Azami, fincanı dolduran kahveye dikkatlice odaklandı.

Geçmişe döndüğümde, hemen bir telefon ödünç alıp evimi aramalıyım. Kaybedecek zamanım olmayacak. Sonra, eğer annem telefonu açarsa...

Bunu düşünürken, kahvenin fincanı doldurduğunu fark etti. Beklenmedik bir şekilde, fincanın yüzeyinden bir buhar bulutu yükselmeye başladı.

'Ah!'

Sanki buhar tarafından taşınıyormuş gibi hisseden Azami istemsizce çığlık attı. Aniden vücudunun buhara dönüştüğünü ve yükselmeye başladığını fark etti.

'Kiyo!'

İçgüdüsel olarak Fumiko'dan yardım istedi, ancak etrafına baktığında her şeyin etrafında aşağı doğru indiğini gördü; Fumiko gözden kaybolmuştu. Çaresiz kalan Azami, buna teslim olmaktan başka çaresi yoktu, buharla birleşip tavana doğru kayboldu.

Anne...

Azami'nin bilinci uzaklara doğru kayarken, öz annesinin cenaze gününü hatırladı.

Biyolojik annemin adı Miyuki'ydi, "güzel kar" anlamına geliyordu ve adına yakışır şekilde kar gibi bir teni vardı. Miyuki'de motor nöron hastalığı gelişmişti ve son dönemlerinde uzun süreli hastanede yatmasına neden

olmuştu. Ancak huzur içinde, benim ve babamın gözetiminde evde vefat etti.

Bana ALS'nin, kas kontrolünün kaybı, ardından kas güçsüzlüğü ve atrofi şeklinde kendini gösteren, motor nöronları kademeli olarak öldüren nörodejeneratif bir hastalık olduğu söylendi. Biyolojik annem için ilk fark edilen belirti konuşma bozukluğuydu. Araştırmalar hala devam ediyor ve yeni tedaviler ve ilaçlar için klinik denemeler yapılıyor olsa da, hastalığın ilerlemesini tamamen durduracak bir tedavi henüz duymadım.

İlkokul öğrencisiyken, öz annemin ölümü kadar büyük bir acıyı daha önce hiç yaşamamıştım. Aynı şekilde, babam için de büyük bir darbe olmuştu. Onun benden daha çok kederli ve bitkin olduğunu hatırlıyorum. Onu böyle görünce, tek düşünebildiğim şey, onu daha fazla üzmemem gerektiğiydi.

Tek çocuk olduğum için, öz anneme ALS teşhisi konulduğu sıralarda ev işlerini tek başıma üstlendim. Ancak annem vefat ettikten sonra kulüp faaliyetlerimi bıraktım ve yemek hazırlamaktan çamaşır yıkamaya ve temizliğe kadar tüm ev sorumluluklarını üstlendim. Sanırım babam ve kendim için evimizi korumaya çalışıyordum, bunun onu mutlu edeceğine inanıyordum.

Bu durum yaklaşık altı ay sürdü ve babam yavaş yavaş iyileşmeye başladı. Babamla birlikte, sadece ikimiz, hayatın zorluklarıyla mücadele etmeye tamamen hazırdım.

Ancak bir yıldan biraz fazla bir süre sonra babam üvey annemi bana tanıttı: "Bu senin yeni annen, Yumiko."

Yumiko, Miyuki'nin çocukluk arkadaşıydı ve babam da onunla bu vesileyle tanışmıştı. Görünüşe göre, daha önce birkaç kez karşılaşmıştık ama bunu hatırlamıyordum. Benim hiçbir söz hakkım olmadan, resmen aile olarak kayıtlara geçtik.

Geriye baktığımda, babam muhtemelen bana acıyordu çünkü ev işlerine odaklanmak için kulüp faaliyetlerini bırakmak zorunda kalmıştım. Belki de sınıf öğretmenim ona bir şeyler söylemişti.

Her gördüğünde, ‘Ev işlerini Yumiko’ya bırak,’ derdi. Bu elbette onun iyiliğinden kaynaklanıyordu, şimdi anlıyorum ama o zamanlar anlayamamıştım.

Ama ne kadar çok çalıştığımı görmüyor musun?

Üvey annemin işimi çaldığını hissettim. Muhtemelen daha çok çocuk gibi davranmamı istiyordu, ama kalbim bu duyguyu kavrayamıyordu.

Sanki babam bana, ‘Miyuki’nin yerini kimse dolduramaz’ demişti. İçimde sadece üzüntü vardı. Üvey annemin gelişi beni amaçsız bıraktı ve bu da sonunda kendimi artık ait hissetmememe yol açtı.

Belki de burada olmasam daha iyi olurdu.

O zamanlar, evden ayrılmayı tek seçeneğim olarak görüyordum. Babamla konuşacak cesaretim olsaydı, üvey annemin bakış açısını mantıklı bir şekilde kabul edecek gücüm olsaydı, bambaşka bir geleceğim olabilirdi. Ama babamı dinlemedim ve kalbimde üvey annemi kabul edecek yer yoktu.

Üçümüz de aileyi her şeyden önce tutmak için can atıyorduk; babam kendi yöntemleriyle, üvey annem kendi yöntemleriyle, ben de kendi yöntemlerimle. Ama bu duyguyu ifade edemiyordum. O zamanlar ne ben ne de ebeveynlerim birbirimize gerçek duygularımızı aktaramıyorduk ve istemeden de olsa hiçbirimizin istemediği mutsuz bir durum yaratmıştık.

Üçümüzün birlikte mutlu olmasını istediğimi söylemek için biraz daha cesaret toplamalıydım.

Haziran 2015

‘Merhaba! Hoş geldiniz, hoş geldiniz.’

Neşeli ve canlı ses Azami'yi uyandırdı.

Tezgahın arkasında, Azami'ye ışıl ışıl gülümseyen, iri ve yuvarlak gözlü bir kadın vardı. Azami ise onu zamanda geriye götürebilecek bir koltukta oturuyordu. Bu kadın, kafenin sahibi Nagare Tokita'nın karısı Kei Tokita'ydı.

Kim bu?

Azami, Kei'ye başıyla onay verdi ve kafenin etrafına bakındı. Sokak seviyesinin iki kat altında bulunan kafe penceresizdi, bu da gündüz mü gece mi olduğunu anlamayı imkansız kılıyordu. Duvardaki üç sarkaçlı saat de yardımcı olmuyordu, çünkü hepsi farklı zamanları gösteriyordu ve Azami geçmişe dönüp dönmediğinden bile emin olamıyordu.

Ardından Kei, "Gelecekten mi?" diye sordu.

Azami ve Kei ilk kez karşılaşıyor olsalar ve ilişkileri sadece müşteri-çalışan ilişkisi olsa da, Kei'nin konuşma tarzı sanki bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi son derece rahat ve samimiydi. Ancak bu hiç de tatsız

bir durum değildi; çünkü Kei'nin açık sözlülüğü ve masum, çocuksu cazibesi insanı kendine bağlıyordu.

'Evet, öyle.'

Hâlâ biraz şüpheci olsa da Azami, geçmişe döndüğünü kabul etmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Eğer Fumiko'ya inansaydı, kahve soğumadan önceki zamanı çok kısa olurdu. Şüpheler bu zamanı boşa harcardı.

Kahve fincanına dokunduğunda kahvenin soğumuş olduğunu fark etti. Bu beklenmedik bir durum olsa da, "Henüz paniğe gerek yok" diye düşündü.

Fumiko'nun kendisine söylediklerini hatırladı ve hemen konuya girdi.

'Telefonunuzu bir anlığına ödünç alabilir miyim?'

‘Telefonumuz mu?’ Kei gözlerini kırpıştırdı.

Kei'nin tepkisini gören Azami şöyle düşündü: Belki de çok sert davrandım? Açıklama gerekiyordu. 'Aslında, işte o zaman...'

Ama Kei sözünü kesti. "Telefon, anladım. Hemen geri döneceğim." Gözden kayboldu ve Azami onun bu kadar hızlı gidişine şaşırdı.

Ardından Kei elinde kablosuz bir telefonla geri döndü.

'Hadi bakalım.'

'Ah, teşekkür ederim.'

Fumiko, Azami'ye hiçbir açıklamanın gerekli olmadığını söylemiş olsa da, Azami, daha yeni tanıştığı Kei'nin tek bir yorum yapmadan ona telefon uzatmasını beklemiyordu. Kei, sanki "Hiçbir şey sormayacağım" dercesine elini ağzına götürdü. Durumun ne kadar acil olduğunu anladığını göstermenin yanı sıra, Kei'nin bu hareketi Azami'ye aramayı hızlandırması için nazik bir uyarıydı. Ayrıca son derece etkileyiciydi ve Azami, Kei'ye hemen ısındı; geleceğe döndüğünde onunla arkadaş olmak isteyeceğini düşündü.

'Teşekkür ederim, hemen arayacağım.'

Azami minnetle başını salladı ve telefona ev telefon numarasını girmeye başladı.

'Kei, bir sorun mu var?'

Nagare arka odadan çıktı. Kei'nin ne yaptığını görmek için gelmiş olmalıydı; sonuçta Kei içeri aceleyle girmiş, kablosuz telefonu kapmış ve kafeye geri dönmüştü.

Ancak Azami onun gelişini fark etmemişti. Azami'nin her zamanki masada oturduğunu, gözlerinin telefona dikilmiş olduğunu ve Kei'nin de ağzını kapattığını gözlemledi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Her şeyi anladığı için değil, şimdi sözünü kesmenin zamanı olmadığını ve Kei'nin ağzını kapatmasının sebebinin sorgulanacak kadar önemli olmadığını fark ettiği için.

Oysa Azami'nin eli tuş takımının üzerindeydi. Numarayı çoktan çevirmiş olsaydı, ahizeyi kulağına götürmüş olurdu. Ama o sadece ahizeye bakıyordu, hareketsiz.

Bir dakika! Ya... Ya babamın annem hakkında bana anlattıkları yalan ise?

Cenaze günü Azami, babasından Yumiko'nun çocuk istemediğini öğrendi.

Gerçekten de, ne cenazede ne de aile evinde çocukları olduğuna dair hiçbir kanıt görmemişti. Babasının sözlerinden şüphe duymak için hiçbir sebep yoktu. Ama neden şüphe duymuyorlardı? Ya babası tüm gerçeği söylememişse? Azami bu anlarda hayal gücüne kızıyordu. Başka çocukları olmamasının gerçek nedeni tamamen farklı olabilirdi. Babası onu incitmemek için yalan söylemiş olabilirdi.

Eğer bu bir yalan olsaydı, her şey değişirdi. Bu aramayı yapacak kadar güçlü olmamın tek sebebi, annemin beni sevdiğini varsaymam. Azami, bu varsayıma dayanarak özür dilemek ve minnettarlığını ifade etmek için geçmişe dönmüştü. Ama ya öyle değilse? Azami, Yumiko'nun arayanın kim olduğunu öğrenince telefonu kapatabileceğini hayal etti. Ya da daha kötüsü, "Bunca zamandan sonra neden şimdi arıyorsun?" diye sorabilirdi.

Tenmonkan Oyun Salonu'nda Yumiko ile yaptığı son konuşma zihninde canlandı. Onu eve götürmeye çalışan Yumiko'yu şiddetle itmiş ve "Beni rahat bırak!" demişti.

O günden itibaren Yumiko'nun yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

O zamanlar hiçbir şey hissetmiyordum, ama şimdi annemin duygularını düşünmek bile beni neredeyse ağlatıyor.

Azami'nin elleri kucağına düştü. Bakışları amaçsızca etrafta dolaştı.

Geçmişe dönmek için böyle bir fırsat verildi bana, peki ben ne yapıyorum? Bu kadar korkak olduğumu hiç hayal etmemiştim. Anneme bu kadar üzüntü yaşattıktan sonra, işte buradayım, kendi duygularım için endişeleniyorum.

Azami kendi bencilliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ve aramayı yapamamasından dolayı ağlamak istiyordu.

O anda...

Tezgahın arkasından onu izleyen Kei, "Kimi aramayı planlıyordun?" diye

sordu.

Azami yukarı baktığında Kei'nin iri, yuvarlak gözlerinin kendisine dik dik baktığını gördü.

Nagare alçak sesle, "Hey, Kei," dedi, "karışma."

“Ama bu alışılmadık bir durum, değil mi? Gelecekten birinin sadece telefon görüşmesi yapmak için geldiğini hiç duymadım.”

Kei'nin sansürsüz gözlemine karşılık olarak Nagare, özür dileyerek Azami'ye doğru eğildi.

'Üzgünüm.'

Ah, ben ne yapıyorum?

Kei ve Nagare sayesinde Azami gerçekliğe geri dönmüş ve yaptıklarının kasıtlı olduğunu anlamıştı. Kei, Azami'ye kimi aradığını merak ettiği için sormuyordu; amacı, gelecekten gelen geçici bir ziyaretçi olarak kendisine ayrılan sınırlı zamanı hatırlatmaktı. Bu taktiğin bir diğer kanıtı ise Kei'nin artık gülümsememesi ve bunun yerine Nagare ile birlikte Azami'yi izlerken endişeli bir ifade takınmasıydı.

Bunu başarabilirsin.

Onlar, teşviklerini sözlerle değil, gözleriyle ilettiler; ziyaretinin boşuna olmayacağına, en azından geleceğe geri dönmeden önce hattın diğer ucunda özlem duyduğu sesi duyacağına dair dua gibi bir umutla dolu, saf bir bakış sergilediler.

Azami onların bu duygularından çok etkilendi. Bu iki yabancının, kendisiyle sadece birkaç dakika önce tanışmış olmalarına rağmen, ne kadar içtenlikle destekleyici olduklarına hayran kaldı. Her zaman başkalarına karşı nazik olmaya çalışırdı, ancak yeni tanıştığı bir yabancıya karşı bunu yapmanın zorluğunu da kabul etti.

Zihnini yeniden toparlayan kadın, içini dökmek ve her şeyi bu ikisiyle paylaşmak zorunda hissetti. Telefonuna bakarak kimi arayacağını söyledi.

‘Annem. Ondan özür dilemek istedim… Ama sonra evden ayrıldığımdan beri kaç yıldır hiç görüşmediğimizi düşündüm ve birden ona ne diyeceğimi bilemedim.’ İçini çekti.

Bu onun gerçek duygusuydu; tıpkı birine "Seni seviyorum" diye itiraf etmeyi çok istemek ama korkudan, yani karşı tarafın size karşı ne hissettiğini bilmemekten, sevilmemekten veya reddedilmekten korkmaktan dolayı bunu yapmamak gibiydi.

Kei, her zamanki kaygısız ve masum tavrıyla başını yana eğerek, "Neden ona iyi olduğunu söylemiyorsun ki?" diye önerdi.

Kei'nin Azami'nin durumundan habersiz tavsiyelerde bulunmasına tepki gösteren Nagare, "Hey, hey," diye çıkıştı. Azami'nin yüz ifadesinden ve tavrından annesiyle bir sorunu olabileceğini sezen Nagare, Kei'ye azarlayıcı bir bakış attı.

Bununla birlikte, Kei hız kesmeden yoluna devam etti.

"Eğer onunla konuşmak için son şansınız buysa, belki de sadece sesinizi duymasına izin verseniz iyi olur? Bu onu mutlu edebilir, ne dersiniz?" dedi, Nagare'den onay bekleyerek.

Hazırlıksız yakalandı ve kekeleyerek karşılık verdi: "Ama mesele de tam olarak bu değil mi? Herkesin kendi sorunları var ve annesinin bundan memnun olup olmayacağını gerçekten bilemeyiz, değil mi?"

Azami'ye empati göstermek ve onu desteklemek niyetinde olsa da, "herkesin kendi mücadeleleri vardır" sözü hassas bir noktaya değindi.

Annemden hatalarım için özür dilemeye geldim. Bu, yalnızca benim çözmem gereken kişisel bir mesele ve onunla hiçbir ilgisi yok. Babamın cenaze günü bana söyledikleri yalan olsa bile, beni incitmek için söylemezdi, kendi sebepleri için söylerdi. Annemin de kendi dünyası var. Telefon görüşmemin onu kızdırabileceği ihtimali her zaman aklımdaydı. Ama özür dilemem gerekiyor ve bu beni korkutuyor. Beni affetmeyeceğinden korkuyorum. Ama bu beni durdurmamalı. Affedilse bile, özür dilemem gereken bir şey yaptım. Şimdi annem gibi üvey anne olduğuma göre, geçmişimle yüzleşmek ve özür dilemek için buraya geldim.

Azami'nin kalbinde bir şeyler yerine oturdu.

Haydi başlayalım!

Azami, yeni bulduğu kararlılıkla telefona bakarak tuşlara basmaya başladı.

Kei, Nagare'ye gülümsedi. Aynen dediğim gibi, değil mi?

Nagare ise rahatlamış bir nefes vererek, "Neyse, her iki durumda da iyi oldu. Hiçbir şey yapmadan geleceğe dönseydi yazık olurdu," der gibiydi.

Azami, telefonu kapatma isteğine direnmeye çalışarak, yavaşça ahizeyi kulağına götürdü. Kalbi, telefonun cevaplanmasını istemekle cevaplanmamasını ummak arasında sürekli gidip geliyordu.

Telefon hoparlöründen duyulan zil sesi monoton bir şekilde devam ediyordu. Her tekrarlandığında Azami'nin kalp atışı hızlanıyor, bekleme süresi sonsuzmuş gibi geliyordu.

Zil sesi durdu.

'Merhaba?'

Azami sesi anında tanıdı. Anılarındaki Yumiko'nun sesinden biraz daha inceydi. Ama konuşanın Yumiko olduğundan hiç şüphesi yoktu.

'Merhaba? Kimsiniz?'

Azami'nin yanıt vermekte gecikmesi nedeniyle Yumiko'nun sesinde bir temkinlilik tonu hissediliyordu.

‘Şey, eee...’

Azami kendini hemen belli etmeyi planlamıştı. Ancak üvey annesinin nasıl tepki vereceğinden çok korktuğu için ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Telefonu kapatmak için henüz çok geç değil. Hala benim olduğumu bilmiyor.

İç sesi onu telefonu kulağından indirmeye ikna etmeye çalışıyordu.

O anda...

'Azami, sen misin?'

Azami, kulağından indirdiği telefondan, adını çağıran sesi çok hafif bir şekilde duyabiliyordu.

Azami, yanlış duyup duymadığını merak ederek, "Merhaba?" diye fısıldadı.

'Azami? Gerçekten sen misin?'

Azami, "Evet," diye yanıtladı.

Üvey annesi birkaç saniye boyunca konuşmadı.

Telefonda, bu tür sessizlikler sırasında karşıdaki kişinin ne düşündüğünü bilmek imkansızdır.

Azami bir şeyler söylemek istedi ama o kadar sinirliydi ki, hiçbir şey söyleyemedi.

‘Şey, eee...’

'Görüşmeyeli nasılsın?'

Üvey annesinin sorusu onu şaşırttı. Çok beklenmedik ama aynı zamanda çok doğal da gelmişti. Azami, tipik anne-kız sohbetleri yapmadan evden ayrılmıştı, Yumiko'ya hep 'sen' demiş, asla 'anne' dememişti; aynı çatı altında yaşadıkları on iki yıldan fazla bir süre geçmişti ve üvey annesinin onu giderek daha çok yabancı olarak gördüğünü varsaymıştı. Azami, aralarında önemli bir duygusal mesafe olduğunu hissediyordu ve bu yüzden üvey annesinin sözleri oldukça mesafeli bir tepkiye yol açmıştı.

'Sizi böyle aniden aradığım için özür dilerim...'

'Kesinlikle hayır. Özür dilemenize gerek yok.'

Üvey annesinin sözleri biraz garip gelse de, aslında nazikti. "Ama

arayacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden ne diyeceğimi de bilmiyorum..."

Üvey annesinin sözleri şaşkınlığını ortaya koyuyordu. Azami evden ayrıldıktan sonra, ondan haber almayı umduğu bir dönem olmuş olmalıydı. Ama Azami hiç aramadı, ne üç yıl sonra, ne de beş yıl sonra. Artık hiçbir şey bekleme umudunu yitirdiği bir an gelmiş olmalıydı.

'Özür dilerim.' Azami'nin sunabileceği tek özür buydu.

Yine sessizlik. Azami, üvey annesinin de şaşırmış olabileceğini tahmin etti; uzun zamandır aramadığı üvey çocuğuyla birdenbire konuşmaya başlaması ve sadece özür dilemesi onu hayrete düşürmüştü.

Artık annemin hayatında yer almamın bir anlamı yok. Beni unutmuş olması adil olurdu. Kızım bana aynı şekilde davransaydı nasıl hissederdim? Dayanılmaz derecede acı verici olurdu. Kocamın kızı, benim aksime, çok nazikti. Beni hemen annesi olarak kabul etti. Ona kıyasla ne kadar berbat biriydim? Ne kadar pişman olduğumu anlatamam. Annem şimdi nasıl hissediyor olmalı? Ondan özür dilemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kafenin kuralları diyor ki, mevcut durum değişmeyecek. Yani özür dilemem onun için hiçbir şey getirmeyecek.

Azami, umduğu yanıtı alamadığını fark etti.

Geri dönmeliyim.

Derin bir nefes aldı ve "Anne, ben..." diye başladı.

Üvey annesinin nefes nefese kalışını duydu. 'Ne?'

‘Anne? Ne oldu? Anne, bir şey mi oldu? İyi misin?’

Ama hiçbir yanıt gelmedi.

'Anne?'

Azami bu sefer biraz daha yüksek sesle tekrar bağırdı.

Telefonun kulağını iyice dayadığında, üvey annesinin boğuk hıçkıra ağlama sesini duyabiliyordu. Ağlarken ağzını kapatıyor olmalıydı.

Azami bu durumdan rahatsız oldu çünkü üvey annesinin neden birdenbire ağlamaya başladığını anlayamıyordu.

‘Anne, ne oldu? İyi misin?’

'Özür dilerim, Azami.'

'Neden özür diliyorsun? Suçlu olan benim.'

Hayır, öyle değil.

'O da değil mi? O zaman ne?'

Bu beni çok mutlu etti.

'Ne yaptın?'

'Bana ilk defa "Anne" diye seslendin ve bu beni çok mutlu etti.'

‘Ah…’

Artık yaşlandığıma göre, anneme karşı isyankar tavrımın yıllar içinde nasıl azaldığını görebiliyorum. Bazen eskiden neye bu kadar karşı çıktığımı bile merak ediyorum. Bir şekilde zihnimdeki 'o kadın'ın basitçe... 'annem' haline gelmesi neredeyse şaşırtıcı.

Azami, Yumiko'ya farkında olmadan 'Anne' diye seslenmişti. Ancak Yumiko için bu kelime, kalbinin derinliklerine kadar işlemiş olmalıydı.

Sadece ona 'Anne' diye seslendiğim için ağlayacağını düşünmek bile inanılmaz.

O anda Azami, üvey annesinin duygusal yaralarının ne kadar derin olduğunu anladı.

‘Özür dilerim anne. Gerçekten çok özür dilerim. Seni çok uzun zamandır incitiyorum. Seni incittiğim ve seninle iletişime geçmediğim için gerçekten çok üzgünüm.’

Azami de gözyaşlarını tutamadı.

Üvey annesi, kelimeleri zar zor bir araya getirerek, "Sorun yok, her şey yolunda," diye yanıtladı.

Telefonla bağlantı kuran iki kişi arasında bir süre sessizlik hakim oldu. Bu normal, garip bir sessizlik değildi; çünkü kelimeler olmadan bile, duyguları birbirlerine açıkça iletilmişti.

‘Şey…’ Kei, ağlamayı durduramayan Azami'ye nazikçe söze girerek o anı böldü. ‘Telefonu geri alabilir miyim şimdi?’ Kei, Yumiko'nun diğer uçtan duyabildiğinden emin olmak istercesine ahizeye çok yakın konuşuyordu.

Azami ona baktı ve içinden, "Bu kadar yüksek sesle konuşmaya gerek yoktu," diye düşündü. Ama Kei'nin gözlerine baktığında, aciliyeti gördü. "Kahve soğumak üzere."

‘Ah…’

Azami kısa sürede kendine geldi. Zamanda geriye yolculuk yapmıştı. Ve kurallar vardı.

Çın-Dong

Kapı zili aniden çaldı. Tezgahın arkasında duran Nagare'ydi.

Kei, "Merhaba, hoş geldiniz, sadece bir kişi için mi?" diye şakayla karışık sordu. Kafe çalışanları arasındaki bu garip etkileşim devam etti.

‘Burası kafe mi? Nereden konuşuyorsunuz?’ diye sordu Yumiko.

‘Şey, evet. Bodrum katındaki bir kafeden arıyorum.’ Azami, Kei ve Nagare'nin ne yapmaya çalıştıklarını anladı – ona zamanının kısıtlı olduğunu hatırlatıyorlar ve aramayı sonlandırması için bir fırsat sunmaya çalışıyorlardı. ‘Aslında ödünç aldığım bir telefondan arıyorum...’

'Anladım, özür dilerim, özür dilerim.'

'Bu yüzden . . .'

'Lütfen beni tekrar arayın, tamam mı? Bekleyeceğim.'

Azami nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bu sözü verirse yalan söylemiş olacaktı. Şimdiki zamana döndüğünde üvey annesi ölmüş olacaktı. Onunla bir daha asla iletişime geçemeyecekti. Ama dürüstçe konuşmak sadece üzüntü getirecekti. Sadece bir an tereddüt etti ve yalanını ele vermemeye çalışarak olabildiğince neşeli bir şekilde cevap verdi.

'Elbette, tabii ki.'

'Aramanız için teşekkürler. Hoşça kalın.'

Yumiko isteksiz ama yumuşak ve memnun bir ses tonuyla konuştu.

‘Anne…’ Azami içgüdüsel olarak tekrar seslendi. Kei ve Nagare, kahvenin soğumasından endişelenerek birbirlerine baktılar. Azami bardağı eline aldı ve dudaklarına yaklaştırdı. ‘Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Çok kötü bir kızdım. Ama buna rağmen, bunca zamandır, hatta bugüne kadar beni sevmeye devam ettin.’

Bunun üzerine Azami telefonu masaya koydu ve hızla kahvesini içti.

‘Ah…’

Görüşü bulanıklaştı. Oraya giderken olduğu gibi, bedeni beyaz bir buhara dönüştü, sonra yükseldi ve sanki tavana çekilmiş gibi kayboldu.

Azami'nin geleceğe güvenli bir şekilde döndüğünü doğruladıktan sonra Kei telefonu eline aldı. Yumiko'nun hıçkırıkları duyulabiliyordu.

Kei, "Bu gerçekten de ilginçti, değil mi?" dedi ve Yumiko'ya Azami'nin acil bir işi nedeniyle kafeden aceleyle ayrılması gerektiğini söyledi. Ardından, Yumiko'nun zor nefes alışını duyduktan sonra bir adamın sesini duydu. Adam kendini Azami'nin babası olarak tanıttı. Son sözleri ise, "Çok teşekkür ederim. Karım artık hiçbir pişmanlığı kalmadığını söylüyor." oldu.

Sonra telefonu kapattı.

Ocak 2019

Azami gözlerini açtığında, Fumiko'nun tezgahın başında oturduğunu gördü. Kafeye şöyle bir göz gezdirdiğinde, Kazu'nun da orada olduğunu fark etti. Ona telefonu ödünç veren Kei ve Nagare ise ortalarda yoktu.

Geri döndüm.

Azami, içmeyi bitirdiği boş kahve fincanına baktı.

Sanırım tam zamanında içmişim.

Ilık kahveyi yudumlarken hissettiği üşümeyi hatırladı. Sonra, aklını şimdiki zamana getirince yanaklarının ıslak olduğunu fark etti ve masadaki kağıt peçeteye uzandı. Tam o sırada, beyaz elbiseli kadın tuvaletten döndü ve Azami'nin üzerine eğildi.

"Harekete geçin!" diye emretti.

Azami aceleyle ayağa kalkarak oturduğu yeri bıraktı.

Fumiko ona yaklaşarak, "Görünüşe göre sorunları konuşarak çözebildiniz?" dedi.

'Nereden biliyorsunuz?'

'Yüzüne bakarak anlayabiliyorum...'

'Anlıyorum.'

Fumiko'nun sözleri doğruydu. Gerçekten de, kalbine batan acı gitmişti.

Şu an rahatlamış görünmeliyim.

Makyajının bozulmasına aldırış etmeden Azami, Fumiko'ya gülümsedi.

'Geri dönebildiğim için çok mutluyum. Teşekkür ederim.'

'Bunu duyduğuma sevindim,' diye yanıtladı Fumiko gülümseyerek.

Kısa bir süre sonra Azami, "Kızımın yüzünü görmek istiyorum," dedi ve aceleyle kafeden çıktı.

Çın-Dong

Fumiko, Azami'yi uğurlamak için sokağa kadar eşlik ettikten sonra, "Oh, çok rahatladım," dedi. Derin bir iç çekti; bu, Azami'nin yanındayken göstermediği bir rahatlama ifadesiydi.

Fumiko tezgâhın önündeki tabureye otururken Kazu, "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

'Ah, bir fincan sıcacık kahve alayım.'

'Hemen geliyor.'

Fumiko, Kazu'nun mutfağa doğru kayboluşunu izledi, ardından bakışlarını beyaz elbiseli kadına çevirdi.

Ne kadar çok bakarsam, o kadar çok birbirlerine benziyorlar...

Fumiko, beyaz elbiseli kadının Kazu'nun annesi olduğunu biliyordu. Kazu yedi yaşındayken, annesinin zamanda geriye gidip ölmüş olan babasını görmesini sağlayan kahveyi o hazırlamıştı. Ama annesi bir daha geri dönmemişti. Bu hikâyeyi duyduğundan beri Fumiko'nun aklından tek bir soru bile çıkmıyordu:

Kazu'nun annesi neden geri dönmedi?

Nagare'ye göre, Kazu'nun annesi zeki, şefkatli ve herkese iyilikle davranan bir insandı.

O, herkesten çok, geri dönmek istiyorsa kahveyi soğumadan içmenin ne kadar önemli olduğunu bilirdi. Sonuçta, Kazu'dan önce kahveyi o doldurmuştu.

Böyle birinin kıymetli kızını bırakıp geri dönmemesi için ciddi bir sebep olmalıydı. Ama Fumiko, Kazu'ya soracak kadar yakın olmadığını da anlamıştı.

Bunu gündeme getirmemeliydim. Sonuçta, tüm bunlardan en çok zarar gören kişi, annesine kahve dolduran Kazu'dur.

Fumiko düşüncelere dalmışken, Kazu kahveyi getirdi. "İşte kahven," demek yerine, sessizce, "O zamanlar annemin beni değil babamı seçtiğini düşünüyordum," dedi ve bardağı Fumiko'nun önüne koydu.

'Ne?'

Fumiko donakaldı. Sanki Kazu onun aklından geçenleri okumuştu.

Kazu, Fumiko'nun şaşkınlığını görmezden gelerek sözlerine şöyle devam etti: "Ama son zamanlarda, birine duyduğumuz sevginin ne kadar değerli olduğu konusunda gerçekten bir hiyerarşi olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de bu duygular karşılaştırılamaz."

Sonra beyaz elbiseli kadına bakarak mırıldandı: "Annemin bir daha geri dönmemesi ve hissettiğim sevgi iki ayrı şey..." Sanki kendini teselli etmeye çalışıyordu.

Kazu'nun yüzündeki beklenmedik sakin ifadeyi izleyen Fumiko, "Onu hiç bu kadar sakin görmemiştim," diye düşündü ve içten içe küçük bir mutluluk hissetti.

Kazu tezgahın diğer tarafına döndü ve her zamanki gibi çatal bıçakları parlatmaya başladı.

'Şey...'

Fumiko, Kazu'nun ellerinin çalışmasını izlemek için öne eğildi.
Kazu, Fumiko'ya bakmak için duraksayarak, "Evet?" diye sordu.
'Size yardımcı olmamda sakınca var mı?'
Kazu cevap vermeden önce bir an duraksadı.
"Elbette," dedi ve Fumiko'yu tezgahın arkasına davet etti.

OceanofPDF.com

II

Sabırlı Adam

Sonbahar 2012

Koku Shintani, sanat fakültesinin kültür festivalinde belirli bir tabloya bakıyordu.

"Anne" başlıklı, 162 x 112 santimetre boyutlarındaki büyük tuval, ön planda bir demiryolu geçidini ve ötesinde turuncu tonlarla yıkanmış bir sokak manzarasını tasvir ediyordu. Hiperrealizm olarak bilinen bir tarzda resmedilen eser, ilk bakışta fotoğraf sanılabilecek kadar detaylıydı. O kadar gerçekçiydi ki, resim olduğunu bilmeseniz, duvarda dikdörtgen bir delik varmış gibi bile görünebilirdi.

Ancak daha yakından incelendiğinde, garip bir şey olduğu fark edildi. Sahnede bir kitapçı, bir banka ve bir süpermarket vardı; arabalar ve bisikletler sokakta hareket ediyordu. Ama tek bir insan bile görünmüyordu. Hayalet kasaba değildi; çantalar ve sırt çantaları havada süzülüyordu, bu da herkesin görünmez olduğu izlenimini veriyordu.

Sahneye hakim olan bir gölge, ön plandan arka plana uzanıyordu. "Anne" başlığını göz önünde bulundurarak, gölgenin yetişkin bir kadına ait olduğunu varsayabiliriz. Ancak Koku, keskin gözleriyle, gerçekçi bir şekilde çizilmiş silüetin yedi veya sekiz yaşlarında bir kıza ait olduğunu fark etti.

Acaba bu kız neyin üzerinde duruyor...?

Koku, resmin kompozisyonundan kızın konumunu anlamaya çalışıyordu. Gölgenin nasıl düştüğüne bakılırsa, rayların üzerinde duruyor olmalıydı. Gölgesine baktığında, sanki kendi ayaklarından uzanıyormuş gibi hissetti.

Yutkunarak zorlukla nefes aldı. Tablonun gerçekçiliği ve verdiği güven o kadar yoğundu ki, her an yanından bir trenin çıkıp onu ezmesini bekliyordu. Yavaş yavaş, tablo ile gerçeklik arasındaki sınır daha da bulanıklaştı ve kulaklarında uyarı zilinin çınlamasını bile duyabiliyordu.

Koku, fotoğrafçı olmak için sanat okuluna gidiyordu.

Fotoğrafçılığa olan ilgisi ilkokuldayken, babasının doğum gününde kendisine hediye ettiği ikinci el bir DSLR fotoğraf makinesiyle başladı. Makinenin ağırlığını ve sağlamlığını çok sevmişti ve okulda olmadığı zamanlar dışında her yere yanında taşıyordu. Başlangıçta, gözüne çarpan her şeyi rastgele fotoğraflıyordu. Yaz ve kış tatillerinde, bazen bin hatta iki bin fotoğraf çektiği günler oluyordu.

Ortaokul çağına geldiğinde, fotoğraflayacağı konular konusunda daha seçici hale gelmiş, eski, terk edilmiş evleri ve çürümüş, kadim ağaçları fotoğraflamayı tercih etmeye başlamıştı.

Babası ona, "Gerçekten bu tür şeylerin fotoğraflarını çekmekten zevk alıyor musun?" diye sordu.

Koku, "Evet, zamanı yakalamayı seviyorum," diye yanıtladı.

'Zaman mı? Zamanı bir fotoğrafla yakalayamazsınız, değil mi?'

Doğal olarak, Koku'nun babası bu düşünce karşısında şaşkına döndü.

Koku'nun eşsiz bir duyarlılığı vardı; ona göre, harabeler veya çürümüş ağaçlar ne kadar eski olursa, o kadar büyüleyici görünürlerdi. Tamamen yok olmanın eşiğinde gibi görünen bu anları yakalayarak, onları sonsuza dek koruyordu. Ona göre fotoğrafçılığın özü buydu. Liseye başladığında fotoğraflarını yarışmalara göndermeye başladı ve ara sıra ödül kazandı. O sıralarda dünyayı bir fotoğrafçı olarak gezme hayali kurmaya da başladı.

Dil ve fotoğrafçılığın temellerini öğrenmek için bir sanat üniversitesine gitmeye karar verdi.

Bütün bunlar, şu anda üniversitede üçüncü yılında olan gencin bu tabloyla karşılaşmasına yol açtı.

Günümüz gerçekliğini olduğu kadar sanatçının iç duygularını da canlı bir şekilde tasvir eden bu tablo, o zamana kadar çektiği fotoğraflarla yalnızca geçmişin gözden kaçan parçalarını yakalayabilen sanatçı üzerinde derin bir etki bıraktı.

O anda, kalbinin ele geçirilmesinin ne demek olduğunu gerçekten hissetti.

'Affedersiniz, kısa süre sonra kapanacağız.'

Bir ses dalgınlığını böldü. Tanımadığı bir öğrenciydi. Kendine geldiğinde

Koku, üç saatin geçtiğini fark etti. Dışarıda karanlık çökmüş ve hareketli kampüs sessizliğe bürünmüştü.

Koku öğrenciye, "Bunu kim boyadı?" diye sordu.

‘Ah, şey... kimdi yine?’ Öğrenci, isteksiz bir ifadeyle iş birliği yaparak sergi salonunun resepsiyon masasındaki broşüre göz attı. ‘İkinci sınıf öğrencisi Kazu Tokita olabilir,’ diye belirsiz bir şekilde yanıtladı.

'Kazu Tokita'

Koku, ismi birkaç kez kendi kendine tekrarladı, sonra tekrar tabloya baktı. Kapanış saati olduğunu bilmeseydi, sonsuza dek olduğu yerde mıhlanmış kalabilirdi.

Sanatçı Kazu Tokita'ya karşı daha önce hiç duymadığı bir duygu ve ilgi patlaması hissetti.

2019 ilkbaharının başları

Müşterilerini zamanda geriye götürdüğü rivayet edilen Funiculi Funicula kafesi, Meiji döneminde, 1874 yılında kurulmuştur. Kafeyi Toki Tokita adında bir kadın işletiyordu. Geleneklere göre, zaman yolculuğunu mümkün kılan özel kahveyi sadece Tokita ailesinin kadınları servis edebiliyordu. Toki'nin Japonya'da bu tür bir kafenin ilk sahibi olduğu söylenir; dünyanın çeşitli yerlerinde de benzer kafeler bulunmaktadır. Ancak kafenin nasıl kurulduğu ve Toki Tokita'nın nereden geldiği gizemini korumaktadır.

Kafenin şu anki sahibi, her zaman aşçı üniforması giyen ve neredeyse iki metre boyunda olan Nagare Tokita adında bir adamdı.

Nagare'nin geniş, sade yüzünde ince, iplik gibi gözler vardı ve vücut yapısı bir vücut geliştirici gibi sağlamdı. Bir keresinde kontrolden çıkmış bir araba ona çarpmış, onlarca metre uzağa savrulmuştu, ancak birkaç sıyrık dışında hiçbir şey olmadan kurtulmuştu – bu, gerçek hayattan çok bir manga sahnesine benzeyen bir başarı.

Kendi kendini yetiştirmiş, Japon, Batı, Çin ve etnik mutfaklarda uzmanlaşmış bir aşçıydı. Üst düzey restoranlardan sayısız teklif almıştı, ancak cazip bir sözleşme teklif edildiğinde bile sürekli olarak reddederek, "Bu kafeyi miras aldım ve işletmeye devam etmeliyim" diyordu. Çoğu insan kafeleri hafif atıştırmalıklarla ilişkilendirirken, Funiculi Funicula'da

istendiği takdirde servis edilemeyecek hiçbir yemek yoktu. Ancak bunlar menüde listelenmediğinden, sıradan müşterilerin ana siparişleri genellikle kahve ve diğer içeceklerdi. İç mekanda üç adet iki kişilik masa ve üç adet bar taburesi bulunuyordu. Kapıdan en uzak masada her zaman beyaz elbiseli bir kadın oturuyordu ve söylentiye göre onun oturduğu yer sizi zamanda geriye götürebiliyordu. Bu nedenle, genel müşteriler için sadece yedi sandalye mevcuttu. Ancak kafenin hiçbir zaman tam kapasiteye ulaşmamasının bir nedeni, bir ara sokakta göze çarpmayan konumuydu.

O gün, mekânın tek müşterileri sık sık gelen Fumiko Kiyokawa ve Koku Shintani adında genç bir adamdı.

'Koku, oldukça iyi bir kameraman gibi görünüyorsun.'

Fumiko tezgahın başında oturmuş bir fotoğraf albümünü karıştırıyordu.

'Sanırım fotoğrafçı doğru terim, değil mi Koku?'

Nagare, kelime seçiminde çok titizdi, bu yüzden Fumiko'nun terimleri yanlış kullanmasına göz yummayacaktı. Kaşları sitemle çatılmıştı.

'Şey... evet.'

Saçlarını gelişigüzel bir şekilde kıvırcık bırakmış Koku, utangaç bir şekilde başını kaşıdı.

'Aradaki fark ne?'

Fumiko soruyu ifadesiz bir sesle sordu, gözlerini fotoğraf albümünden ayırmadı.

‘Şey... Yani...’

Nagare bir ayrım olduğunu ısrarla belirtmiş olsa da, bunu açıkça ifade edememişti. Zaten ince olan gözlerini daha da kısarak sustu. Fumiko ona buz gibi bir bakışla baktı.

Koku, ölçülü bir tonla, "Bunlar aslında aynı işin iki farklı adı," diye yanıtladı. "Ama video çekenlere de kameraman deniyor, bu yüzden ben fotoğrafçı terimini kullanıyorum. Ben video çekmiyorum."

Açıklaması özlü ve anlaşılması kolaydı. Bazıları, konuşmada en kolay duyulan perdenin solfej skalasındaki (Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Ti) 'Sol' olduğunu söyler. Koku'nun sesi de tam olarak buydu – rahatlık hissi veren nazik bir 'Sol'.

'Anlıyorum.'

Fumiko, Nagare'yi her şeyi bilen tavrı yüzünden azarlamayı düşünmüştü, ancak Koku'nun ona karşı gösterdiği incelikli tavrı sezdi ve bunu görmezden geldi. Bunun yerine, izlenimini paylaştı.

“Ama Koku, fotoğrafların video olmasa da, bir şekilde zamanın geçişini

yakalıyorlar – mesela aynı sayfaya üç yıl sonra bakarsam, tamamen farklı bir şey olarak algılayabilirim. Çok garip bir duygu.”

“Ah, evet! Ben de bunu fark ettim,” dedi Nagare. “Tıpkı saçları gizemli bir şekilde uzayan bebekler gibi. Bana onları hatırlatıyor.”

Fumiko, Nagare'nin bu benzetmesine alaycı bir şekilde karşılık verdi ve ona onaylamayan bir bakışla baktı.

'Cidden Nagare, daha iyi bir örnek bulamadın mı? Bu, fotoğrafçı ve kameramanı karıştırmaktan bile daha kaba.'

‘Ne? Ah... Bununla garip bir şey kastetmedim...’

'Biliyorum. Çektiğim fotoğrafların canlı gibi göründüğünü söylüyorsun, değil mi?'

'Evet... evet, aynen öyle.'

Koku, Fumiko'nun yorumundan hâlâ gözle görülür şekilde rahatsız olan Nagare'ye nazik bir gülümseme sunarak, "Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkür ederim," dedi. Bu tek gülümseme, belirgin bir sıcaklık yayarak ve tamamen yapmacıklıktan uzak bir şekilde, her şeyi affedebilecek gibiydi.

Nagare, kendisinden tam sekiz yaş küçük olan bu genç adama bakarken yüz ifadesi yumuşadı.

'Ben de aynı şekilde,' diye yanıtladı başını hafifçe sallayarak.

Konuşmalarını izleyen Fumiko iç çekti. Yirmi yedi yaşında, Kazu'dan bir yaş büyük. Yaşına göre çok olgun.

Çın-Dong

Kapı zili çalınca Nagare, "Merhaba. Hoş geldiniz!" diye seslendi. İçeri giren adam, bej renkli bir bahar paltosu ve dar kot pantolon giymiş, genç bir görünüme sahip Tomokazu Okishima'ydı.

Nagare, yüzünü görünce sessizce, "Ah," dedi.

Okishima hafifçe başını sallayarak, "İyi günler," dedi. Paltosunu çıkarıp boş orta masaya doğru yöneldi.

Tezgahın arkasından Nagare, Okishima'ya seslendi: "Yılın o zamanı geldi mi acaba?"

Okishima, "Evet, tekrar buradayım," diye yanıtladı.

Fumiko kafenin sık müşterilerindendi, ancak bugün Okishima'yı ilk kez görüyordu. Aralarındaki konuşmayı şaşkın bir ifadeyle izledi. Okishima paltosunu sandalyesinin arkasına astı ve beyaz elbiseli kadına sırtını dönerek oturdu.

Dong, dong.

Kafenin görkemli antika sarkaçlı duvar saatlerinden biri saat 14:00'ü gösteriyordu.

Kafede üç adet sarkaçlı duvar saati vardı, ancak sadece ortadaki doğru zamanı gösteriyordu; diğer ikisi ya yavaş ya da hızlı çalışıyordu. Çalan saat ortadaki saatti.

‘Ah, o zaman ben şimdi gidiyorum…’ Saatin gösterdiğini duyunca Koku tezgahın başındaki yerinden kalktı ve el bagajına ve fotoğraf ekipmanlarını içeren büyük sırt çantasına uzandı.

"Şimdiden mi gidiyorsun? Kazu yakında dönecek..." dedi Nagare, onu durdurmak için mutfaktan çıkarak.

Koku, "Uçağa yetişmem gerekiyor," diye açıkladı. Ödenmesi gereken miktarı tezgâhın üzerine koydu ve ağır sırt çantasını bir çırpıda omuzlarına attı.

Koku, Fumiko'nun önünde açık duran fotoğraf albümüne kısaca göz attıktan sonra Nagare'ye doğru eğilerek, "Ah, bu da Kazu için," diye ekledi. Nagare de "Tamam" işaretiyle karşılık verdi.

‘Ah… evet, tabii ki.’ Fumiko ancak o anda Koku'nun getirdiği fotoğraf albümünün Kazu için olduğunu fark etti. Biraz telaşlanarak sayfalarını dikkatlice kapattı ve tezgâhın üzerine koydu.

'Kahve her zamanki gibi lezzetliydi.'

Koku bavulunu arkasından çekip kafeden ayrılırken Nagare arkasından "Kendine iyi bak" diye seslendi.

Çın-Dong

Koku'yu yolcu ettikten sonra Nagare, Okishima'ya su ikram etti; Okishima ise sipariş vermeden önce menüye bile bakmadı.

'Bir kahve ve günün makarnasını alabilir miyim lütfen?'

‘Elbette,’ diye yanıtladı Nagare, gözleri kısa bir an için heyecanla parladı – yemek pişirme becerilerini sergileme fırsatı onu her zaman mutlu ederdi. Aceleyle mutfağa girdi.

Fumiko, tezgahın önünde fotoğraf albümünü yeniden açtı. Birkaç sayfayı karıştırıp fotoğraflara baktıktan sonra Nagare'ye seslendi.

"Acaba Kazu ile mi çıkıyor?" diye sordu.

Nagare mutfaktan başını uzatarak, "Koku'dan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Fumiko, "İyi bir insana benziyor," diye belirtti.

Koku'nun Kazu'ya karşı hisleri olduğunu uzun zamandır hissediyordu,

ancak dört yıl boyunca kafeye gittikten sonra Kazu'nun ilişkiye girecek türden biri olmadığına kendini ikna etmişti.

Kazu her zaman insanları kendinden uzak tutuyor, daha derin bir bağ kurmaktan kaçınıyordu. Aynı dört yıl içinde Fumiko, Nagare ile şakalaşacak ve eğlenceli atışmalar yapacak noktaya gelmişti, ancak Kazu söz konusu olduğunda hâlâ önemli bir duvar hissediyordu. Doğal olarak, bu durum Fumiko'yu Kazu'nun Koku hakkındaki duyguları konusunda daha da meraklandırdı.

Ancak Nagare'nin Fumiko'nun sorusuna verdiği yanıt, Fumiko'nun beklediği gibi belirsizdi.

'Gerçekten söylemesi zor.'

Nagare ve Kazu kuzendi. Nagare özünde nazik bir insandı ve bir aşçı olarak işinde titiz davranırdı. Ancak ilgisini çekmeyen şeylere, özellikle de aşka gelince, hiç umursamazdı. Bir trafik kazası sonrası hastanede yatarken karısı Kei ile tanışmıştı. Kei ona o kadar tutkuyla evlenme teklif etmişti ki, Nagare neredeyse bir yürüyüşe çıkma teklifi almış gibi kayıtsızca kabul etmişti. Kei olmasaydı, hayatı boyunca bekar kalabileceğini ilk itiraf eden de kendisiydi. Ölümünden üç yıl sonra bile yeniden evlenmeyi düşünmemişti.

Bu geçmiş göz önüne alındığında, Kazu ve Koku'nun ilişkisi hakkında herhangi bir bilgi verememesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Fumiko, Nagare'nin Okishima'ya kahve götürmesini izlerken tekrar iç çekerek, "Sormakla aptallık ettim," diye düşündü.

Çın-Dong

Kapı zilinin sesi herkesin kulağına ulaştığında, girişten neşeli bir ses yankılandı.

'Geri döndüm!'

Nagare, Okishima'ya kahve ikram ederken yüzü gerildi.

Yeni gelen Miki Tokita, Nagare ve Kei'nin kızıydı. Henüz üç yaşında olmasına rağmen, annesinden miras aldığı dışa dönük ve tasasız kişiliğinin tam bir örneğiydi. Hiç çekinmeden herkesle konuşurdu.

'Kiraz çiçekleri henüz açmadı.'

Miki, Nagare'nin ayağının üzerine oturdu ve kollarını ve bacaklarını onun kaval kemiğine dolayarak ona yapıştı. Bu, son zamanlarda en sevdiği oyundu ve Nagare, Miki ayağının üzerinde otururken etrafta dolaşıyordu.

"Babam benim için yürüyor," diyerek sözlerine devam etti ve bırakmaya

hiç niyetli görünmedi.

Bir süre sonra Kazu, Miki'nin arkasından çıktı. Nagare, fısıltısına iç çekerek, "Miki'nin istediğini yapmasına izin verdiğin için teşekkürler. Onu dışarı çıkarman çok iyi oldu." dedi.

Kazu kayıtsızca, "Sorun değil," diye yanıtladı.

Nagare, Miki hâlâ ayağının üzerinde dururken dikkatlice mutfağa doğru yürürken, Fumiko Kazu'ya, "Görünüşe göre kiraz çiçeklerini izlemek için henüz biraz erkenmiş," diye yorum yaptı.

Kazu kısa ve öz bir şekilde 'Evet' diye yanıtladı, ancak Fumiko yılmadı ve konuşmaya devam etti.

“En çok kiraz çiçeklerinin dökülmeye başladığı zamanı seviyorum. Yaprakların yere doğru süzülmesini izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsunuz,” dedi.

'Doğru,' diye yanıtladı Kazu.

‘Geçici bir güzellik var, ama aynı zamanda edebi imgeler de uyandırıyor. Benim için, aklım Hideki Noda'nın Ango Sakaguchi'nin "Ormanda, Çiçek Açmış Kiraz Ağaçlarının Altında" adlı eserinin sahne uyarlamasına gidiyor. Son sahnesi gerçekten muhteşemdi. Oyuncuların etrafında dönen devasa bir kiraz çiçeği fırtınası vardı – Noda, kocaman kulaklı bir adamı canlandırıyordu – destansıydı, insanlar iblislerle iç içe geçmişti...’

Fumiko heyecanla kiraz çiçekleri ve tiyatro hakkında konuşurken, Kazu lacivert kabanını çıkardı, arka odaya gitti ve bir sommelier önlüğüyle geri döndü.

'Bunu gördükten sonra tiyatroya gerçekten merak sardım. Sen hiç tiyatro oyunu izlemeye gider misin, Kazu?'

'HAYIR.'

'Hadi birlikte gidelim. Gelecek ay ilginç bir oyun var.'

'BEN . . .'

'Hadi ama, öyle yapma, yapalım şunu!'

Fumiko sözlerini hızla tamamladı ve Kazu'ya itiraz etmesi için fazla fırsat vermedi.

Kazu, önlüğünün iplerini bağlarken bir an sessiz kaldı. Sonunda, ne istekli ne de isteksiz bir yanıtla, "Tamam," dedi. Sanki reddetmek için bir sebep bulmadığı için kabul etmişti.

‘Harika!’ Fumiko, sanki piyangoyu kazanmış gibi heyecanla ellerini çırptı.

‘Aa, uğramış mı?’ Kazu’nun bakışları Koku’nun getirdiği fotoğraf

albümüne takıldı.

'Evet, az önce buradaydı. Ama uçağı vardı...'

Fumiko, kiraz çiçekleri ve tiyatro hakkındaki sohbetleri sırasında Koku'nun ziyaretinden daha önce bahsetmediği için hafif bir pişmanlık duyarak, bir tepki umarak kitabı Kazu'ya uzattı, ama...

Kazu, yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadan, kayıtsızca, "Anladım," dedi. Kitabı, kendisi ve Nagare için yaşam alanlarının kafeye bitişik olduğu arka tarafa götürdü. Fumiko, Kazu'nun kitaptan memnun olup olmadığını veya onu bir sıkıntı olarak görüp görmediğini anlayamadı.

Kazu'nun her zamanki mesafeli ve duygusuz tavrından, Koku'nun ona karşı beslediği muhtemel sevgiye dair neler hissettiğini de anlayamadı.

'Hmm.'

‘Ne oldu? Bir sorun mu var?’ Mutfaktan çıkan Nagare, merakla başını yana eğdi.

Bir kolunda Okishima'nın sipariş ettiği makarnayı taşıyan tepsi, diğerinde ise Miki vardı. Neredeyse iki metre boyundaki Nagare'nin kucağında üç yaşındaki Miki, küçük bir hayvana benziyordu ve tatlılığıyla Fumiko'nun dikkatini bir an için çekmişti.

'Hayır, bir şey değil,' diye hızlıca cevap verdi, elini savurarak yarım kalmış buzlu kahvesine uzandı.

Tam o sırada, sanki bir işaret almış gibi, Kazu geri döndü. Sadece bir bakışla Nagare'den tepsiyi aldı ve Okishima'nın masasına yaklaştı.

Nagare, Kazu'nun yemeği önüne koymasını bekledi, sonra şöyle açıkladı: "Miso sosunda konserve uskumru vardı, onu domates sosuyla karıştırdım ve bolca sarımsak, biraz kırmızı biber, tuz ve karabiber ekledim. Damak tadınıza göre eklemeler yapabilirsiniz," dedi ve yemeğin yanına rendelenmiş peynir ve Tabasco sosu koydu.

Okishima, makarnaya bakarken gözleri parıldayarak çatalını eline aldı ve "Teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Fumiko, tezgahın başındaki yerinden derin bir nefes alarak, "Güzel kokuyor," dedi.

'Ah, bunun için özür dilerim,' diye duraksadı Okishima, Fumiko'nun kıskanç bakışlarını fark ederek.

‘Hayır, hayır! Lütfen, bana aldırmayın, yemeğinizin tadını çıkarın!’ Fumiko, henüz yeni tanıştığı Okishima'yı rahatsız ettiğine hemen pişman oldu ve başını öne eğip omuzlarını bükerek oturdu.

Okishima, Fumiko'yu rahatsız ettiği için özür diledi ve ardından ellerini

birleştirerek, "Öyleyse, affedersiniz," dedi ve çatalıyla makarnayı çevirmeye başladı. Uskumru güzelce parçalanmış ve makarnaya yapışmış domates sosuyla mükemmel bir şekilde kaynaşmıştı.

Okishima, "Çok lezzetli," diye mırıldandı takdirle.

Nagare, hazırladığı yemeklerin müşterilerinin keyifle yediğini izlemekten büyük zevk aldığının bir işareti olarak, ince gözlerini daha da kıstı.

'Bu garip. Miki'ye ne oldu?' Fumiko, Nagare çalışırken bile sürekli konuşan Miki'de alışılmadık bir şey fark etti. Şimdi, alışılmadık derecede sessizdi.

'Uyuyakaldı mı?'

Nagare, "Öyle görünüyor," diye yanıtladı.

Nagare'nin kollarında, hafifçe nefes alarak, Miki derin bir uykuya dalmıştı. Kiraz çiçekleri olmasa bile, parkta yorulana kadar koşuşturduğunu hayal etmek kolaydı. Nagare, bıkkınlıkla iç çekti.

'Ne kadar tatlı,' diye mırıldandı Fumiko.

'Affedersiniz, dükkanı bir süreliğine siz devralabilir misiniz?'

'Elbette.'

Kafeyi Kazu'ya emanet eden Nagare, Miki'yi yatağına yatırmak için arka odaya götürdü.

Nagare ve Miki gittikten sonra kafe ürkütücü derecede sessizdi. Müzik çalmadığı için tek duyulan ses Okishima'nın çatalıyla makarnasını çevirmesiydi. Kazu doğal olarak içine kapanıktı ve Fumiko ile Okishima ilk kez tanışıyorlardı.

Okishima konuşacak uygun bir şey düşünmeye çalıştı, ancak Fumiko'nun görünüşü karşısında büyülenmişti ve bir fırsat bulamadı. Fumiko'nun yüz hatları, gözlerin, burnun ve ağzın ideal oranlarını ve yerleşimini gösteren klasik Altın Oran kavramıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyordu. Yüzü küçük, keskin ve belirgin hatlara sahipti ve parlak dudaklarıyla pürüzsüz bir cilde sahipti. Arkaya toplanmış siyah saçları gür ve parlaktı, kıvırcık uçları çekici bir şekilde sallanıyordu. Okishima kendini tehdit altında hissetti ve herhangi bir konuşma girişiminin flört olarak yanlış yorumlanabileceğinden endişelenerek kabuğuna çekildi.

Fumiko, merakla başını yana eğerek aniden Okishima'ya yaklaştı ve sordu: "Buraya zamanda geriye gitmek için mi geldin?"

Kafenin insanları zamanda geriye götürebilecek bir koltuğa sahip olduğu söylentisi ve Fumiko'nun kendisinin de dört yıl önce böyle bir yolculuk deneyimlemiş olması göz önüne alındığında, bu soru ona doğal gelmişti.

Aslında, birinin kafeyi başka bir nedenle ziyaret etmesini alışılmadık bulmuştu.

‘Ah, eee,’ diye kekeledi Okishima. Loş, penceresiz kafede, Fumiko'nun gözleri o kadar parlak parlıyordu ki sanki kendi ışıklarını saçıyorlardı ve Okishima onun sorusunu anlayamayacak kadar şaşkındı.

Fumiko, yılmadan, "Buraya bu kafeyle ilgili söylentiler yüzünden mi geldiniz?" diye sordu.

'Söylentiler mi? Ah, evet!'

Okishima sonunda anlayışla başını salladı, ama biraz fazla sert bir şekilde, neredeyse çatalını düşürüp masayı tekmeleyerek bir bardak suyu devirmek üzereydi.

'İyi misin?' Fumiko endişeyle ayağa kalktı.

‘Evet, iyiyim. Özür dilerim.’ Okishima, Fumiko'nun daha fazla yaklaşmasını engellemek için elini kaldırdı. Çatalını bıraktıktan ve suyun dökülmediğinden emin olduktan sonra, tekrar ‘Sorun değil,’ diyerek onu rahatlattı ve Fumiko'nun tekrar oturmasını bekledi.

"Aslında birini bekliyorum," diye itiraf etti.

Fumiko, "Onlarla buluşmak için ayarlama yaptınız mı?" diye sordu.

‘Evet, peki.’ Okishima’nın yüzü hafifçe bulutlandı. Fumiko, ifadesindeki değişikliği fark etti ve içgüdüsel olarak Kazu’ya baktı, sebebini biliyor olabilir mi diye düşündü. Sezgisi doğruydu.

'Bay Okishima daha önce de zamanda yolculuk yapmıştı.'

‘Ne?’ Fumiko başını Kazu'ya çevirdi. Okishima'nın Kazu ile göz teması kurmaktan kaçınarak "Evet, peki" demesi şimdi anlam kazanmıştı. Kazu gerçekten de hikayenin daha fazlasını biliyordu.

Okishima'nın Nagare ile paylaştığı samimi tavırdan Fumiko, onun daha önce birkaç kez kafeye geldiğini tahmin etti. Zaman yolculuğunu sağlayan koltuğun hangisi olduğunu kesinlikle biliyordu. Yine de beyaz elbiseli kadından uzak bir yere oturmayı tercih etmesi, bu sefer bunun için gelmediğini gösteriyordu.

Fumiko'nun merakı incelikle değişti; Okishima'nın zamanda yolculuk yapmak için mi geldiğini merak etmekten, o yolculuğu zaten yapmış olduğuna göre kimi bekliyor olabileceğini sorgulamaya başladı. Bakışları düşünceli bir şekilde onun üzerinde kaldı. Bu yeni anlayışla, dile getirilmemiş sorularla dolup taşmış gibiydi.

Onun meraklı bakışlarını fark eden Okishima, sakince bir kağıt peçete alıp masadaki domates sosu lekesini sildi ve yavaşça konuşmaya başladı.

'Yedi yıl öncesine, geçmişe gittim.'

14 Şubat 2012

Ortaokul ikinci sınıf öğrencisi Okishima huzursuz ve dikkati dağılmış haldeydi, derslerine odaklanamıyordu. Yalnız değildi. 8-D sınıfındaki tüm erkek öğrenciler de gözle görülür şekilde endişeliydi, teneffüslerde etrafa bakıyor ve kızların hareketlerine tepki veriyorlardı.

Sebebi mi? Sevgililer Günü olmasıydı.

Japonya'da Sevgililer Günü, kadınların erkeklere çikolata vererek sevgilerini ifade ettikleri bir güne dönüştü. Genellikle itiraf etmekten çekinen kızlar bile, Sevgililer Günü'nün asil bahanesiyle bu günde cesaret bulup itiraf ediyorlar. Sonuç olarak, her yıl 14 Şubat'tan sonra sınıfta mutlaka yeni çiftler oluşuyor.

Ergenlik genellikle on ila on dört yaşları arasında başlar. Erkek çocukların vücutları dolgunlaşmaya başlar ve yüz kılları çıkmaya başlar. İlkokulda kızlardan daha kısa olan erkek çocuklar boylarını uzatabilir ve vücut yapıları belirgin şekilde daha "erkeksi" hale gelebilir. Bu dönemde, eskiden masumca oynadıkları sınıf arkadaşları ve arkadaşları farklı bir gözle görülmeye başlanır – karşı cinsten, bazen de aynı cinsten kişiler olarak.

Okishima da bir istisna değildi. Zihni ve bedeni değişmeye başlayınca, kızlara yeni bir gözle bakmaya başladı. İlkokulda dağınık saçlara hiç aldırış etmezdi, ancak ortaokula geçtiğinde sürekli saç stiliyle uğraşırdı. Her teneffüste, kızları etkilemek için aynada saçını kontrol etmek üzere gizlice banyoya giderdi. Ancak popüler olmak istemesine rağmen, doğası gereği utangaç ve kendi yöntemleriyle inatçı olan Okishima, kızların çevresine katılmayı bir türlü başaramıyordu. Sınıfta bir iki yakışıklı çocuğun kızların tüm ilgisini çektiğini görünce, ince bir şekilde gizlenmiş bir kızgınlıkla, "Gösterişçiler," diye alay ederdi.

Elbette kıskanıyordu. O da ilgi görmek istiyordu. Sadece bunu itiraf edemiyordu. Bu yüzden, farkında bile olmadan, umursamıyormuş gibi davranarak, kızların onu hiç ilgilendirmediğini söyleyerek bir tür rahatlık buldu. Ama Okishima'nın bile, farkında olmadan dikkatini çeken bir kız olduğu ortaya çıktı.

Adı Kanna Ozaki'ydi. Açık tenliydi ve geleneksel porselen bebeklerin zarif, narin yüz hatlarına sahipti. Yaşıtlarının çoğundan bir kafa boyu daha uzundu ve seçtiği voleybol sporuna uygundu, ancak takımında özellikle öne çıkmıyordu. Sporun çılgın doğasının aksine, sessizdi ve nadiren konuşurdu.

Okishima ve Kanna, ortaokulun birinci sınıfında sınıf arkadaşıydılar. Okishima'nın Kanna'yı fark etmesine neden olan şey, arkadaşı Shigeki Hayashida'nın alaycı bir gülümsemeyle söylediği şu sözdü: "Kanna sürekli sana bakıyor."

O andan itibaren, ona biraz farklı bakmaktan kendini alamadı. Elbette, Hayashida'nın yorumunun doğru olup olmadığını söylemek imkansızdı. Belki de kendisinin de Kanna'ya karşı hisleri vardı ve onu izlerken Okishima sadece onun görüş alanındaydı. İnsanlar, bir başkasından sevgi gördüklerinde karşılık verme eğilimindedirler – bu eğilim 'karşılıklı beğenme' olarak bilinir. Kanna gerçekten ona bakmamış olsa bile, Hayashida'nın bu sözleri söylediği doğruydu. İnanıp inanmamak Okishima'ya kalmıştı. Sonuçta, iyi ya da kötü, inandı.

Kanna'yı fark etmeye başladığından beri, sanki Kanna sürekli ona bakıyormuş gibi geliyordu. Göz göze geliyorlardı ve o noktada Hayashida'nın haklı olup olmaması artık önemli değildi.

Okishima, Kanna'ya tamamen aşık olmuştu. Ama bu, itiraf etmeyi planladığı anlamına gelmiyordu. Sonuçta, ona göre Kanna önce ondan hoşlanmıştı – bundan kesinlikle emindi.

Okishima, utangaç ve aksi. Kanna, sessiz ve içine kapanık.

İkinci dönemin başında, rastgele bir sıra değişikliği sonucu yan yana oturdular.

Ama o kadar yakın oturmalarına rağmen, gün boyunca birbirlerine söyledikleri tek kelimeler "merhaba" ve "güle güle" oldu.

'Günaydın.'

'Şey... merhaba.'

'Görüşürüz.'

'E-evet.'

Ve hepsi bu kadardı – sadece iki sınıf arkadaşı.

Zaman geçti ve ikinci sınıfta Okishima ve Kanna farklı sınıflardaydı. Yine de, ne zaman karşılaşsalar, Kanna onu her zaman eskisi gibi

selamlıyordu. Sonra Sevgililer Günü geldi – ilişkilerini başka bir şeye dönüştürmek için bir fırsat.

O gün Okishima, Kanna'nın kendisine çikolata vereceğini umuyordu. Teneffüslerde sınıfının önünden geçip, orada olup olmadığını görmek için içeriye gizlice bakıyordu.

Birinci ve ikinci ders bittikten sonra bile Kanna ortalıkta yoktu. Okishima sınıfına döndüğünde, birkaç çocuğa çikolata verildiğini gördü.

Okishima ile genellikle takılan çocuklar şunları söyledi:

'Bunda bu kadar önemli olan ne?'

'Ben tatlıları hiç sevmem bile.'

Gerçekten sinirlenmişler miydi yoksa sadece itibarını korumaya mı çalışıyorlardı, kim bilebilirdi ki?

Okishima başını sallayarak, "Evet, kesinlikle," dedi; ancak içten içe Kanna'nın ona çikolata vermesini umuyordu. Gerçekte ise diğerleriyle hiç aynı fikirde değildi.

Ona, ‘Ozaki sürekli sana bakıyor’ diyen Hayashida da gruptaydı. Ama ondan sonra, kendisinin de ona ilgi duyduğuna dair ipuçları veren küçük yorumlar yapmaya başlamıştı. Bir keresinde, ‘Biliyor musun,’ demişti, ‘ona gerçekten baktığında, aslında oldukça sevimli biri.’

Okishima, "2-B sınıfında mı?" diye sordu. Elbette bunu biliyordu, ama bilmezlikten geliyordu.

'Evet, evet.'

'2-B sınıfındaki kızlardan bahsediyorsak, bence Izumi daha güzel.'

Okishima, Hayashida'nın Kanna'dan hoşlandığını anlamasını engellemek için bilerek başka birini seçti.

'Izumi'den vazgeçmek isteyebilirsiniz.'

'Neden?'

‘Çünkü…’ Hayashida’nın gözleri tedirgin bir şekilde sağa sola kaydı, sonra eğilip sadece Okishima’nın duyabileceği şekilde fısıldadı. ‘Matsushita ile çıktığını duydum.’

Hayashida gibi Matsushita da ilkokuldan beri Okishima'nın sınıf arkadaşıydı. Çok yakın değillerdi ama Matsushita kızlar arasında her zaman popülerdi ve bu da Okishima'nın uzun zamandır hoşlanmadığı bir şeydi.

'Ne?'

Izumi'den hoşlanmıyordu bile, ama onun Matsushita ile çıkma düşüncesi onu sinirlendiriyordu. Sinir, kıskançlık ve hayal kırıklığı. Matsushita her

zaman pohpohlanmıştı ve sonuçta kızların hep yakışıklı erkekleri tercih ettiği anlaşılıyordu.

Eğer Okishima, Izumi'den hoşlanmış olsaydı, bu şok onu iki üç gün okula gitmemeye itebilirdi. Ama asıl duyguları Kanna'ya yönelikti.

'Cidden . . .'

Hayashida, Okishima'nın omzuna kolunu atarak, "Zor bir durum," dedi. Ama bunu gerçekten kastettiği pek de belli olmuyordu.

Hayashida'nın yüzü, Okishima'nın duymadığı bir sırrı biliyor olmanın verdiği kibirli memnuniyetle adeta parlıyordu; sanki başkasının talihsizliğinin tatlılığını tadıyordu. Yine de, Okishima'ya göre Kanna da ondan hoşlanıyordu. Hayashida, kendi hayali üstünlüğünün tadını çıkararak ne kadar çok teselli sözü söylerse, o kadar acınası görünüyordu. İşte bu yüzden Okishima, Hayashida'nın önünde çikolata almak istemiyordu. Eğer Kanna, Hayashida'nın gözü önünde ona çikolata verirse, ne yapacağını bilemezdi – ve dürüst olmak gerekirse, Hayashida için üzülüyordu.

Ona acıdı elbette, ama kazananın kaybedene duyduğu acımadan daha çirkin bir şey yoktur. Teneffüslerde Okishima, sınıftan gizlice çıkıp Hayashida'dan uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Üçüncü ve dördüncü ders arasındaki birkaç dakika içinde, tuvalete gidiyormuş gibi yaparak 2-B sınıfını tekrar kontrol etti, ancak Kanna ortalarda yoktu.

Benden mi kaçınıyor?

Bu karanlık düşünce hiç beklemediği bir anda ortaya çıkmıştı. Belki de umutlarını çok fazla yükseltmişti, çünkü şimdi içini kemiren kaygıdan kurtulamıyordu.

Ya Ozaki benden çok Hayashida'yı beğenirse? Bu en kötü şey olurdu.

Oradan itibaren düşünceleri daha karanlık boyutlara doğru sürüklendi.

Ya Hayashida benim haberim olmadan itiraf ettiyse? Ya eskiden benden hoşlanıyordu ama şimdi... ona aşık olduysa?

Hayashida'nın Matsushita ve Izumi hakkındaki o konuşmadaki tuhaf, kendini beğenmiş ifadesi birden aklına geldi.

Durun bir dakika – Hayashida zaten Ozaki ile mi çıkıyor? Benim ondan hoşlandığımı biliyor muydu ve tüm bunları bilerek mi söyledi? Eğer doğruysa...

Okishima, 2-B sınıfının önünden geçerken aniden arkasına döndü, kalbi hızla çarpıyordu. Hayashida onu bir yerlerden mi izliyordu?

'Belki de bunu fazla abartıyorum,' diye kendi kendine mırıldandı.

Bugün okula gitmiyor mu?

Bu en olası açıklama gibi görünüyordu. Eğer Sevgililer Günü'nde evde hasta yatıyorsa, ona rastlamamış olmamızı açıklayabilirdi. İmkânsız değildi.

Düşününce, daha önce de okul etkinliklerini ve gezilerini kaçırmıştı.

Elbette, tam da bugün olması gerekiyordu. Bu kısım sinir bozucuydu. Ama yine de, onun Hayashida'ya çikolata vermesini görme düşüncesi kadar acı verici değildi. Okishima uzun bir iç çekti.

DING-DONG DANG-GONG

Dördüncü dersin zili okulda yankılandı. Okishima, sınıfa dönerken kendi kendine, "Sanırım Kanna bugün gerçekten okula gelmiyor," diye düşündü.

Sonunda onu bir daha görmedi: bütün gün bir kez bile. Herhangi bir kulübe üye olmadığı için genellikle okuldan sonra doğruca eve giderdi, ama o gün Hayashida ve birkaç başka çocukla birlikte sınıfta kaldı ve rastgele sohbet ettiler.

Hiçbirinin elinde çikolata yoktu – en azından, gerçekten hoşlandığınız birine vereceğiniz türden değildi. Okishima ve Hayashida, odadaki her çocuğa kibar kızlar tarafından dağıtılan iki üç tane çikolata almışlardı.

Öğleden sonra saat dörtü geçerken, ufukta alçalan güneş, sınıfa sıcak turuncu bir ışık saçıyordu. Ses sisteminden ders bitimi anonsu geldi. Futbol ve beyzbol takımlarının tezahüratları aniden kesildi ve yerini sessizliğe bıraktı. Çocuklar sonunda onları burada tutan asıl şeyden vazgeçmeye başlıyorlardı. "Gitmek ister misiniz?" diye biri mırıldandı. Birkaç kişi umutsuzca iç çekti ve herkes çantalarına uzandı.

Ama Okishima ayağa kalkamadı. Bütün günü umut dolu geçirdiğini düşünmek onu acınası hissettiriyordu. Belki Kanna aynı şeyi düşünmüyordu ve onu geride kalan diğer çocuklardan farklı görmüyordu?

Arkadaşları birer birer kapıya doğru yönelmeye başladılar. Okishima hareket etme konusundaki isteksizliğini yendi ve kendini zorlayarak ayağa kalktı.

Tam o sırada kapı gürültüyle açıldı. Kapı koluna uzanmakta olan Hayashida, kapının kendiliğinden açılmasıyla geriye sıçradı.

Sınıf arkadaşları Misuzu Horie kapıda duruyordu. Gerçek Sevgililer Günü çikolatası umuduyla orada kalan çocuklar gerildi. Şimdi biraz çikolata almak, adeta son anda bir grand slam vurmak gibi olacaktı.

Misuzu onlara bıkkın bir bakış attı. "Hâlâ burada mısınız?"

‘Ne olmuş yani? Önemli bir şey değil,’ diye karşılık verdi Hayashida. ‘Ya

sen? Neden geri döndün – bir şeyi mi unuttun?' Sesi biraz yükselmişti, gizleyemediği bir heyecan belirtisiydi bu.

Misuzu'nun tavrına bakılırsa, çikolata getirmiş olma ihtimali çok düşüktü. Yine de, eve yalnız gideceğini düşünürken bir kızla konuşabilmek bile Hayashida'yı sessizce mutlu etmişti. Ama bu mutluluk bir anda yok oldu.

Misuzu, eli hâlâ kapıda, Hayashida'ya baktı ve "Bu değil," dedi. Sonra Okishima'ya baktı. Hayashida da onun bakışlarını takip etti.

'Okishima, bir dakikan var mı?'

Çenesini aniden koridora doğru çevirdi.

"Ha?" diye sordu Okishima da dahil olmak üzere tüm çocuklar.

'Buraya gelir misin lütfen?'

'Şey... evet.' Okishima, telaşlı görünmemeye çalışarak yanlarına doğru yürümeye başladı. Diğer çocuklar kıskançlıklarını bastırmaya çalışarak garip gülümsemeler takındılar.

Kapıya doğru ilerlerken, duyguları suçluluk, kafa karışıklığı ve hafif bir heyecan girdabı içindeydi. Bütün gün Kanna'yı görmeyi, hatta ondan çikolata almayı ummuştu ama gelmemişti. Hatta ondan kaçınıyor mu diye düşünmeye başlamıştı. Ve şimdi, gün sona ererken, farklı bir kız adını seslenmişti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Ve evet, çağrılan tek kişi olmak bir bakıma iyi hissettirmişti.

Okishima, Misuzu'nun peşinden koridora çıktı, ayakları hafiflemişti – ta ki kalbi neredeyse yerinden fırlayana kadar. Orada, sınıfın görüş alanının hemen ötesinde ve sadece birkaç adım ötede, Kanna duruyordu.

Ellerini arkasına koymuş, başını öne eğmiş, utangaç bir şekilde duruyordu.

'Ozaki...?' Bu kelime, neredeyse fısıltıyla, arkasındaki Hayashida tarafından söylendi.

'Ozaki her zaman seni izliyor.'

"Biliyor musun... ona yakından baktığınızda, aslında oldukça sevimli biri."

Hayashida'nın sözleri Okishima'nın zihninde canlı bir şekilde yankılandı.

Misuzu, kollarını kavuşturarak aralarına yerleşti ve "Kanna sana vermek istediği bir şey var," dedi. Ses tonundan bile Kanna'nın tereddütlerinden bıktığı ve Kanna'nın hoşuna gitsin ya da gitmesin onu buraya sürüklediği belliydi.

Belki de bütün gün ona çikolata verip vermemek arasında kararsız

kalmıştı. Misuzu'nun ona bakış şekli de her şeyi anlatıyordu; sanki "Bu çocukta ne buluyor acaba?" diye merak ediyordu. Ama şu anda Okishima, Kanna'ya -bir sonraki adımda ne yapacağına- o kadar odaklanmıştı ki, umursamıyordu bile.

Ama Kanna yerinden kıpırdamadı.

'Eve gitme vakti geldi. Burada kalan tüm öğrenciler, lütfen hemen ayrılın.'

Anons sistemi kısa süren sessizliği bir kez daha bozmuştu. Sadece Misuzu – hâlâ arabuluculuk görevini sürdürüyordu – karşılık olarak başını kaldırdı ve iç çekti.

"Zamanımız tükendi," dedi Kanna'ya.

‘Evet.’ Kanna arkasına uzanıp sakladığı küçük kağıt torbayı çıkardı. ‘İşte.’

Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti ve elindeki kağıt torba titriyordu. Mat kırmızı renkteydi ve üzerinde altın harflerle "MUTLU SEVGİLİLER GÜNÜ" yazıyordu; bu da torbanın herkese verilmeyeceğinin açık bir göstergesiydi.

Bu, Kanna'nın Okishima'ya yürekten yaptığı bir çikolata itirafıydı, gerçek bir afiyetti. Ve Misuzu'nun incelikten tamamen yoksun olması sayesinde, her şey birkaç başka çocuğun önünde gerçekleşti.

'Bekle, beni mi?'

'Elbette! Ne diyorsun sen? Kabul et gitsin.'

O Kanna değildi. O, son derece sinirli bir şekilde konuşan Misuzu'ydu.

‘Ah, ah, doğru,’ diye mırıldandı Okishima, gözleri hala yere bakarken sağ elini uzattı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Utanç onu sakarlaştırmıştı ama bir şekilde çikolatayı almayı başardı. Mutluydu – elbette mutluydu – ama Misuzu onu aradığında ne kadar heyecanlandığı için biraz suçluluk duymadan edemedi.

Yine de, bunun artık bir önemi yoktu. Yapması gereken bir şey vardı.

Öncelikle o sözleri ağzından çıkarıp, "Teşekkür ederim" demesi gerekiyordu. Çünkü bugünden itibaren birbirlerini gerçekten sevmeye başlamışlardı.

Gerginliğinden dolayı biraz tutuklaşsa da, gülümsemeye ve kelimeleri söylemeye çalıştı.

'Ama Okishima, Izumi'yi sevmiyor musun?'

Batan güneşin turuncu ışığıyla parıldayan koridor, sanki tüm renkleri

birdenbire kaybolmuş gibi donup kaldı. O an Okishima, bunu kimin söylediğini bile fark etmedi.

Misuzu, "Bu ne demek oluyor?" diye çıkıştı.

Olayı sert bir şekilde "Ne olursa olsun, kendiniz halledin" diyerek geçiştirmiş ve eve doğru yönelmek üzereyken bu yorum geldi.

'Ben, şey... daha önce Okishima'nın Izumi'den hoşlandığını duydum.'

Okishima o anda nihayet anladı ki, havayı donduran ses Hayashida'ya aitti.

'Cidden mi? Şimdi mi?'

Misuzu, Okishima'nın düşündüğünü aynen dile getirdi.

'Bekleyin, ben az önce...'

Okishima arkasını döndüğünde, Hayashida'nın bunu neden söylediğinin farkında olmadığı anlaşılıyordu.

'Üzgünüm.'

'Üzgünüm.'

Sözler her iki taraftan da geldi – önde Kanna, arkada Hayashida – aynı anda söylendi. Ve işte böylece, ikisi de sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyorlarmış gibi arkalarını dönüp koşmaya başladılar.

‘Kanna!’ diye seslendi Misuzu ve peşinden koştu.

Birkaç dakika önce şakalaşan çocuklar, veda bile etmeden sessizce uzaklaştılar.

2019 ilkbaharının başları

Fumiko, Okishima'nın anlattıklarını dinlerken, "Ne?!" diye bağırdı ve sesi kafenin her yerinde yankılandı.

Okishima'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Fumiko'nun tezgahın önündeki yerinden fırlayıp elini ağzına götürmesine bakakaldı. Ama şaşıran tek kişi oydu. Tezgahın arkasında Kazu, hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde dururken, beyaz elbiseli kadın da sessizce oturmuş kitabını okuyordu.

"Ö-özür dilerim," diye mırıldandı Fumiko, yüzü kızarmıştı.

Okishima, yüzünü iki eliyle kapatmaya devam ederken, tezgahın üzerindeki yerine geri oturdu ve "Hayır, hayır," diye yanıtladı.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu, öfke patlamasından dolayı hâlâ biraz üzgündü ama hikâyenin geri kalanını duymaya daha da meraklıydı.

"O gün o kadar sarsılmıştım ki hiçbir şey yapamadım," dedi sessizce.

"Onların peşine düşmedin mi? Belli ki sadece bir yanlış anlaşılmaydı, değil mi?" diye ısrar etti.

Bakışlarını aşağı indirdi ve sanki tüm enerjisi tükenmiş gibi iç çekti. "Evet... doğru, ama... kendimi açıklamaya çalışmanın beni acınası göstereceğini düşündüm," diye itiraf etti.

“Ama…” diye başladı, sonra sözlerini yuttu, içinden şöyle düşündü: “Eğer her şeyi düzgünce açıklasaydınız, anlarlardı. Yedi yıl önceydi. Şimdi söylemenin bir anlamı yoktu – üstelik kendisi de zaten biliyordu.”

‘Ve ben de suçluluk hissettim. Ozaki'ye karşı hislerim vardı, ama Horie adımı söylediği anda, o aklımdan silindi. Ve düşündüm ki... Ona karşı hislerim gerçekten de bundan mı ibaretti?’

Okishima kuru bir kahkaha attı. Gözleri önündeki soğuk makarnaya dikilmişti.

'Eğer gerçekten sadece Ozaki'den çikolata kabul etmeyi ve başka kimseden kabul etmemeyi amaçlamış olsaydım... belki de peşinden koşardım.'

Fumiko, Okishima'yı dürüstlüğü nedeniyle sevmeye başlamıştı. Bu takdire şayan bir güçtü. Ama aynı zamanda onun zayıf noktasıydı da. Duyguları konusunda bile rol yapmaktan acizdi.

Misuzu'nun adını seslenmesiyle koridora ilk adımını atması arasındaki o kısa an içinde hissettiği o hafif duygu kıpırtısını kimse bilemezdi. Sessiz kalabilirdi. Ama kendini affedemiyordu; kalbindeki o geçici kirliliği bile kabullenemiyordu.

Fumiko kendi kendine, "Ben olsam ne yapardım?" diye düşündü. Sonra anladı: Okishima gibi bir an tereddüt etse bile, o kişinin peşinden koşardı.

Eğer bir anlık şüphe benim için önemli birini kaybetmek anlamına geliyorsa, bunu derinlere gömer ve hayatımın geri kalanında kimseye söylemem.

Fumiko böyle düşünüyordu. Bu onun karakterinin ta kendisiydi.

Yine de, Okishima'nın nasıl hissettiğini anlayamayacak gibi değildi. Onun kişiliğine çok benzeyen birini tanıyordu: Nişanlısı Goro Katada. Ve bu özellikler onu ona bu kadar sevimli kılan şeylerdi.

Okishima'ya hiçbir şey söyleyemedi. Bir gün birilerinin onun sade dürüstlüğünde ve duygusal sakarlığındaki çekiciliği göreceğine inanıyordu.

O, neredeyse kendi kendine, "Sanırım anladım," diye mırıldandı.

Kazu, sessizliği bozarak, "Tekrar ısıtmak ister misin?" diye sordu. Bu

önerisi kısmen Okishima'nın soğuk makarnasına bakmasından, kısmen de, her zamanki gibi, Nagare'nin yemeğinin yenmemiş kalmasının onu hayal kırıklığına uğratabileceği düşüncesinden kaynaklanıyordu.

"Ah, evet lütfen," dedi Okishima, yüzü aydınlanarak. Soğuk da yerdi – hiç bırakmak istemezdi. Ama sıcakken de tadını çıkarabilirdi. Kazu tabağı mutfağa geri götürdü.

Kazu'nun uzaklaşan silüetini izleyen Fumiko, aniden düşünceli bir şekilde başını yana eğdi.

Eğer hikayesi burada sona eriyorsa, tam olarak kiminle görüşmek için zamanda geriye gitti?

Okishima, yedi yıl önce geçmişe yolculuk yaptığından bahsetmişti. Konuşmanın akışından, Kanna'yı görmeye gittiği anlaşılıyordu. Peki neden hâlâ kafeye geliyordu?

Hayır, hepsi bu değil, diye itiraz etti Fumiko.

Bu adamın bu kafeye gelmesinin, beyaz elbiseli kadına sırtını dönerek oturmasının ve ara sıra girişe dikkatlice bakmasının önemli bir sebebi olmalıydı. Fumiko buna ikna olmuştu.

Düşünceleri dağılmışken, mutfaktan mikrodalganın pişirme işleminin bittiğine dair bir ses yankılandı. Sevgililer Günü'nün ardından Okishima'nın hayatında telafisi mümkün olmayan bir hata yaşanmış gibi görünürken, komik "ding" sesi o ana ironik bir hava kattı. Belki de aynı absürtlüğü sezen Okishima, Fumiko'nun bakışlarıyla karşılaştı ve kahkahalara boğuldu.

Kazu, ısıtılmış makarnayı taşıyan tepsiyle geri dönerken, kahkahalarının sebebini bilmeden, "Beklettiğim için özür dilerim," dedi. "Buyurun."

Okishima, mikrodalga fırınla ilgili duyduğu eğlenceyi Kazu'dan gizlemek için başını hafifçe eğerek, "Teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Tezgahın arkasına dönerken her zamanki sakin tavrıyla, "Acele etmeyin," dedi.

Makarnanın tekrar soğumasına izin vermemeye kararlı olan Okishima, tabağındaki makarnayı bitirdi.

Fumiko, "Bu arada, kimi bekliyorsun?" diye sordu, sorusunu tam Okishima'nın çatal bıçağını temizlenmiş tabağına düzgünce yerleştirip memnun bir iç çekişle bitirdiği sırada sordu. Cevap alana kadar rahat edemeyen bir insandı. Doğal olarak, "Kanna Ozaki" diyeceğini bekliyordu. Ama asıl duymak istediği, yedi yıl önceki Sevgililer Günü'nden bu yana olan her şeydi.

Okishima, bakışlarını girişe doğru çevirerek, "Elbette, Kanna Ozaki,"

diye yanıtladı. Cevabı Fumiko'nun beklediği gibiydi, ancak yine de onu tatmin etmemişti. Kanna'yı beklediğini söylerken yüzünde bir gölge vardı – neredeyse bir yorgunluk. Uzun bir günün yorgunluğu değil, daha derin bir şey – yedi yıllık bekleyişin birikmiş sessiz bitkinliği.

Şimdi düşününce, Okishima içeri girdiğinde Nagare, "Yılın o zamanı geldi mi acaba?" demişti.

Bu durum, Okishima'nın her yıl bu zamanlarda -ya da belki de belirli bir tarihte- kafeye geldiğini ve her seferinde Kanna'yı beklediğini gösteriyordu.

Fumiko, Okishima'nın yüz ifadesine bakılırsa, onu henüz bir kez bile görmediğinden şüpheleniyordu. Yine de bir şeyler ters gidiyordu.

Neden yılın bu zamanı? Neden yedi uzun yıl beklemeye devam edildi? Çok önemli bir şey eksikti: Okishima neden geçmişe geri dönmüştü?

Fumiko doğrudan konuya girerek, "Yedi yıl önce neden geri döndün?" diye sordu.

Ahşap tavan vantilatörü, Okishima'nın başının üzerinde yavaşça dönüyordu, sanki onun için zamanı geri sarıyordu.

'Aslında…' diye başladı, sesi kafenin sessiz uğultusu içinde kayboldu. Yavaşça, o gün olanları anlatmaya başladı.

14 Şubat 2012

'Hey, ne kadar daha burada kalmayı planlıyorsun? Eve git!'

Alacakaranlık çökerken Okishima koridorda yalnız başına duruyordu. Bir öğretmenin uzaktan gelen bağırışıyla birden kendine geldi. Kanna'nın ona verdiği kağıt torba elinde sallanıyordu. Olay birkaç dakika önce olmuştu, ama ne olduğunu net bir şekilde hatırlayamıyordu. Hayır, bu değildi. Bunu bir türlü kabullenemiyordu.

Eve gelene kadar okul çantasını unuttuğunu fark etmedi. Cüzdanı çantanın içindeydi ama aklındaki son şey buydu. Aklında sadece koridorda olanlar ve işleri nasıl düzelteceği vardı. Kanna'nın ona verdiği çantada, yanında bir kart bulunan, peri masallarındaki hazine sandığına benzeyen bir kutu vardı.

Mesajı zarif pembe bir el yazısıyla yazılmıştı.

Beğenmediyseniz, dilediğiniz gibi atabilirsiniz – Ozaki

Kutuyu açtığında içinde yedi tane küçük atıştırmalık buldu: her biri çikolata kaplı, arasına marshmallow yerleştirilmiş bisküviler.

Okishima, acı bir ifadeyle, "Bunu asla çöpe atacak değilim," diye mırıldandı ve küçük hazine sandığını tekrar kağıt torbaya koydu.

Konuyu açıklığa kavuşturana kadar olmaz.

Saate baktı. Saat çoktan 19:00'ı geçmişti.

Kanna ile mümkün olan en kısa sürede konuşmak istiyordu ama numarasını bile bilmiyordu. Eski sınıflarından bir kıza sormayı düşündü, belki ona nasıl ulaşılacağını biliyordur diye düşündü ama hiçbiriyle iletişim bilgilerini paylaşmamıştı. Rehberindeki erkeklerden sadece Matsushita aklına geldi, belki biliyordur diye düşündü ama dürüst olmak gerekirse, Matsushita'nın numarasını biliyor olması da içini rahatlatmadı.

Ama sonra Okishima, numarasını almayı başarsa bile, onu gerçekten arayabilecek miydi diye düşündü. Okulda basit bir merhaba dışında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Şimdi arayıp koridorda olan her şeyi anlatması mı gerekiyordu?

Evet... aramak işe yaramayacak.

Küçük odasında bir o yana bir bu yana yürüdü.

Ne yapmalıyım?

Şimdi Kanna'nın evine gitse bile, ailesi ona, 'Peki... Kanna ile aranızda neler oluyor?' diye sorsa ne derdi acaba? Sadece bu düşünce bile kalbini sıkıştırıyordu.

Düşünceleri bir türlü yerinde saymıyor, hiçbir yere varmıyordu ve farkına varmadan saat 22:00'yi geçmişti.

Onunla okulda konuşmam gerekecek.

Ancak o zaman hâlâ okul üniformasını giydiğinin farkına vardı.

Telefonu titredi – bir mesajdı. Üniformasını çıkarırken telefona baktı. Kimse ona bu saatte mesaj göndermezdi.

Olabilir mi?

Bunun muhtemelen imkansız olduğunu biliyordu, ama yine de kalbi hızla çarpıyordu. Belki de Kanna'dandı.

Tereddütle telefona uzandı. Ekranda Hayashida'nın adı belirdi.

'Ne?'

Bir anda, göğsündeki heyecan yerini öfkeye bıraktı.

Hayashida'yı düşünmemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Sinirlenmişti, elbette – ama gerçek şu ki, Hayashida'nın yüzüne karşı, "Izumi daha güzel," demişti. Ve açıkçası, Hayashida'nın o anda – Kanna ona

çikolatayı uzattığı anda – herkese bunu söylemesine gerek yoktu – ama eğer gerçekten ona karşı hisleri varsa... Okishima onu tamamen nefret etmekten kendini alamıyordu.

Şu anda en son istediği şey onu düşünmek bile, hele ki ne mesaj attığını okumaktı. Okishima telefonunu ve üniformasını bir kenara fırlattı ve yorganın altına girdi.

Ama uyku ona bir türlü gelmedi. Saat sabah 4'ü gösterdi ve o hala uyanıktı, okulda Kanna ile nasıl yalnız kalabileceğini düşünüyordu. Teneffüste yanına gidip herkesin önünde onu çağırmak mı? Asla – böyle bir utanç onu mahvederdi. Sonunda, en iyi seçeneğin okuldan sonra, ön kapıda onu beklemek olduğuna karar verdi.

Yine de şüpheleri vardı.

Bana inanacak mı acaba?

Konuşma konusunda ne kadar beceriksiz olduğunu gayet iyi biliyordu. Her şeyi önce yazmazsa, muhtemelen sadece saçmalayıp onu daha da çok karıştıracaktı.

O aptal yalanı söylememeliydim...

En iyisi her konuda dürüst olmak. Saçma yalanlar sadece işleri daha da kötüleştirir. Bu yüzden açıkça söyleyeyim – senden hoşlanıyorum!

Bu kararı verdikten sonra nihayet uykuya daldı.

Alarm saatinin tiz sesi Okishima'yı uykusundan uyandırdı. Şubat sabahının soğuğu odasını buzluğa çevirmişti ve sıcak nefesi beyaz bir buğuya dönüşüyordu.

Günün en büyük görevini hatırladı. Tamam! Kendini motive etmek için iki eliyle yanaklarına vurdu. Bu, muhtemelen on dört yıllık hayatında en çok cesaret gerektirecek gün olacaktı.

DING-DONG DANG-DONG

Okishima, ders zili çalar çalmaz sınıfa daldı. Çantasını okulda unuttuğu ve onu aramak için evi alt üst ettiği için neredeyse geç kalıyordu. Ama iyi tarafı, bu sayede Hayashida ile ilk karşılaşmaktan ve o garip gerilimle uğraşmaktan kurtulmuş olmasıydı.

Sıraları sınıfın zıt köşelerindeydi; Okishima'nınki ön tarafta, pencerelerin yanındaydı, Hayashida'nınki ise arka tarafta, koridora yakındı. Arkasını dönmediği sürece onu görmesine gerek yoktu.

Hayashida teneffüslerde yerinden her kalktığında, Okishima ondan kaçınmak için sınıftan sessizce çıkıyor, sonra da dersler yeniden başlamadan hemen önce geri dönüyor ve mesafesini korumaya devam ediyordu. Hayashida şimdi özür dilese, Okishima nasıl tepki vereceğini bilemezdi.

Tek istediğim, günün sonuna kadar onun yüzünü görmemek.

Sabah boyunca zaman zaman Hayashida'nın bakışlarını üzerinde hissetti ama bilinçli bir şekilde başını koridora çevirmemeye çalıştı. Derslere hiç odaklanamıyordu.

Dördüncü ders bitip öğle arası başlayınca, sınıfından fırlayıp Kanna'nın yanından hızla geçti. Henüz onunla buluşamazdı. Uykuya dalmadan önce, duygularını itiraf etmenin okuldan sonra, yalnız kalabilecekleri bir zamana kadar beklemesi gerektiğine karar vermişti. En son istediği şey, diğer öğrencilerle çevrili bir ortamda onunla buluşmak ve orada garip bir sessizlik içinde öylece durmaktı.

Ancak Kanna'nın sınıfının önünden geçerken bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Durdu ve içeriye baktı. Kimse gülümsemiyordu. Başlar öne eğikti ve sessizce yemek yiyorlardı.

Sanki biri ölmüş gibi.

Rahatsızca omuz silkti ve yürümeye devam etti.

"Okishima," diye tanıdık bir ses arkasından seslendi. Bu ses onu olduğu yerde dondurdu. Arkasını döndüğünde, dün her şey olup biterken orada olan Misuzu'nun ciddi bir ifadeyle durduğunu gördü.

Hayır, hayır. İlk içgüdüsüne uydu ve uzaklaştı.

'Beklemek!'

Misuzu bir an sessiz kaldıktan sonra fısıldayarak, "...bir kaza geçirdi." dedi.

‘Ne?’ Okishima onun sözlerini tam olarak anlayamadı, ama içini rahatsız eden bir önsezi kapladı ve kalbi endişeyle hızlandı. ‘Kimden bahsettin?’

'Kanna.'

'Ne?'

‘Dün Kanna bir kaza geçirdi.’ Misuzu konuşurken gözleri kızardı.

'Ne?'

Sınıftaki kasvetli havayı ve öğrencilerin ciddi yüzlerini hatırladı.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandı; sınıf ortamını bir ölüme benzetmesi şimdi onu rahatsız ediyordu.

Bu şaka yapılacak bir şey değil.

Misuzu'nun gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Dün olanlardan sonra Kanna'yı neşelendirmek için Jimbocho'daki bir kafeye gittik. Morali bozuktu ama sana çikolatayı verebildiği için de mutluydu."

Kaza, eve dönerken meydana geldi. Kanna bisikletiyle caddeden geçerken bir minibüs neredeyse ona çarpıyordu. Sürücü, gösterge paneline monte edilmiş bir telefonda video izliyordu. Açık bir dikkatsizlik vakası.

Minibüs dönüyordu ve çok hızlı gitmiyordu, ancak durmayacağından korkarak fren yaptı ve o anda arkadan tam hızla başka bir bisikletli ona çarptı. Bisikletli harita uygulamasına bakıyordu ve dikkat etmiyordu. Çarpmanın etkisiyle dengesi bozuldu. Yanlamasına minibüse doğru savruldu. Neyse ki tekerleklerin altında kalmadı ama düştü ve kafasını sert bir şekilde çarptı.

Misuzu, gözyaşlarını avucuyla silmek için duraksadı.

'Yani, şu anda hastanede...'

'Hastanede mi?'

‘Evet,’ diye yanıtladı Misuzu. ‘Hayatının tehlikede olmadığını söylediler...’

Okishima, "Yani, ölmemiş, öyle mi?" diye ağzından kaçırma isteği duydu ama son anda kendini tuttu. Bu uygunsuz olurdu.

'Hangi hastane?'

‘Kanda Genel Hastanesi. Ama doktor henüz ziyaretçi kabul edemeyeceğini söyledi.’

'Pekala, teşekkürler.'

Duygularını itiraf etme ihtimali o an için ortadan kalkmış olsa da, en azından en kötüsü gerçekleşmemişti. Ve yaralarının hayati tehlike arz etmediğini bildiği için aklına bir düşünce geldi: Eğer hastanedeyse, onunla yalnız kalma şansı daha fazla olabilir.

Misuzu, "Neyse, ziyaretçilere izin verildiğinde size haber vereceğim, lütfen gelip onu görün. Izumi'yi sevseniz bile, sizi görmekten mutlu olacağını düşünüyorum," dedi.

‘Ah, o konuyla ilgili…’

Okishima tüm olayı anlattı.

'Ne? Duygular karşılıklı mı?'

"Ah, sanırım bunu söylemenin bir yolu bu," diye yanıtladı, karşılıklı duygulardan bahsedilince kulakları kızardı. Kanna'ya karşı hisleri olan

Hayashida için biraz suçluluk duyarken, Kanna ile karşılıklı sevginin teyidi moralini yükseltti. Şimdi geriye kalan tek şey yanlış anlaşılmayı gidermekti.

Ancak günler geçti ve hala ziyaretçi izni verilmedi. Detaylı sağlık muayeneleri beklenenden daha uzun sürüyordu.

'Genellikle bu kadar uzun sürer mi?'

Misuzu ona, "Annesiyle telefonda konuştum ve anlaşılan beyin dalgaları bozukmuş ve kafa travması hassas bir bölgede olmuş, bu yüzden ekstra önlemler alıyorlar. Bahar tatili yaklaşıyor ve neredeyse hiç ders kalmadı, bu yüzden okula aceleyle dönmek yerine ihtiyacı olan bakımı alması daha iyi olabilir," dedi. Okishima ve Kanna'nın karşılıklı duygularını öğrendiğinden beri, Okishima'nın Kanna'yı ziyaret edebildiğinde ona nasıl itiraf edebileceğini ara sıra konuşuyorlardı.

Ardından yeni okul dönemi başladı.

Kanna'nın adı sınıf değişiklikleri listesinde yoktu. Önceki sınıf öğretmenine göre, geçirdiği beyin sarsıntısı nedeniyle birkaç yıllık hafızasını kaybetmişti. Fiziksel olarak iyi durumda olmasına rağmen, ailesi iyileşmesi için onu babasının memleketindeki bir okula nakletmeye karar vermişti.

2019 ilkbaharının başları

Okishima, önündeki büyük duvar saatindeki saniye ibresinin hareketini izlerken, "Başlangıçta birkaç ay içinde hafızasını geri kazanacağını düşünmüştüm," diye iç çekti.

Hikayeyi dinleyen Fumiko, Kanna'nın geçirdiği kazayı duyunca elleriyle ağzını kapattı, gözleri yaşlarla doldu. Kanna'nın hayatta olmasına sevinse de, kısmi hafıza kaybını öğrenince söyleyecek söz bulamadı.

Fumiko, neredeyse yerinde duramadan, "Peki, ona ne oldu?" diye sordu.

Okishima sessizce, "Bir daha geri gelmedi," diye yanıtladı.

'Eyvah.'

"Hatta şimdi bile, kayıp anılar geri gelmemiş olabilir. Ancak kaza sadece yakın geçmişe ait anılarını etkiledi; aile ve çocukluk anıları sağlam kaldı. İlk başlardaki kafa karışıklığının ardından uyum sağlamayı başardığından eminim."

"Çok yazık... özellikle de birbirinize karşı hisleriniz karşılıklıyken," dedi

Fumiko anlayışla. Ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Sonuçta, tüm bu olayda en çok acı çeken Okishima olmuştu. Ayrıca, sırf merakından dolayı onu geçmişten bahsetmeye zorladığı için kendine de kızdı.

Goro benimle tanıştığı andan evlenmeye karar verdiği ana kadar geçen süreye dair tüm anılarını kaybetse, benim varlığımı tamamen unutsa nasıl hissederdim?

"İşte bu yüzden geçmişe döndüm. Kanna hafızasını kaybetmeden önce onunla görüşmek için."

Sonbahar 2012

Kanna gittikten sonra koca bir yaz geçmişti. Sınıf arkadaşlarından hiçbiri ondan bahsetmemişti; hatta şimdi başka bir kızla neşeyle flört eden Hayashida bile. Onlar hayatlarına devam etmişlerdi, ama Okishima onu unutamıyordu.

Hayatta her şeyi değiştiren anlar, insanın yolunu değiştiren dönüm noktaları vardır. Ancak bunlar yaşandığında fark etmek nadirdir. Çoğu zaman, sıradan görünen bir günün ne kadar önemli olduğu ancak geriye dönüp bakıldığında ortaya çıkar.

Doğal olarak, Okishima Kanna'nın bir kaza geçireceğini, hele ki hafızasını kaybedeceğini bilemezdi. O gün, tereddüdü ve görülme utancı onu Kanna'nın peşinden gitmekten alıkoymuştu. Bu, onu uzun süre rahatsız edecek bir tercihti. Keşke bilseydi. Keşke geleceği görebilseydi. Ama böyle bir öngörüye sahip olmadığı için, pişmanlığıyla yaşamak zorunda kaldı.

Bir sonbahar günü, Kanna'nın kazadan önce uğradığı kafeye gitti ve saatlerce orada oyalandı. Geçmişe böyle tutunmanın biraz acınası olduğunu hissetti, ama ilerlemek onun için imkansızdı. Kafedeki diğer tek kişiler, en uzak masada oturan beyaz elbiseli bir kadın ve tezgahın arkasında çatal bıçakları parlatan garson Kazu Tokita'ydı.

Çoğu durumda, ortaokul öğrencisinin saatlerce yalnız başına oturması şüphe uyandırır ve personelin kontrol etmesine neden olurdu. Ama Kazu'nun başına böyle bir şey gelmedi. Okishima için bu kafe, düşünceleriyle baş başa kalabileceği, rahatsız edilmeyeceği tek yerdi.

Telefonundan saate baktı. Saat 19:30'u biraz geçiyordu.

Gerçekten bu kadar geç mi oldu? Eve gitmeliyim.

Kafenin saat 8'de kapandığını biliyordu. Oturduğu yerden kalkmak üzereyken, portakal suyuna neredeyse hiç dokunmadığını fark etti. Buz tamamen erimiş, yüzeyde berrak bir su tabakası kalmıştı. Bari bitireyim bari.

Pes etmiş bir halde yerine oturdu ve bir yudum aldı.

Çın-Dong

Zil sesi duyulduğunda Kazu, "Merhaba, hoş geldiniz," diye seslendi.

Okishima kafeye girdiğinden beri gelen ilk müşteriydi. Yeni gelen, otuzlu yaşlarının başında, takım elbise giymiş ve biraz nefes nefese kalmış kısa boylu bir adamdı – belki de kafenin yaklaşan kapanış saatini düşünerek acele etmişti. Oturup oturmamakta kararsızmış gibi, hâlâ nefes nefese, tereddütle girişte duruyordu. Kazu onu oturtmak için hiçbir şey yapmadı.

Bir şeyler ters gidiyor gibi.

Okishima adamdan gelen tuhaf havayı bir türlü üzerinden atamıyordu. Portakal suyunu unutup onu dikkatle izledi.

'Şey.'

'Evet, nasıl yardımcı olabilirim?'

‘Şey, eee…’ Adam konuşmaya başladı, sonra tereddüt etti ve Okishima'ya hızlı, tedirgin bir bakış attı. Sanki söylemek istediği bir şey vardı ama Okishima'nın duymasını istemiyordu.

Kısa bir duraksamanın ardından, tereddütle tezgaha doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Sesini alçaltarak sonunda sordu: "Bu kafeye gelmenin insanı geçmişe götürdüğünü duydum. Bu doğru mu?"

Kafe küçüktü, sadece dokuz kişiyle bile dolardı, bu yüzden adam alçak sesle konuşsa da Okishima onu duyabiliyordu ama söylediklerine inanamıyordu.

Ne? Geçmişe mi döneceğiz? Doğru mu duydum?

Adamın sorusu o kadar gerçeküstüydü ki, Okishima aniden arkasına döndü, dirseğinin ani hareketi neredeyse bardağını devirecekti. Bakışları adamdan öteye, arka planda duran ve sanki olağanüstü bir şey söylenmemiş gibi sakince çatal bıçaklarını parlatan Kazu'ya kaydı.

Okishima, garsona acımadan edemedi ve kendi kendine, "Bu zor müşteriyle nasıl başa çıkacağını düşünmekten çok sıkıntı çekiyor olmalı" diye düşündü.

Ancak Kazu, onu şaşırtacak şekilde, sakin ve doğal bir tonla, "Geçmişe

dönebilirsin, evet," diye yanıtladı.

Kazu'nun son derece sakin ve sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi verdiği doğrudan cevap, Okishima'nın soruyu yanlış duyup duymadığını merak etmesine neden oldu.

Onun gerçekten de geçmişe dönebileceğini söylediğini mi duydum? Dur bir dakika – belki de 'Geçmiş' diye bir yer vardır ve bu kafe oraya gitmek için özel bir bilet satıyordur? Meraklanmış ve kafası karışmış bir halde, konuşmalarını dikkatle dinledi.

'Lütfen, beni geri gönderin! Üç gün önce – bir müşteri toplantısına geç kaldım ve anlaşma suya düştü! Şirketimiz küçük ve zarar çok büyük. İflasın eşiğindeyiz! Yalvarıyorum, beni o güne geri gönderin ki görüşmeye zamanında yetişebileyim! Lütfen – yalvarıyorum!'

Adamın çaresiz yakarışını duyan Okishima, kapanış saatine az kala neden içeri koştuğunu anladı. Yine de geçmişe dönebilme fikri çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Boğulmakta olan bir adamın saman çöpüne tutunması gibiydi bu; şirketinin yaklaşan çöküşünün acı gerçekliğinden kaçmak için yapılan en çılgın girişim değil miydi?

Okishima, ortaokul öğrencisi olmasına rağmen, ister istemez alaycı bir şekilde gülümsedi. Eğer geçmişe dönmek bu kadar kolay olsaydı, kimsenin çabalamasına gerek kalmazdı.

Ama içten içe, Sevgililer Günü'nde yaşananları nasıl yeniden yapabileceğini düşünüyordu. Bir an için aklından bir düşünce geçti: "O güne geri dönebilseydim... belki değiştirebilirdim." Ama bu geçici umut geldiği kadar çabuk da onu bir kenara attı: "Hayır, bu imkansız."

Kazu'nun rahatsız edici sözlerinin etkisinden kurtulmak için portakal suyunu bir yudumda içti.

Ayağa kalkıp elinde parayla kasaya doğru ilerlerken, "Meyve suyu için teşekkürler," dedi. İş adamı, bu müdahaleden rahatsız olmuş bir şekilde ona dik dik baktı.

Kazu, onun aciliyetini sezerek sakin ama belirsiz bir şekilde cevap verdi: "Geçmişe dönmek gerçekten mümkün. Geri dönebilirsin, ama..."

Konuşurken Okishima'dan parayı aldı.

"Ama?" diye ısrar etti adam, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

'Geçmişe dönebilirsiniz, ama bir kere bu kafeye girdiğinizde oradan ayrılamazsınız.'

'Ne?' Adamın yüzü düştü, dehşetle bulandı.

Kazu, elleri kasayla meşgulken sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca,

geçmişte ne kadar çaba gösterirseniz gösterin, bugünü değiştirmek imkansız."

‘Şimdiki zamanı değiştiremeyeceğimi mi söylüyorsunuz? O zaman bunun ne anlamı var?’ Adamın ifadesi daha da sertleşti, ancak Kazu sakin bir şekilde işine devam ederken başını kaldırmadı.

"Geri dönüp kafeden ayrılıp o kritik toplantıya zamanında yetişebilseniz bile, şirketinizin iflasın eşiğinde olduğu gerçeğini değiştiremezdi."

"Yani geri dönmenin hiçbir anlamı yok!" diye bağırdı adam öfkeyle.

Kazu, öfkesine rağmen sakinliğini korudu ve sadece "Doğru" diye yanıtladı.

Adam öfkeyle omuzlarını titreterek, "Burası nasıl bir yer? Burası dolandırıcılık!" diye bağırdı. Ardından, arkasında yankılanan ayak sesleriyle kafeden öfkeyle çıktı.

Çın-Dong

Kapı arkadan kapandı. Okishima, yaşananları hâlâ sindirmeye çalışarak donakalmıştı, ta ki Kazu'nun sesi onu gerçekliğe döndürene kadar.

"Hâlâ ayrılmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

Okishima'ya bu sözler oldukça garip geldi, çünkü zaten kasadaydı. Normalde, "Portakal suyu üç yüz yirmi yen olacak," der ve para üstünü verirdi. Bunun yerine, sanki gitmeden önce bir şey yapmasını bekliyormuş gibiydi.

Birden aklına bir fikir geldi: Bir bak bakalım.

Bu düşüncenin etkisiyle, bakışlarını Kanna'nın Sevgililer Günü'nde oturduğunu tahmin ettiği koltuğa çevirdi.

'Gerçekten geçmişe dönebilir misiniz?'

Kazu tereddüt etmeden, "Evet," diye yanıtladı. "Ancak, önceki müşteriye söylediklerimin dışında bilmeniz gereken birkaç kural daha var," diye devam etti, Okishima'nın parasını geri verip kasaya girdiği numaraları sildi.

Kazu daha sonra ona kafede zaman yolculuğunun diğer kurallarını anlattı.

> Geçmişte karşılaşabileceğiniz tek kişiler, kafeyi ziyaret etmiş olanlardır. Orada yaptığınız hiçbir şey bugünü değiştirmeyecektir. Sizi oraya götüren sandalye başka bir müşteri tarafından işgal edilmiş durumda, bu yüzden boşalana kadar beklemeniz gerekiyor. Geçmişe girdikten sonra sandalyeden kalkamazsınız. Kahvenin dökülmesiyle

başlayan geçmişe yolculuğunuz, kahve soğumadan önce sona ermelidir.

Kazu'nun eklediği beş kuralı duyduktan sonra Okishima, "Bütün bu kurallarla, hâlâ geçmişe dönmek isteyen olur mu?" diye düşündü. İş adamının neden öfkeyle dışarı çıktığını anlayabiliyordu.

Tüm bu fikre şüpheyle yaklaşmasına rağmen, Kanna'nın bu kafeye gitmiş olması düşüncesi onu cesaretlendirmeye yetti.

Şimdiki zamanı değiştiremesem bile, Kanna'yla hafızasını kaybetmeden önce karşılaşmak yeterli olabilir. Belki de Sevgililer Günü'ndeki yanlış anlaşılmayı giderebilirim... ve sonunda ona ondan hoşlandığımı söyleyebilirim. Bu zaman yolculuğu olayı tamamen bir yalan olsa bile, kaybedecek hiçbir şeyim yok. O güne geri dönmek istiyorum.

Okishima kararlıydı ama hâlâ birçok sorusu vardı.

'Geçmişe dönmek için belirli bir koltuğa oturmam gerekiyor, değil mi? Hangisi o?'

‘Şu.’ Kazu, kafenin en ucundaki masayı işaret etti. Beyaz elbiseli bir kadın orada oturmuş, Okishima geldiğinden beri olduğu gibi sessizce kitap okuyordu.

'Yani, sadece koltuğu bana vermesini istiyorum, değil mi?'

'Kesinlikle.'

Okishima kadına baktı. Dışarıda palto giymeyi gerektiren bir hava vardı, ama kadının beyaz elbisesi kısa kolluydu.

Şimdi düşününce, o kadın hep aynı elbiseyi giyiyor.

Kazu, adamın şaşkın ifadesini fark ederek, "O bir hayalet," dedi.

‘Bir hayalet mi?’ Okishima'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Ancak bunu sorgulamaya vakti yoktu; şu anda en büyük endişesi bu değildi.

Şaşkınlığını üzerinden atarak, gayet sakin bir şekilde, "Pekala," diye yanıt verdi ve aklındaki daha acil soruya geçti.

'Kahvenin soğuması için tam olarak ne kadar zamanım var? Yaklaşık on beş dakika mı, yoksa daha az mı?'

Kanna'nın hafızası geri gelirse diye, aralarındaki yanlış anlaşılmaları nasıl giderebileceğini zihninde prova ediyordu. Her şeyi, Hayashida'nın da ona karşı hisleri olduğunu da dahil olmak üzere, ayrıntılı bir şekilde açıklamanın yaklaşık on beş dakika süreceğini tahmin ediyordu. Eğer Kanna bunu kabul ederse, bu yeterli olurdu; ama etmezse, Izumi'ye karşı romantik hisleri olmadığını ona ikna etmek için on beş dakikaya daha

ihtiyacı olacaktı. Toplamda, yaklaşık otuz dakikaya ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Ancak Kazu'nun verdiği cevap moral bozucu oldu.

‘Zaman algısı o kadar öznel ki, size kesin bir rakam veremem. Geri dönen bazı kişiler yaklaşık on dakikaları olduğunu söylerken, diğerleri üç dakika bile alamadıklarını iddia ediyor.’

Okishima, beyaz elbiseli kadının oturduğu koltuğa bir kez daha bakarken omuzları biraz düşerek, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

Durum böyleyse, en azından ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim.

Kararını verdi.

"Kuralları şimdi anladım. Lütfen, geçmişe dönmek istiyorum," dedi başını kibarca eğerek.

'Peki o zaman.' Kazu başını salladı.

Sonra, sanki önceden planlanmış gibi...

Çıt! Kitabın kapanmasının keskin sesi, sessiz kafede yankılandı.

Okishima, kadının ayağa kalkmasını izledi. Ayakları normal bir insanınkine benziyordu, bu da onun hayalet imajıyla uyuşmuyordu. Masa ve sandalye arasındaki dar aralıktan süzülerek yürümeye başladı, ancak ona garip gelen şey, ayak seslerinin hiç çıkmamasıydı. Onu izlerken duyabildiği tek şey, büyük sarkaçlı duvar saatlerinin ritmik tıkırtısı ve üniformasının hafif hışırtısıydı.

Hayal ettiği hayaletler, geleneksel Japon resimlerindeki gibiydi; ruhani, saydam bedenleri vardı, sanki havaya dokunuyormuş gibi elinizi içlerinden geçirebilirdiniz. Ama bu kadının bedeni, herhangi bir insanınki kadar somut ve sıradan görünüyordu. Uzansa ona dokunabileceğinden emindi. Omzuna dokunup seslenme isteğine karşı koyarak, Okishima kadının tuvalete doğru çıkışa yönelmesini izledi.

Bunun sadece bir oyun olabileceği endişesini bir türlü üzerinden atamıyordu. Kazu ne derse desin, kadın hiç de hayalet gibi görünmüyordu.

Ancak Kazu nazikçe oturmasını söyleyince, adam sandalyeye kaydı. Oturduğundan emin olduktan sonra Kazu sessizce mutfağa girdi ve kafeyi kendisinden başka kimse kalmadan boş bıraktı.

Çın-Dong

Mutfaktan Kazu'nun kısık sesle söylediği "Merhaba, hoş geldiniz" sözünü duyabiliyordu. O kadar kısık sesleydi ki, selamının girişe ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Yeni bir müşteri fikri onu huzursuz etti. Ya neden

orada oturduğunu sorarlarsa? Bakışları mutfağa kaydı, Kazu'nun yakında geri döneceğini umuyordu ve neredeyse ona seslenecekti. Ama çoğu zaman olduğu gibi, endişeleri yersizdi. Kafeye girmek için eğilen uzun boylu adam müşteri değildi.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi adam kalın bir sesle, Okishima'ya başıyla selam vererek. Bu Nagare Tokita'ydı. Üzerinde koyu renkli Japon tasarımı bir pilot ceketi olan bembeyaz bir aşçı üniforması giymişti ve elinde bir alışveriş çantası taşıyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diye seslendi mutfağa doğru giderken, Okishima'nın zaman yolculuğuna izin verdiği söylenen koltukta oturduğundan hiç bahsetmedi.

Okishima daha önce hiç bu kadar uzun boylu bir adam görmemişti ve Nagare gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonra Kazu, parlak gümüş bir çaydanlık ve beyaz bir fincan bulunan bir tepsiyle geri döndü.

Nagare arkasından başını uzatarak, "Lise öğrencisi misin?" diye sordu.

Ortaokul.

'Hangi sınıf?'

‘Üçüncü yıl.’

Anladım. Kahve ister misin?

'Bence üstesinden gelebilirim.'

‘Eğer çok acıysa, şeker veya süt ekleyebilirsiniz. Sıcaklığı etkilemez, bu yüzden endişelenmeyin... Ayrıca, zaman algısı her insan için farklıdır, bu yüzden yaklaşık yedi dakika sonra bardağınıza dokunmalısınız. Ayrıca, geçmişe döndüğünüze göre, uzaktaki saate bakmakta fayda var.’

Kafenin arka tarafındaki duvara asılı, saniye ibresi hareketsiz duran sarkaçlı saate işaret etti. Bunu fark eden Okishima, "Ah, ama..." diye söze başladı.

Nagare hemen ekledi: "Şu anda evet, ama geri döndüğünüzde o saat çalışıyor olacak."

Durumun garipliğine rağmen, Okishima kahvenin yaklaşık yedi dakika soğuma süresi hakkındaki bilgiyi en önemli ayrıntı olarak değerlendirdi.

'Teşekkür ederim.'

'Evet, rica ederim,' diye yanıtladı Nagare memnuniyetle başını sallayarak ve ince gözlerini kısarak.

Kazu, Okishima'nın masasının yanında durarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

‘Evet.’ Okishima’nın bakışları önündeki bembeyaz kahve fincanına

sabitlenmişti. Kafenin loş ışığında, fincan ürkütücü, soluk bir parıltı yayıyor gibiydi.

‘Pekala o zaman.’ Kazu gümüş çaydanlığa uzandı. ‘Kahve soğumadan önce,’ diye mırıldandı.

Okishima, gümüş renkli çaydanlığın fincanın üzerinde zarifçe hareket edip durduğu anda atmosferin bir anda keskin bir şekilde gerildiğini hissetti. Kazu çaydanlığı yavaşça eğdiğinde, koyu kahverengi kahvenin ince bir akıntısı ağzından aktı.

Gerçekten geçmişe dönebilir miyim? Hâlâ yarı şüpheciydi, ancak o günden itibaren Kanna ile tekrar karşılaşma düşüncesi onda heyecan ve beklenti karışımı bir duygu uyandırıyordu.

Son damla da musluktan düştü ve fincan doldu. Kahvenin yüzeyinde dalgalanmalar yayıldı ve ince bir buhar tabakası yavaşça tavana doğru yükseldi.

Okishima izlerken başı döndü ve görüşü bulanıklaştı. Manzara...

Sanki yavaş ilerleyen bir film şeridini izliyormuş gibi, ışık tavandan yere doğru akıyordu.

2019 ilkbaharının başları

Okishima, girişe en yakın masayı işaret ederek, "Uyandığımda Kanna tam orada oturuyordu," dedi. Fumiko merakla parmağını takip etti. "Dürüst olmak gerekirse, zamanda geriye yolculuk yapabileceğime hiç inanmamıştım."

'Yapmadın mı?' Fumiko'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Onu gördüğümde, gerçeküstü bir his oluştu. Bazen rüyalarda birdenbire bunun sadece bir rüya olduğunu fark edersiniz ya?"

'Evet, ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum.'

"Öyle hissettim. O hissi hâlâ çok net hatırlıyorum," dedi Okishima, yedi yıl önceki o anı hatırlayarak yumuşak bir sesle. "İlk yaptığım şey, gerçek olup olmadığını anlamak için yanağımı çimdiklemek oldu."

'İnsanlar gerçekten bunu yapıyor mu?'

Okishima hafifçe kızararak, "Evet, yaptım," diye itiraf etti.

Eski çağlardan beri, yanağı çimdiklemek, bir şeyin rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu test etmenin yaygın bir yöntemi olmuştur. Ancak birçok insan

rüyalarında acı hissettiğini, koku aldığını veya ısı algıladığını bildirmiştir; bu nedenle, çimdiklemenin acı verip vermemesine dayanarak gerçekliği belirlemek tam olarak güvenilir değildir. Fumiko bunu biliyordu, ancak bundan bahsetmemeyi tercih etti - çünkü o da bir zamanlar geçmişe dönmüştü.

'Ve daha sonra?'

‘Canım acıdı. Ve bardağa dokunduğumda, şaşırtıcı bir şekilde ılık olduğunu fark ettim.’

'Ne demek istediğini anlıyorum.'

Fumiko ayrıca, zamanda geriye yolculuktan hemen önce servis edilen kahvenin beklenenden daha soğuk olduğunu fark etmişti.

‘Biraz panikledim ve odanın ucundaki saate baktım. Saat 18:21'di, bu yüzden otuz dakika dolmadan önce sıcaklığı kontrol etmeye karar verdim.’

Yedi yıl önceki genç hali, Nagare'nin zamanı takip etme tavsiyesine uymuştu.

Fumiko, onun sakin tavırlarının bir ortaokul öğrencisi için etkileyici olduğunu düşündü, ancak her zaman önce sonucu, sonra ayrıntıları duymayı tercih ederdi, bu yüzden heyecanla sordu:

'Peki, yanlış anlaşılmayı gidermeyi başardınız mı?'

Okishima tereddüt ederek başını kaşıdı, "Aslında yapmadım."

"Ne?" diye haykırdı Fumiko, sesi gün boyu olduğundan daha yüksek çıkmıştı. "Onunla tanıştın, değil mi?"

'Evet, onunla tanıştım.'

'Peki, o zaman ne oldu?'

'Bir şeyi unutmuşum.'

‘Neyi unuttun?’ Fumiko'nun ilgisi daha da arttı. Tezgahtaki yerinden kalkıp masasına doğru yaklaştı.

'O sırada başka biriyle birlikteydi...'

‘Aha!’ Birden aklına geldi. ‘Sınıftan seni arayan arkadaşı mı?’

‘Evet. Kanna, Misuzu Horie ile kafedeydi.’ Okishima buruk bir gülümsemeyle mırıldandı, ‘Yedi dakika çok kısa geldi.’

‘Bu çok talihsiz bir durum…’ Fumiko derin bir iç çekti, sonra düşünceli bir bakışla yukarıya baktı.

14 Şubat 2012

"Okishima mı?"

Adının duyulması onu birden kendine getirdi.

‘Neden buradasın?’ Misuzu'nun sesi hem şaşkınlık hem de şüpheyle doluydu. Girişe en yakın masada oturuyordu ve karşısında Kanna vardı; Okishima onun varlığını ancak şimdi fark ediyordu.

Misuzu ona şaşkın ve biraz da suçlayıcı bir bakışla baktı. Kafenin en uzak masasında aniden belirmişti ve kafenin özelliklerine aşina olmayan biri için sanki bir sihirbazlık numarası yapmış ya da ışınlanmış gibi görünürdü.

Okishima o kadar şaşırmamıştı. Kanna'yı görür görmez bunun bir rüya olduğunu düşünmüş, bu da gerçeküstü senaryoyu kabullenmesini kolaylaştırmıştı. Gizem romanlarındaki, birinin kloroformla bayıltıldığı sahneleri hatırladı. Belki de bardaktan yükselen buhar da benzer bir etki yaratmış ve onu anında uyutmuştu.

Kafenin etrafına bakındı. İçeride sadece kendisi, Misuzu, Kanna ve tezgahın arkasında Nagare vardı.

Misuzu ayağa kalktı ve Okishima'ya doğru yürüdü. "Hey, bana cevap ver. Neden buradasın?" Aralarındaki mesafeyi kapatırken, havada hafif, hoş bir koku -belki de şampuanından- yayıldı ve Okishima kendini huzursuz hissetti. Acının ve kokunun rüyalarda hissedilemeyeceğine her zaman inanmıştı.

Bu bir rüya... değil mi? Yanağını çimdikledi.

‘Bu bir rüya değil.’ Acı henüz hissedilmeden, Nagare’nin sesi tezgahın arkasından yankılandı.

Kesinlikle acıyor... Ve... Okishima önündeki beyaz bardağa dokundu. Sıcak değil. Ilık. Bu kahve ılık.

'Bugün hangi gün?' diye sordu Nagare'ye.

Nagare, "Bugün 14 Şubat 2012," diye yanıtladı ve girişin yakınındaki büyük sarkaçlı duvar saatini işaret etti.

18:22 mi? Hayır, 18:23...? Kahvenin yaklaşık yedi dakika içinde soğuyacağını söylediğini hatırlıyorum. Bu kötü. Okishima'nın içini bir panik dalgası kapladı.

'Şey, yani... bunu nasıl açıklayacağım? Aslında...'

Misuzu sözünü kesti. "Izumi'den hoşlandığını bilseydim seni asla sınıftan çıkarmazdım."

Kadının sözünü kesmesi onu hazırlıksız yakaladı ve sendeledi.

Arkasında, Kanna başını öne eğmiş oturuyor ve göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

‘Hayır, öyle değil. Demek istediğim, Hayashida o zaman şöyle demişti...’

Kanna'nın yanlış anlamasını gidermek için doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Ama bu bir rüya değil, gerçekti ve Misuzu'nun suçlayıcı tavrı onu daha da şaşkına çevirdi.

'Ne? Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin.'

'Şey, yani...'

Olanları anlamaya çalışırken, Misuzu ona sekiz şok edici kelime söyledi: "Kanna bunca zamandır senden hoşlanıyordu, biliyor musun?"

'Ne?'

Kalbi davul gibi çarpıyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Kanna ayağa fırladı ve "Az önce yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım." dedi. Masaya birkaç bozuk para attıktan sonra, başka bir şey söylemeden aceleyle dışarı çıktı.

Çın-Dong

'Kanna?'

Misuzu, sözlerinin Kanna'yı utandırıp gitmesine neden olduğunu fark etti. Hemen masaya geri döndü ve Kanna'nın geride bıraktığı paraları topladı. "Toplam ne kadar?" diye sordu Nagare'ye.

'Limonlu gazoz ve çay için dokuz yüz seksen yen.'

'Pekala, buyurun.'

Misuzu bozuk paraları cüzdanına attı ve bin yenlik banknotu para üstü tepsisine koydu. Nagare kasayı gürültüyle çalıştırdı ve arada bir Okishima'ya bakarak para üstünü uzattı.

O az önce gitti ama... iyi mi acaba?

Misuzu, Okishima'yı kasten görmezden gelerek para üstünü aldı ve kafeden çıktı.

Çın-Dong

Her şey bir anda oldu.

Girişin yanındaki duvardaki sarkaçlı saatin kolları 18:27'yi gösteriyordu. Kahvenin tamamen soğumasına daha biraz zaman vardı. Onlardan başka kimse kalmayan kafe, derin bir sessizliğe bürünmüştü. Okishima donakalmış bir şekilde girişe bakıyordu.

‘Bir saniye burada bekleyin.’ Nagare, Kanna'nın peşinden koşmak için tezgahın arkasından çıktı.

'Sorun değil,' diye mırıldandı Okishima güçsüz bir sesle.

‘Ama bunca yolu onu görmek için geldin…’ Nagare tereddüt etti, girişten Okishima'ya ve tekrar girişe baktı. Peşinden koşmalı mıyım, gerekirse zorla mı? Ama… zaman—

Saate tekrar baktı. 18:28.

Şimdi gidersem, belki de başarabilirim.

Kafe sahibi Nagare, daha önce de gelecekten gelen ziyaretçileri görmüştü. Her biri kendi düşünceleri ve kendi sebepleriyle gelmişti.

Çocuk on üç ya da on dört yaşlarında görünüyordu. Bu kadar genç birinin kendi azmiyle buraya gelip, amacını gerçekleştiremeden şimdiki zamana geri gönderilmesi çok acımasızcaydı.

Kendini toparlayan Nagare, Okishima'ya dönerek, "Kızları hemen geri getireceğim," dedi.

Tam o sırada—

'Ah.'

Nagare onu durduramadan, Okishima kahvesini tek nefeste bitirdi.

Nagare, adamın başını geriye doğru eğip tavana bakmasını izlerken dayanılmaz bir hayal kırıklığı hissetti.

'Bunu neden yaptın?'

'Sorun değil. Zaten sürem dolmuştu, ayrıca...'

Okishima, duygularını dile getirirse bir şeylerin değişeceğine inanıyordu.

Ama gerçekte, bundan sonra Kanna bir kazaya karışacak ve hafızasını kaybedecekti. Aralarındaki yanlış anlaşılma giderilse bile, olacakları değiştirmeyecekti. Kanna'ya onu sevdiğini söylemeyi başarsa bile, Kanna her şeyi unutacaktı.

Bu kadar önemli bir şeyi neden ancak şimdi fark ettim?

O boşluk, o hüzün... Bunların hepsi onun için çok fazlaydı. Bunun yerine, güçsüzce, "Umut ettiğim için aptalmışım," diye mırıldandı.

Nagare göğsünde keskin bir acı hissetti. Bu kafenin sahibi olarak, kendi çaresizliği onu tüketiyordu. Belki de kızlar gitmeden önce onlara seslenebilirdi. Onları durduramasa bile, hemen peşlerinden gitseydi, Okishima kahveyi içmeyebilirdi.

Tokita ailesinin bir üyesi olarak Nagare, bu kafede birçok insanın hikayesinin gelişmesine tanık olmuştu. Şimdiki zamanı değiştiremese de, en

azından buradaki deneyimlerinin bir anlam ifade etmesini her zaman ummuştu.

Ama bu sefer yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zavallı adam, bu onun için son derece acı verici bir olaya dönüştü. Nagare, Okishima'nın bedeninin buhara dönüşmesini sadece izleyebildi.

Çın-Dong

Okishima'nın bilinci yavaş yavaş kaybolmaya başlarken, kapı zili çaldı ve ardından kafeye doğru koşan küçük ayak seslerinin hızlı tıkırtısı duyuldu.

Bu, nefes nefese kalmış Kanna'ydı.

'Okishima!'

‘Ozaki . . .’

Bu noktada, Okishima'nın vücudunun yarısı çoktan buğulanmaya başlamıştı. Ama hâlâ bilinci yerindeydi.

Kanna doğruca oturduğu masaya koştu ve tüm kafede yankılanan bir sesle şöyle dedi:

‘Okishima, senden hoşlanıyorum! Lütfen benimle çık!’

Bakışları hiç değişmeden, kararlılıkla dolu bir şekilde, dosdoğru ona bakıyordu.

‘Ozaki!’ Okishima da bağırdı.

Ancak Okishima'nın bilinci giderek zayıflıyordu. Zaman daralıyordu.

‘Ben de…’ ‘Senden hoşlanıyorum,’ demeye çalıştı ama kendini durdurdu.

Şimdi duygularımı dile getirirsem ve o yine de unutursa...

Yükselen bedenini yerinde tutmak için büyük çaba sarf etti, ancak etrafındaki manzara tavandan yere doğru akıp giderken Kanna'nın silueti giderek daha az görünür hale geldi.

Dayan! Ta ki Kanna bu günü hatırlayana kadar!

Bilinci giderek zayıflayan Okishima, tüm gücüyle bağırdı.

‘Beyaz Gün'de burada bekliyor olacağım! Kaç yıl geçerse geçsin, Beyaz Gün'de burada bekliyor olacağım! Hatırladığınızda, gelip benimle buluşun...’

Fakat sözünü bitiremeden, buhara dönüşen bedeni tavana doğru çekildi.

‘Ne? Okishima mı?’ Buhar dağıldığında, beyaz elbiseli kadın onun bulunduğu yerde yeniden belirdi.

Kanna az önce olanları anlayamadı. Nagare'ye döndü.

'Okishima nerede? Nereye gitti?'

'Belki de Beyaz Gün'de buraya gelirseniz anlayabilirsiniz,' diye nazikçe cevap verdi ve gözlerini kısarak gülümsedi.

2019 ilkbaharının başları

'Bir dakika, ne? Yani, bunca zamandır bekliyor muydunuz? Onun hafızasını geri kazanmasını ve buraya gelmesini mi bekliyordunuz?'

Okishima biraz utanarak, "Evet," diye itiraf etti.

Kanna'nın anılarının geri döneceğinin garantisi yoktu. Geri dönse bile, bu kafeye geleceğinden emin olunamazdı çünkü yedi yıllık hafıza kaybı süresince hayat devam ediyordu. Başka birine aşık olması da garip olmazdı.

Bütün bunları bilmesine rağmen, Okishima her Beyaz Gün'de, 14 Mart'ta, bu kafeyi ziyaret etmeye devam etti.

Fumiko, Nagare'nin kafeye girdiğinde Okishima'ya "Yılın o zamanı geldi mi?" demesinin ve zamanda geriye yolculuk yaptığı koltuğundan yüzünü çevirip girişe bakmasının nedenini nihayet anladı.

Yedi yıl...

Fumiko'nun gözleri yaşlarla parıldıyordu. Geçmişe, kendisine veda ettikten sonra hayallerinin peşinden Amerika'ya giden Goro ile buluşmak için geri dönmüştü.

"Üç yıl beni bekle," dedi ona. Geri döndüğünde evleneceklerdi. Goro'nun hayali, MMRPG adı verilen bir oyun türü geliştirmekti. Ancak üç yıl sonra, Amerika'dan döndüğünde yeteneği fark edilmişti ve bu sefer Almanya'ya gitti. Ne zaman döneceğini kimse bilmiyordu.

Fumiko onun hayalini desteklemek istiyordu, ancak ayrı yaşamanın getirdiği yalnızlığı hissediyordu.

Bencil davranıyorum.

Ayrı düşmüş olsalar da birbirlerine olan duyguları güçlüydü ve birlikte bir gelecekleri olacağından hiç şüphesi yoktu. Okishima gibi değildi; Kanna'yı bir daha görüp göremeyeceğini bilmeden beklemeye devam ediyordu.

Kapıya dik dik baktı, tüm kalbiyle kapı zilinin çalmasını ve Okishima'nın sevgilisinin görünmesini diliyordu.

'İşe geri dönmeniz gerekmediğinden emin misiniz?'

Nagare, Miki'yi uyuttuktan sonra arka odadan geri dönmüştü.

'Ah!'

Fumiko düzenli müşteriydi, bu yüzden merkezdeki saate bakmayı biliyordu. Saat 14.45'ti; ofise dönmeyi planladığı saatten yaklaşık otuz dakika sonraydı.

‘Geri dönmem gerek! Ama...’

Okishima'nın uzun zamandır beklediği kişinin gelip gelmeyeceğini görme arzusu, onu tıpkı öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi ayağını yere vurmaya itti.

Kazu, kasanın arkasından acımasızca, "Kahvenin fiyatı üç yüz seksen yen," diyerek kadını ödeme yapmaya zorladı.

'Ugh...'

'Zaman, zaman.'

'Biliyorum.'

Nagare'nin ısrarı üzerine Fumiko sonunda kendini zorlayarak ayağa kalktı ve hesabı ödedi.

Okishima onu buruk bir gülümsemeyle izledi.

Girişe vardığında arkasına döndü ve güven verici bir şekilde gülümsedi.

'Gelecek. Bundan eminim.'

Okishima, "Umarım öyledir," diye yanıtladı, ancak bu sözler ağzından çıkar çıkmaz kendini tuttu.

Bunu daha önce arkadaşlarına anlatmıştı ama hiçbiri geçmişe yolculuk ettiğine inanmamıştı; ve çoğu, Kanna hafızasını geri kazansa bile onu görmeye geleceği fikrini reddetmişti. Hiç kimse, Fumiko'nun az önce söylediği gibi, "Gelecek" diye kesin bir şekilde söylememişti.

Ve o anda fark etti ki, bu yedi uzun yılın ardından, içinden bir ses onun hiç gelmeyebileceğine inanmaya başlamıştı.

Adam başını kaldırdığında, Fumiko ona bir kez daha kesin bir dille güvence verdi: "Sorun yok. Kesinlikle gelecek."

Kararlılığını göstermek için yumruğunu sıktı.

Okishima ayağa kalkıp derin bir reverans yaparak, "Teşekkür ederim," dedi.

Kapanış saati

Okishima günün ikinci romanını yeni bitirmişti. Arkasında oturan beyaz elbiseli kadın dışında kafede kalan tek müşteri oydu. Kazu ise tabelayı indirmek için dışarı çıkmıştı.

Dong-dong-dong-dong...

Kafenin ortasındaki büyük saat sekizi vurmaya başladı. Okishima sessiz bir iç çekerek ayağa kalktı ve iki kitabı çantasına koydu.

...dong-dong-dong-dong.

Okishima yavaşça etrafını inceledi – abajurların sıcak parıltısı, toprak duvarların yumuşak sarımsı tonu, ahşap kirişlerin ve sütunların koyu, parlak siyahı ve yukarıdaki tavan vantilatörü. Yedi yıl önce bu kafeye ilk adımını attığından beri hiçbir şey değişmemişti. Sanki zaman burada durmuştu ve kısa bir an için, ortaokul çağındaki haliyle şimdiki zamanın iç içe geçtiği garip bir hisse kapıldı.

Çın-Dong

Kapı zili çaldı. Kazu'nun tabelayı kaldırmaya gittiğini sandı.

Hesabı alan Okishima, girişe doğru dönerek, "Her şey için teşekkür ederim," diye seslendi.

Ancak bu Kazu değildi. Uzun boylu, içine kapanık görünümlü bir kadındı. Okishima'nın elinden banknot düştü.

Hareketsizce, gözleri birbirine kilitlenmiş halde durdular.

'Bekledin mi?' diye sordu.

Okishima, çantasından kurdeleyle bağlanmış bir kutu çıkarırken, "Hayır," diye yanıtladı.

‘Beyaz Gününüz Kutlu Olsun…’

Kutuyu ona uzattı.

Kadın sessizce gülümsedi ve teklifi kabul etti.

"Ne güzel," dedi.

Tak...

Duvar saatinin akrep ve yelkovanı ilerlerken bir ses çıkardı ve ikisi için de zaman yeniden akmaya başlamış gibiydi.

OceanofPDF.com

III

Sır

Fumiko Kiyokawa, Nagare Tokita'ya fısıldayarak, "Hey, Kazu'nun son zamanlarda biraz garip davrandığını düşünmüyor musun?" dedi. Söyleyeceklerinin Kazu'nun duymaması için, onunla yalnız kalmayı beklemişti.

'Ne?'

Birkaç dakika önce Fumiko, şirketindeki yeni işe alınanlardan bazılarının 'Mayıs sendromuna' yakalanıp istifa etmesinden ve tüm bu durumun kendisine nasıl mide ağrısı verdiğinden yakınıyordu. Konunun tamamen değişmesi Nagare'yi şaşırttı.

'Fark etmedin mi?'

'Şey... hayır, hiç de öyle değil,' diye dürüstçe itiraf etti Nagare.

'Kazu son zamanlarda çok dalgınlaşıyor, sence de öyle değil mi?'

'Ne demek istiyorsun?'

"Sanki aklı başka bir yerde, sanki burada değilmiş gibi. Nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama kesinlikle garip davranıyor."

'Gerçekten mi? Ama o her zaman biraz öyleydi zaten...'

Nagare ve Kazu kuzendi. Birlikte büyümüşlerdi. Kazu sık sık ona 'ağabeyim' derdi ve annesi asla geri dönemeyeceği bir şeye dönüştüğünden beri Nagare ona kız kardeşiymiş gibi bakmıştı.

Kazu'nun dalgınlığı son zamanlarda başlamamıştı, ancak Nagare, Fumiko'nun ne demek istediğini anlayamadı ve kafası karışmış görünüyordu.

‘Acaba...’ Fumiko gereksiz yere sesini alçalttı. ‘Acaba Koku'nun

gelmesini mi bekliyor?’

Fumiko ve Nagare, Koku'nun Kazu'ya karşı hisleri olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Yedi yıl önce, üniversitesinin kültür festivalinde Koku'nun resimlerinden birine ilgi duyduktan sonra kafeyi ziyaret etmişti. Yaklaşık altı ay süren düzenli ziyaretlerin ardından Kazu'ya çıkma teklifinde bulunmuştu, ancak hisleri karşılık bulmamıştı. Nagare bu sahneye şahit olmuş ve iyi hatırlıyordu.

Söz konusu günde, Nagare tam önünde olmasına rağmen Koku kafeye girdi, doğruca Kazu'nun yanına gitti ve en ufak bir tereddüt bile göstermeden şöyle dedi: "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Benimle çıkar mısın?"

Bu durum Nagare'yi şaşırttı. Bu ikisi ne zaman bu kadar yakınlaştı?

Ancak Kazu, bu ani teklife hiç aldırış etmeden, yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmadan cevap verdi: "Sana karşı hiçbir duygum yok. Gelecekte ne olursa olsun... Kimsenin sevgisini kabul etmeye hakkım olduğunu düşünmüyorum. Üzgünüm ama yapamam."

“Gelecekte ne olursa olsun” sözleri Nagare’nin dikkatini çekti. Kazu’ya baktı ve fark etti: Hâlâ Kaname Teyze’yi düşünüyor…

Kaname, Kazu'nun annesiydi ve şimdi zaman yolculuğuna izin veren sandalyede oturan beyaz elbiseli kadın –hayalet– idi. Kazu yedi yaşındayken, Kaname ölen kocasıyla buluşmak için geçmişe gitti ama bir daha geri dönmedi. O gün kahveyi dolduran Kazu'ydu ve o zamandan beri annesini hayalete dönüştürdüğü için kendini suçluyordu. Bu yüzden Koku'yu reddettiğinde, "Bunu hak ettiğimi düşünmüyorum" sözü Nagare'ye bir bahaneden çok, kabullenmiş bir inanç gibi geldi: Mutlu olmayı hak etmiyordu.

Aynı kişinin şimdi de Fumiko'nun öne sürdüğü gibi Koku'nun gelmesini bekliyor olması imkansız.

Fumiko, Koku'nun Kazu'ya duygularını açıkladığını ya da reddedildiğini bilmiyordu. Ona göre Kazu, her zaman az konuşan, insanlarla iletişim kurmakta zorlanan bir garson gibi görünmüştü. Yine de, Kazu'nun Koku'nun gelmesini bekliyor gibi bir izlenimi vardı, ancak bundan tamamen emin değildi. Bu sadece hayal gücü olabilirdi – ya da belki de iyi bir hikaye olacağı için doğru olabileceğini umduğu küçük bir dilek düşüncesiydi.

Nagare'nin yüzündeki ifade, sanki tamamen saçma bir şey söylemiş gibi, yorumunu geri çekmesine neden oldu.

‘Evet, Kazu söz konusu olduğunda bu pek olası değil sanırım... Söylediklerimi unutun gitsin.’ Yarım kalmış kahvesine uzandı.

Çın-Dong

Tartışma tam sona ererken giriş zili çaldı.

Normalde Nagare yeni bir müşteriye hemen yanıt verirdi, ancak bu sefer önce müşteri aradı.

'Şey... tabelada açık olduğunuz yazıyordu, o yüzden...'

Nagare hemen esas duruşa geçti. "Hoş geldin!"

Müşteriye ortadaki masaya oturması için işaret etti.

"Buyurun," dedi, bir bardak su bırakıp menüyü uzatarak. "Ne istersiniz? Menüde olmasa bile, malzemelerimiz olduğu sürece yapabilirim. Canınız ne çekiyorsa söyleyin yeter."

Müşteri, menüde olmayan bir şey sipariş etme teklifinden ziyade, üzerlerinde yükselen adamın devasa boyutuna hayran kalmıştı. Nagare neredeyse iki metre boyundaydı ve elindeki su bardağı minik bir sake bardağı gibi görünüyordu.

Müşterinin ona doğru baktığını gören Fumiko, yüzünde bir nebze nostaljiyle gülümsedi.

"Nagare'yi ilk gördüğümde muhtemelen aynı ifade yüzümdeydi," diye düşündü.

Minyon yapılı kadın kendini Rikako Kabe olarak tanıttı. Otuz iki yaşındaydı, Fumiko ile aynı yaştaydı, ancak yuvarlak, genç yüzü ve gözlerinin altındaki doğal dolgunluk onu dört beş yaş daha genç gösteriyordu. Fumiko'nun keskin, çarpıcı güzelliğinin aksine, Rikako'da bir yumuşaklık, neredeyse kız çocuksu bir çekicilik vardı.

Kafeye tesadüfen girmemişti.

'Buraya gelirseniz geleceğe yolculuk edebileceğinizi duydum... Bu doğru mu?'

'Gelecek mi diyorsunuz?'

‘E-evet…’ Rikako, tezgahın başında oturan ama personel gibi görünmeyen Fumiko tarafından hitap edilmekten biraz utanarak başını salladı.

'Buraya ilk defa geliyorsunuz, değil mi?'

'Evet.'

'Kuralları biliyor musunuz? Özellikle geleceğe yönelik planlarınız için dikkat etmeniz gereken şeyleri?'

Yaşlarının hemen hemen aynı olduğunu bilen Fumiko, rahat bir tonla konuştu. Zaten utangaç biri değildi, ancak dört yıldır kafeye sık sık geldikten sonra neredeyse çalışanlardan biri gibi davranmaya başlamıştı.

‘Evet, kuralları iyi biliyorum... biri bana açıkladı,’ diye yanıtladı Rikako, Nagare'ye bakarak sanki sessizce şunu soruyordu: Bu kadının sorularını yanıtlamamda bir sakınca var mı?

Tamamen yabancı biri olan Fumiko'ya verdiği cevapta belirgin bir savunma tonu vardı.

Ancak Fumiko, Rikako'nun huzursuzluğunu en ufak bir şekilde bile fark etmedi.

"Aa? Bu kim? Onu tanıyor muyum?" diye neşeli bir merakla sormaya devam etti.

Fumiko'nun ses tonunda kötü bir niyet yoktu, ancak bir yabancı tarafından sürekli soru bombardımanına tutulmak hiç de hoş değildi. Yine de Nagare, Rikako'nun rahatsızlığını fark etmedi ve müdahale etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

İç çekerek de olsa Rikako pes etti ve cevap verdi.

‘Aslında… bunu bir tanıdığım olan Yaeko Hirai'den duydum. Buralarda küçük bir bar işletiyordu…’

‘Hirai mi? Ne? Ciddi misin?’ Fumiko bu ismi duyar duymaz sevinçten ayağa fırladı.

'Onu tanıyor musun?'

‘Onu tanıyor musunuz? Tabii ki! Bu kafeye ilk geldiğimde o da buradaydı. Hatta kuralları bile o açıkladı.’

'Yani, geleceğe gittiniz mi?'

Hayır, geçmişe gittim.

'Anlıyorum . . .'

Fumiko'nun sadece Hirai'yi tanımakla kalmayıp aynı zamanda geçmişe yolculuk ettiğini de iddia ettiğini öğrenen Rikako, gardını biraz indirdi.

Aslında Hirai eskiden kafenin müdavimlerindendi. Fumiko'nun geçmişe döndüğü yıl, Hirai de trafik kazasında ölen küçük kız kardeşini ziyaret etmek için yola çıktı. Ardından barını kapatıp memleketi Sendai'ye döndü ve nesillerdir ailesinde olan Takakura adlı bir hanı devraldı. Artık orada işletmeci olarak çalışıyordu.

Nagare sohbete katılarak, "Hirai ile nerede karşılaştınız?" diye sordu.

'Ah, ben de bunu merak ediyordum!'

Heyecanını gizleyemeyen Fumiko, sormaya bile gerek duymadan

Rikako'nun karşısındaki koltuğa oturdu.

‘Hirai lisedeyken kulüpte benden büyük bir öğrenciydi. Geçen yıl Sendai'de tekrar karşılaştık.’

'Sormam gerekiyor, hangi kulüp?'

‘Çiçek düzenleme kulübü.’

'İkebana?'

'Evet.'

'Yok artık! Hirai'nin çiçek düzenleme işleriyle uğraşacak biri olduğunu hiç düşünemiyorum!'

Fumiko onunla ilk tanıştığında, Hirai o kadar gösterişli bir şey giymişti ki, geleneksel Japon kıyafetleri giyecek son kişi gibi görünüyordu.

Fumiko, ikebanayı her zaman geleneksel kimono giyen zarif, ağırbaşlı kadınların yaptığı bir şey olarak hayal etmişti; bu yüzden Hirai'nin çiçek düzenleme kulübünde olması ona sürpriz oldu.

Ancak Hirai'nin eskiden şirin bir bar işleten halini tanımayan Rikako, hemen onun savunmasına geçti.

‘Hirai'ye her zaman hayranlık duydum. Sadece ikebana konusunda harika değildi, aynı zamanda koto çalıyordu ve çay seremonisi eğitimi almıştı. Her çiçek düzenleme yarışmasında kazanırdı. Topluluğumuzda çok önemli bir kişiydi. Hatta insanlar ona dahi diyorlardı!’

Hirai'ye karşı gözleri saygı ve hayranlıkla parlıyordu ve bir an için Fumiko, sessizce azarlanıyormuş gibi hissetti.

‘Öyle mi? Hirai'nin bu kadar önemli biri olduğunu bilmiyordum...’

Fumiko, Rikako'nun hayranlığının yoğunluğu karşısında hazırlıksız yakalanarak omuzlarını dikleştirdi. Çiçek düzenleme, koto veya çay seremonisiyle ilgili bilgisi olmadığı için Hirai'yi bu kadar olağanüstü kılan şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

Nagare araya girerek konuşmayı tekrar doğru yöne yönlendirdi.

'Şunu da bilmelisin ki, geleceğe gidersen, umduğun kişiyle karşılaşacağının hiçbir garantisi yok.'

Bu kafeyle ilgili söylentiler zaman yolculuğu üzerine kurulu olsa da, geleceğe gitmek de mümkün, ancak bunu tercih eden müşteri sayısı çok daha az. Sonuçta, buluşmak istedikleri kişinin gelecekte gerçekten kafede olup olmayacağını bilmenin bir yolu olmadığı için, bu adımı atmaya istekli olanların sayısı çok az. Yıllar sonra, belirli bir günde, belirli bir saatte buluşmayı kabul etseler bile, neler değişebileceğini tahmin etmek mümkün

değil. İş yerinde gecikebilirler, trafikte sıkışabilirler veya tayfun nedeniyle tren seferleri durabilir. Hatta verdikleri sözü tamamen unutabilirler.

Kahveniz soğuyana kadar geçmişte veya gelecekte kalamayacağınız için, küçük bir gecikme bile fırsatı kaçırmanız anlamına gelebilir.

Ve ister geçmişe ister geleceğe olsun, sadece bir şansınız var. Gidip onları kaçırırsanız, her şey biter. İkinci bir şansınız yok. Geleceği seçerken aldığınız risk budur.

Hirai kafenin kurallarını detaylı bir şekilde açıklamış olsaydı, Rikako bunların hepsini çoktan duymuş olurdu. Nagare sadece emin olmak istedi.

'Evet, anlıyorum.'

Gözlerinde en ufak bir tereddüt belirtisi yoktu.

Liseyi bitirdikten sonra, babasının iş değişikliği nedeniyle Rikako Sendai'den Yamanashi Eyaletine taşındı. Üniversiteden mezun olduktan sonra Yamanashi'de kaldı ve bir seyahat acentesinde işe girdi. Çocukluğundan beri trenlere büyük bir ilgi duyuyordu ve her ay tren tarifesi kitabını mutlaka alırdı. Bu kitap sadece tren tarifeleriyle dolu değildi; aynı zamanda büyük istasyonların haritalarını ve hatta iç hat uçuş tarifelerini bile içeriyordu.

En sevdiği hobilerinden biri, sadece zaman çizelgesini kullanarak hayali tren yolculukları planlamak, bir hattan diğerine atlamaktı ve bu yeteneği, Nagasaki'ye yapılan bir lise gezisinde adeta bir efsaneye dönüştü: boş zamanlarında, zaman çizelgesini kullanarak bir rota çizdi ve bu rota, bir arkadaşının akıllı telefon uygulamasıyla bulduğundan daha hızlı çıktı.

Bir seyahat acentesinde çalışmak, Rikako gibi biri için mükemmel bir tercihti. Titiz planlaması ve zaman yönetimi becerisi kısa sürede takdir topladı. Henüz yirmi sekiz yaşındayken şube müdürlüğüne terfi etti ve otuz yaşına geldiğinde bölge müdürü olarak üç vilayeti denetliyordu.

Rikako, yaklaşık altı ay önce Hirai ile tekrar karşılaşmıştı. Bölge müdürü olarak genellikle planlama ve operasyonlardan sorumlu olsa da, bazen müşterilerden doğrudan geri bildirim almak için küçük grup turlarına liderlik ediyordu. Sendai'ye yaptıkları böyle bir gezide, grup Hirai'nin işlettiği Takakura adlı bir handa konaklamıştı.

'Ah, sen misin Rikako? Çok uzun zaman oldu!'

Hirai, konukları karşılarken Rikako'yu hemen fark etti ve neşeyle seslendi. Rikako, yüzünü en son on yıldan fazla bir süredir görmemişti, bu yüzden hanın sahibinin Yaeko Hirai olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

'Benim, çiçek düzenleme kulübünden Yaeko!'

'Ah . . .'

Aklıma Yaeko Hirai'nin lise yıllarından canlı bir görüntüsü geldi.

Yanlış hatırlamıyorsam, evden kötü şartlarda ayrıldı ve Tokyo'ya gitti...

Rikako, Yaeko'nun artık bir han işlettiğinden habersizdi ve şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Ama iş için buradaydı; bekleyen misafirler vardı.

Rikako, resmi bir nezaketle başını eğdi.

'İyi günler. Bunlar NGS'den gelen konuklar.'

Yaeko niyetini hemen kavradı ve karşılık olarak eğildi.

‘Takakura'ya hoş geldiniz. Benim adım Hirai. Ben işletme sahibiyim.’

Rikako'nun içini bir rahatlama dalgası kapladı. Grubu odalarına götürürken, Yaeko yaklaştı ve alçak sesle Rikako'nun kulağına fısıldadı.

"Sonra konuşalım," diye fısıldadı, ardından ona hızlıca ve ş playful bir şekilde göz kırptı.

Öyle göz kamaştırıcı, kendinden emin bir hareketti ki, Rikako bile - kendini tutamadan- kalbinin bir an durduğunu hissetti. O göz kırpması olmasaydı, her zamanki gibi işine devam edecekti. Ama o küçük göz kırpması, kalbinin bir okul kızınınki gibi hızla çarpmasına neden oldu.

"Bu anın elimden kayıp gitmesini istemiyorum," diye düşündü.

Tur rehberliğinin işinde mola vermek için pek zaman kalmaz ve Yaeko da işletme sahibi olarak oldukça yoğun bir tempoda çalışıyordu.

Sonunda, konuşmak için o anı bir türlü bulamadılar. Sabah oldu ve otelden ayrılma vakti gelmişti.

Rikako içten içe bunun insanların söylediği kibar şeylerden biri olduğuna kendini alıştırmıştı. Elbette, aynı çiçek düzenleme kulübündeydiler – ama bu on yedi yıl önceydi. İkisi de büyümüş, yollarına devam etmiş, yeni hayatlar kurmuşlardı. Tesadüfi bir karşılaşma onları eski dost yapmamıştı.

"Muhtemelen birkaç gün içinde beni tamamen unutacak," diye düşündü. Yine de Yaeko'nun "Sonra konuşalım" sözü aklından çıkmadı.

Kasaya doğru ilerlerken gruba, "Biri bir şeyini unuttu mu?" diye sordu.

Olsa bile . . .

İçten içe Yaeko ile konuşmak istiyordu. Ama onu aramaya gitmemişti. Ve farkına bile varmadan otobüse binme vakti gelmişti. Yolcuları saydıktan sonra şoföre işaret verdi. "Hazırız."

Göğsünde bir düğüm oluştu. Eğer Yaeko, "Sonra konuşalım," demeseydi, belki de kendini bu kadar yalnız hissetmezdi.

Tam o sırada—

'Rikako!'

Adının çağrıldığını duydu.

'Affedersiniz, lütfen otobüsü durdurun!'

Şaşkına dönmüş yolculara hızla selam verip arabadan indi. İşte o zaman onu gördü: Yaeko, kimono giymiş halde ona doğru koşuyordu.

‘Yaeko!’

Yaeko nefes nefese Rikako'nun elini tutarken, "Çok üzgünüm," dedi. "Gerçekten konuşmak istedim ama bir türlü vakit bulamadım."

Rikako utanç duygusuyla doldu. Kendi yalnızlığından Yaeko'yu sorumlu tutmuştu. Ama daha da önemlisi, Yaeko'nun zaman ayırmış olmasına minnettardı.

‘Al, bunu oku.’ Yaeko eline bir mektup tutuşturdu. ‘Hadi, otobüse geri binin. Misafirlerinizi bekletemezsiniz.’ Şoföre ve gruba döndü. ‘Teşekkür ederim ve herkesten özür dilerim!’ Ardından, gecikmeden dolayı Rikako'yu suçlamamak için, onun otobüse binmesine yardım etti.

'İletişime geçin, tamam mı? Bekliyor olacağım.'

Otobüs hareket etmeye başlarken el salladı. Tüm bu konuşma bir dakikadan kısa sürmüştü.

O gece Rikako mektubu açtı. Mektup, çiçek düzenleme kulübüne katıldığı günle başlıyordu; birinci sınıf öğrencilerinin arasında dururken, gergin bir şekilde kendini "Ben Rikako Kabe, birinci sınıf öğrencisiyim" diye tanıtmış ve herkesi güldürmüştü. Eskiden sorduğu soruları ve bir keresinde her ay tren tarifesi kitabını satın aldığından bahsettiğini hatırlatıyordu.

Mektup sekiz sayfayı dolduruyordu. Yaeko mektubun sonuna doğru şunları yazmıştı:

‘Senin sonunda seyahat sektöründe çalışacağını hep tahmin ediyordum. Bunca yıl sonra seni tekrar görmek ve tur rehberi olarak başarılı olduğunu görmek beni çok mutlu etti. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden bana ulaş. Yaeko.’

Hatta telefon numarasını da altına yazmıştı.

Bir mektup her zaman onu yazanın duygularını taşır. Yaeko, hanı işletme görevlerini yerine getirirken, kıt boş zamanını bu mektubu yazmaya ayırmıştı. Rikako sessizce beklerken, Yaeko "Sonra konuşalım" sözünü bir

mektupla tutmuştu. Rikako sessizce bir damla gözyaşını sildi. Gerçekten de örnek alınmaya değer biri, diye düşündü.

Rikako'nun hikayesini dinledikten sonra Nagare, hayranlıkla kollarını kavuşturarak, "Vay canına, tam bir Hirai klasiği!" diye haykırdı.

O kafenin müdavimi olduğu zamanlarda, Hirai'nin küçük barı her gece istisnasız müşterilerle dolup taşardı. Bir keresinde ona, birisi ilk kez gelse bile yüzünü ve konuştuğu her şeyi hatırladığını söylediğini hatırladı.

O zamanlar, onun abarttığını düşünmüştü. Ama abartmıyordu. Hirai, Rikako ile geçirdiği zamanı, on yedi yıl öncesine ait bir anı olmasına rağmen, kusursuz bir netlikle hatırlıyordu.

Geriye sadece bir soru kalmıştı. Nagare, onların yeniden bir araya gelme öyküsüne o kadar kaptırmıştı ki, sormayı aklına bile getirmemişti.

Ama Fumiko bunu sormadan bırakmaya niyetli değildi.

'Peki, Hirai'den bu kafeyi tam olarak ne zaman duydunuz?'

“Ha, doğru! Mektubunda mı yazıyordu?” diye sordu Nagare, konuyu daha da derinden etkileyerek.

‘Hayır, aslında Hirai bana bunu yakın zamanda söyledi. Kişisel bir konuda ona danışmam gerekiyordu, bu yüzden işten izin alıp Sendai'ye onu görmeye gittim. O sırada tesadüfen bundan bahsetti ve ben de meraklandım.’

'Sana geleceğe gitmenin risklerinden bahsetti mi? Görmeyi dilediğin kişiyle karşılaşamayabileceğinden bahsetti mi?'

'Evet, yaptı.'

'Hâlâ gitmek istiyor musun?'

'Evet.'

'Neden? Çok kişisel bir konuysa söylemek zorunda değilsiniz.'

Fumiko'nun soru sorma tarzı, konuşmayı meselenin özüne geri döndürmüştü. Gözlerindeki merak, kibar tavrının altında nedenini öğrenme arzusunu açıkça ortaya koyuyordu.

'Dürüst olmak gerekirse, sadece geleceği görmek istiyorum...'

'Hepsi bu kadar mı?'

'Evet. Ama madem zaten gidiyorum, belki yanımda bir tren tarifesi de getirebilirim diye düşündüm.'

'Tren tarifesi mi?'

'Evet, aynen bu.'

Rikako çantasına uzandı ve yaklaşık iki santimetre kalınlığında bir kitap çıkardı.

'Bu ne?' diye sordu Fumiko.

'Tren sefer saatleri.'

'Ah, özür dilerim. Bunu görebiliyorum. Ama aylık bir sayı olduğu yazıyor?'

'Evet. Her ay yayınlanıyor.'

'Her ay mı? Tren seferleri gerçekten bu kadar sık mı değişiyor?'

'Elbette. Her ay yenisini alıyorum.'

Rikako bunu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi söyledi.

Fumiko, ne kadar umursamaz olduğunu belli etmek istemediği için sadece "Vay, bu gerçekten ilginç." diye yanıtladı.

Nagare soruyu açıkça sordu: "Ama gelecekte olduğunuzda programı nasıl bulacaksınız? Kafeden ayrılamazsınız, biliyorsunuz."

Ama Rikako'nun zaten hazır bir cevabı vardı. Hiç tereddüt etmeden gülümsedi ve "Bu çok kolay. Kafe sahibine sorarım." dedi.

Nagare, "Hirai mi sana bunu söyledi?" diye sordu.

'Evet.'

'Anlıyorum . . .'

Nagare, Hirai'nin müdahalesinden hem etkilenmiş hem de biraz sinirlenmiş bir şekilde hafifçe iç çekti.

Fumiko ellerini çırptı ve kahkahalara boğuldu.

'Peki, bu uygun olur mu?'

'Evet, sanırım... Bu zaman çizelgelerinden birini nereden bulabilirim?'

Artık hayır deme şansı yoktu. Nagare, Rikako'nun isteğine boyun eğdi. Ama isteksizce değil, yüzünde bir rahatlama ifadesiyle; geleceğe gitmesinin sebebi sadece basit bir meraktı.

Bu kafeye gelen çoğu insan, geri alınması imkansız derecede ağır pişmanlıklar taşıyordu. Ve yine de, birileri geçmişi değiştirmek için ne kadar çabalasa da, bugün aynı kalıyordu.

Ve işlerin değiştirilemeyeceğini bilerek insanları göndermek Nagare'yi yıpratmıştı. Ayrıca, tüm o sıkıntılı kuralları duyduktan sonra geçmişe dönmekten vazgeçenler de vardı.

Bu yüzden Rikako gibi biri nadirdi. Nagare'nin karısı Kei'nin kızı Miki'yi görmeye gittiği zamandan farklı olarak, Rikako'nun özlem duyduğu biri

yoktu; sadece gelecekten bir tren tarifesi istiyordu. Eğer hepsi buysa, Nagare'nin yapması gereken tek şey isteği hatırlamaktı. Bu neredeyse hiç yük değildi. Hirai veya Kei'yi uğurlamanın duygusal ağırlığıyla karşılaştırıldığında, bu yürek için kolaydı.

Rikako, "Ders programını herhangi bir büyük kitapçıdan satın alabilirsiniz," diye ekledi.

'Anladım.'

Nagare başını salladı ve Rikako'nun seyahat etmek istediği tarih ve saati yazabilmek için kasanın altından bir not defteri ve kalem aldı.

'Şimdi, özür dilerim, tam olarak ne zaman gitmek istediğinizi tekrar söyleyebilir misiniz?'

‘Nagare, biraz aceleci davranmıyor musun? O daha…’

Fumiko sözünü yarıda keserek beyaz elbiseli kadına baktı. Nagare de onun bakışlarını takip etti.

'Ah, doğru.'

Utanarak başını kaşıdı, kuralı unutmuştu: geçmişe veya geleceğe gitmek için beyaz elbiseli kadının yerinden kalkıp tuvalete gitmesini beklemek gerekiyordu.

'Ne zaman kalkacağını tahmin etmenin bir yolu yok, değil mi?' diye sordu Rikako – Hirai de ona bunu söylemişti belli ki.

"Doğru. Ne kadar beklemeniz gerektiğini söylemek zor, ama sanırım bugün henüz gitmedi."

Nagare, ortadaki sarkaçlı duvar saatine baktı. Saat akşam altıyı biraz geçiyordu. Kafede üç sarkaçlı duvar saati vardı, ancak sadece ortadaki doğru zamanı gösteriyordu. Diğer ikisi ya hızlı ya da yavaş çalışıyordu.

'Kafe saat kaçta kapanıyor?'

'Saat sekiz. Ama beklemeye razıysanız, istediğiniz kadar geç kalabilirsiniz.'

'Bu bir rahatlama.'

‘Geceyi burada mı geçireceksin? Otelde falan mı?’ Nagare endişeliydi; Rikako yüz kilometreden fazla uzaklıktaki Yamanashi'den gelmişti.

Beyaz elbiseli kadın günde bir kez tuvalete gidiyordu. Ama onun için gece yarısı bir gün ile diğer gün arasındaki sınır değildi. Bazen saat 1'e kadar sürüyordu ve nadir durumlarda şafak sökene kadar gitmiyordu. Sonra, sadece birkaç saat geçtikten sonra tekrar gidebilirdi. Muhtemelen yılda üç yüz altmış beş kez tuvalete gidiyordu – belki bir kez daha fazla, belki bir kez daha az. İşte bu, üzerinde çalıştıkları hassasiyet seviyesiydi. Nagare,

Rikako'nun bu yolculuğu tek bir günde yapmayı planlıyor olabileceğinden endişeleniyordu.

"Ah, evet. İstasyonun yakınındaki bir iş oteline giriş işlemlerimi zaten yaptırdım."

'Pekala, o zaman sorun yok.'

'Evet,' diye yanıtladı Rikako gülümseyerek.

Ancak Rikako'nun geleceğe gitmesinin sebebi tren tarifesi almak değildi; bu bir yalandı. Tamamen başka bir sebebi vardı.

Yaklaşık bir ay önce Rikako, Yaeko'dan kafe hakkında bilgi almıştı. Sendai'de kiraz çiçekleri Nisan ayında açmaya başlar. Turizm sezonunun en yoğun olduğu dönemdi, ancak Rikako iş yerinde bazı bağlantılarını kullanarak izin almış ve Sendai şehrinin Aoba semtinde bulunan Yaeko'nun geleneksel hanı Takakura ryokan'ını ziyaret etmişti.

Hanın arka girişinde bekledi. Sonunda Yaeko, canlı kırmızı çiçekli bir gömlek ve bembeyaz dar kot pantolon giymiş halde göründü. Geleneksel Japon kıyafetleri giydiği zamankinden tamamen farklı bir kişiliğe bürünmüştü. Uzun saçlarının uçları kıvrılmıştı, makyajı sadeydi – dudakları ise çarpıcı bir kırmızı renkte parlıyordu. Bir omzunda pahalı bir tasarımcı çantası, diğer kolunda ise kürklü bir palto vardı.

'Beklettiğim için özür dilerim.'

'Benim için zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim.'

Rikako beyaz bir bluz, pastel renkli bir hırka ve uzun bir kot etek giymişti. Yan yana duran ikisi, arkadaş ya da kız kardeşten çok anne-kız gibi görünüyordu.

'İzin günüme bunu ayarladığınız için teşekkür ederim.'

'Hayır, kesinlikle hayır, kendimi davet ettim.'

'Önce bir şeyler yiyelim, ne dersiniz?'

'Evet, yapalım.'

Kısa bir süre sonra önlerine bir taksi yanaştı ve kapı açıldı.

Rikako bu mükemmel zamanlamaya hayran kalırken, Yaeko kendinden emin bir şekilde taksiye bindi ve şoföre seslendi:

'Merhaba Takiiii. . . Bizi Koryuan'a götürün lütfen.”

Takakura'dan ayrılmadan önce taksi çağırmış olmalı. Şoförü iyi tanıyor

gibiydi.

Rikako, Yaeko'nun kusursuz zamanlama ve organizasyon yeteneğinden sessizce etkilendi. Profiline bakarken, "Yaeko kesinlikle sorunuma en iyi çözümü bilecektir," diye düşündü.

Koryuan, Takakura yakınlarında, geleneksel Japon mutfağıyla bilinen, şık bir restorandı. Yaeko'nun da favori mekanlarından biriydi. İç mekanı sakinleştiriciydi, özel odaları ve mevsimlik bir bahçe manzarası vardı.

Vardıklarında, en arkadaki odaya götürüldüler. Belki de henüz akşam yemeği vakti olmadığı için restoran neredeyse boştu. Kendilerine gösterilen oda – düz duvarları ve pencereleri olmayan – dört buçuk tatami büyüklüğünde, oldukça küçük bir alandı.

Görevli eğilerek selam verdi.

'Yemeğiniz daha sonra servis edilecek,' dedi kibarca ve sessizce uzaklaştı.

Yaeko alçak masanın karşısına oturur oturmaz doğrudan konuya girdi.

'Peki, neler oluyor?'

Rikako ancak o zaman fark etti ki, Yaeko bu odayı özellikle bugüne ayırmıştı.

Rikako mesajında sadece şunu yazmıştı: "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Benimle buluşup beni dinlemeye razı olur musun?"

Normalde bu, bir konuşmanın ağırlığını aktarmaya yetmezdi. Ancak Yaeko, sadece ikisi için özel bir alan ayarlamıştı. Önemli konular söz konusu olduğunda, insanlar genellikle başlamakta en çok zorlanırlar. Konu ne kadar ciddi olursa, o kadar çok boş laflarla etrafından dolanma eğiliminde olurlar. Ortam da rol oynar. Yaeko onu hareketli, kalabalık bir restorana götürmüş olsaydı – veya tam tersine, her kelimenin personel veya diğer müşteriler tarafından duyulabileceği kadar sessiz bir yere – konuşmaya başlamak çok daha zor olurdu.

Şimdi bu kadar özgürce konuşabilmeleri tamamen onun düşünceliği sayesindeydi: geleneksel bir restoranda rahatlatıcı, özel bir oda seçmiş ve hatta onlara yer açmak için personeli önceden bilgilendirmişti.

Ve bir kere "Neler oluyor?" diye sorduktan sonra artık geri dönüş yoktu.

Rikako'nun söyleyeceklerinin ciddi bir şey olmadığı ortaya çıksa bile, Yaeko'nun o neşeli ve kaygısız tavrıyla bunu gülerek geçiştireceğini biliyordu.

Rikako, Yaeko'nun sessiz gücüne ve doğal sıcaklığına bir kez daha kapılmıştı.

Ve böylece, süslemeye gerek olmadığına karar verdi.

‘Doğrusu... son iki yıldır birlikte olduğum adam bana evlenme teklif etti. Ama sonra bir sağlık kontrolü sırasında kanser olduğumu öğrendim. Bana beş yıl sonra hayatta kalma şansımın yüzde altmış olduğunu söylediler.’

Bir önceki gece uykusuz kalmış, aklında sürekli şu soruyu evirip çevirmişti: Yaeko'ya gerçekten böyle bir yük mü yüklemeliyim? "Kanserim var" gibi ani bir itirafa kim hazırlıksız yakalanmazdı ki? Ama bunu ne ailesine ne de kız kardeşine, hele ki kendisine evlenme teklif eden adama söylemeye cesaret edememişti.

Ailemi endişelendirmek istemiyorum. Ablama söylersem, kesinlikle onlara ulaşır. Ve o... Daha yeni evlenme teklifi etti. Bu mutluluğu böyle bir şeyle yıkmaya gönlüm el vermiyor.

Ve o anda Yaeko'nun yüzü aklıma geldi.

Rikako, arkadaşlıklarında mükemmel bir denge olduğunu hissetti; güven için yeterince samimi, ancak sırları korumak için de yeterince mesafeli.

Yakın arkadaşlar veya iş arkadaşları bir şekilde bağlantılı olabilir ve haber ağızdan kaçabilir. Bu Yaeko için bir sıkıntı olabilir... ama yine de, sadece birinin beni dinlemesine ihtiyacım var.

Ve Yaeko'ya kanser olduğunu söylediği an gözyaşları sel gibi aktı. Hıçkırıklar koptu, yürek burkan gözyaşları.

Kimseyle istişare edemediği için içinde biriktirdiği ölümle ilgili kaygı ve korku duyguları şimdi dışa vurmuştu.

Doktoru onu cesaretlendirmiş ve şöyle demişti: "Tıp çok yol kat etti. Beş yıllık hayatta kalma oranı yüzde altmış olsa bile, tedaviye odaklanırsanız iyileşirsiniz." Bu umuda bir can simidi gibi tutunarak, internette umutsuzca tam iyileşme öyküleri aradı. Ama yine de hiçbir şey endişesini dindiremedi.

‘Ben... Bu haldeyken onun teklifini kabul edemezdim...’

Bunu söylerken yanaklarından taze gözyaşları süzüldü.

'Anlıyorum. Bu senin için zor olmalıydı.'

Yaeko yavaşça ayağa kalktı ve Rikako'nun yanına oturdu.

'Yapabileceğim bir şey varsa, söylemeniz yeterli. Her şey yoluna girecek. Siz de iyi olacaksınız.'

Bunu söyledikten sonra Yaeko, Rikako'nun başını nazikçe göğsüne çekti.

Rikako, Yaeko'nun kollarında ağlarken yavaş yavaş sakinleşmeye başladı ve duyguları kelimelere dökülmeye başladı.

"Sanırım... beni asıl üzen şey ölüm düşüncesi değil. Hastalığım yüzünden onunla evlenmekten vazgeçmek zorunda kalabileceğim düşüncesi."

'Onu reddetmeyi mi düşünüyorsun?'

Rikako'nun sesi keskinleşti. "Söyleyebilir misin Yaeko? Birine, 'Ölebilirdim ama yine de lütfen benimle evlen' diyebilir misin?"

'Şey...'

Rikako hemen pişman oldu. Yaeko'nun kötü bir niyeti olmadığını ve böyle bir tepki vermek istemediğini biliyordu. "Özür dilerim."

Yaeko, en ufak bir öfke belirtisi göstermeden, sakin bir şekilde, "Sorun değil," dedi. "Haklısın. Ben de aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim."

Ama Rikako anlayabiliyordu. Bunların nazik sözler, onu rahatlatmak için söylenmiş kibar bir yalan olduğunu biliyordu. Bir süre sonra Yaeko görevliyi çağırdı ve yemeklerini getirtti.

"Lezzetli bir şey yediğinizde size güç verir. Hadi, yiyelim," dedi neşeyle. Rikako'nun yanaklarında taze gözyaşları birikti ve aşağı döküldü.

Yemek sırasında Yaeko ona zamanda yolculuk yapabileceğiniz kafeden bahsetti.

Başta Rikako şüpheciydi. Ama Yaeko'nun hikayesini –kendisinin nasıl geçmişe yolculuk ettiğini– dinledikçe, kendi kendine şöyle düşünmeye başladı: "Bir peri masalına benziyor... ama Yaeko'nun böyle bir şey hakkında yalan söyleyeceğine inanamıyorum. Her şey uydurma olsa bile, Jimbocho'daki o kafeye gitmeyi çok isterdim."

Rikako her zaman seyahat etmeyi sevmişti. Gittiği her yerde kafeler aramak onun bir hobisiydi; yerlilerin toplandığı sessiz küçük yerler. Orada oturup aynı havayı soluyunca, kasabanın ritmine karışıp eriyebileceğini hissediyordu. Bu ona huzur veriyordu. Kendini evinde hissetmesini sağlıyordu.

Yeraltında iki kat ötede, penceresiz bir kafe. Loş lambalarla aydınlatılmış. Tavana kadar uzanan üç devasa sarkaçlı duvar saati. Büyüleyici personel ve lezzetli kahve. Ve bu kafede geçmişe yolculuk yapabilirsiniz... Ne güzel bir fikir.

Bir süreliğine Rikako hastalığını bile unuttu ve kalbi başka bir düşünceye daldı: Geriye dönebilseydim... hangi anı seçerdim?

Yaeko, "Ama biliyorsunuz, geçmişe dönmek istiyorsanız uymanız gereken oldukça can sıkıcı bazı kurallar var," dedi.

'Kurallar mı? Ne tür kurallar?' diye sordu Rikako, biraz öne eğilerek.

Yemekleri sona yaklaşırken, Yaeko zamanda geriye yolculuk yapmanın koşullarını açıklamaya başlamıştı. Rikako ona tam olarak inanmadı, ancak

bu tür fantastik hikayelerden de hoşlanmadığı söylenemezdi, bu yüzden sessiz bir ilgiyle dinledi.

‘Öncelikle, geçmişe dönseniz bile, yalnızca kafeyi en az bir kez ziyaret etmiş kişilerle görüşebilirsiniz.’ Birden fazla kural olduğunu açıkça belirtmek için Yaeko elini kaldırdı ve başparmağını aşağı doğru büktü.

İkincisi, geçmişte ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bugünü değiştiremezsiniz.

‘Üçüncüsü, geçmişe dönmek için beyaz elbiseli kadının tuvalete gitmek için kalkmasını beklemeniz gerekiyor; oturmanız gereken koltuk onunki.’

Konuşurken önce işaret parmağını, sonra orta parmağını katladı.

Rikako dikkatle dinlerken başını hafifçe yana eğdi ve kendi kendine düşündü: "Birinin tuvalete gitmesini mi beklemek gerekiyor? Bu kadın kim acaba?"

Yaeko, yüzük parmağını ve serçe parmağını katlayarak sözlerine devam etti ve ekledi: "Geçmişe döndükten sonra bile o koltuktan kalkmanıza izin verilmiyor. Üstelik bir zaman sınırı da var. Bir garson size bir fincan kahve dolduracak ve işte o zaman geçmişteki zamanınız başlayacak. Ama uzun süre kalamazsınız – sadece kahve soğuyana kadar." Yaeko, acı bir gülümsemeyle sözlerini bitirirken fincanına sake doldurdu.

'O kadar kısa mı?'

'Bir anda olup bitti.'

'Sağ . . .'

Yaeko, sake'sini tek yudumda bitirirken, "İşte bu yüzden," diye ekledi, "insanlar tüm kuralları duyduktan sonra neredeyse hiç kimse geri dönmek istemiyor."

Birkaç dakika önce Rikako hayallere dalmıştı; geçmişe dönebilseydi hangi zamanı ziyaret edeceğini ve neler görebileceğini merak ediyordu. Ama bu kuralları duyunca, merakının çoğu birden kayboldu.

Bundan sonra ikisi bir yerden bir yere koşturdular – atıştırmalıklar için üç izakaya, iki bar – ve sabahın üçünü geçene kadar birlikte içki içtiler. Ziyaret ettikleri her yer Yaeko'nun müdavim olduğu mekanlardan biriydi ve tıpkı Koryuan'da olduğu gibi, sadece ikisinin özgürce konuşabileceği özel odalara alındılar. Bir zamanlar Tokyo'da şirin bir bar işleten Yaeko, gururla kendisinin çok içki içen biri olduğunu ilan etti ve baştan beri hızlı bir tempoda devam etti, ancak Rikako da geri kalmadı.

Sonunda, Yaeko'nun programını düşünen Rikako, geceyi nazikçe sonlandırdı.

‘Yaeko, yarın işin var, değil mi? Seni bu kadar geç saate kadar dışarıda tuttuğum için çok üzgünüm... Şimdi iyiyim.’

Yaeko, Rikako'yu taksiyle oteline kadar bıraktıktan sonra, Rikako derin bir şekilde eğilerek, "Bugünkü konuşmamız benim için çok şey ifade etti, gerçekten minnettarım. Teklife gelince... önce denemek istediğim bir şey var. Ondan sonra kabul edip etmeyeceğime karar vereceğim. Bugün için her şey için çok teşekkür ederim." dedi.

Bunu duyan Yaeko memnun bir gülümsemeyle, içkinin etkisiyle boğuk bir sesle şöyle cevap verdi: "Oğlunun ne hissettiğini gerçekten anladığından emin ol, tamam mı? Çünkü kalbini doldurabilecek olan ben değilim, o, anladın mı?"

Sakin ve dengeli duran Rikako'nun aksine, Yaeko tehlikeli bir şekilde sallanıyor, ayakta durmakta zorlanıyor ve destek almak için taksi kapısına tutunuyordu; tüm vücudu dengesiz bir şekilde sallanıyordu.

'Şey... peki, o zaman... iyi geceler,' dedi Rikako, tekrar başını eğerek, ancak Yaeko'nun ne demeye çalıştığını pek anlayamadı.

Sonra arkasını dönüp otele girdi.

Rikako gözden kaybolduktan sonra, Yaeko son gücüyle mırıldanarak taksinin arka koltuğuna yığıldı: "Taksi... eve... lütfen..."

Ve ardından, neredeyse anında, yumuşak, ritmik horlamalar çıkarmaya başladı.

Oteldeki odasına vardığında Rikako çantasından ajandasını çıkardı ve programına baktı. İzin günleri düzensizdi ve en yakın izin günü ertesi salıydı. Saate baktı; sabah dörtten biraz önceydi. İki saat sonra otelden çıkış yapıp Yamanashi'ye dönmesi ve öğleden sonra doğrudan işe gitmesi gerekecekti.

İçini çekti. Bir gün daha izin almalıydım.

Ama bu, Yaeko ile bütün gece içki içtikten sonra işe gitme fikrinden korktuğu için değildi.

Koryuan'da, tüm o sıkıcı kuralları dinledikten sonra, kafeye olan merakının çoğunu kaybetmişti.

Ve yine de – şimdi geçmişe dönebileceğiniz o kafeye gitmek istiyorum. Bana ne olacağını bilmek istiyorum – bu arzu kök salmıştı.

Yaeko ile konuşmak Rikako'nun duygularını düzene koymasına yardımcı olmuştu.

Birinci:

Yakında ölebileceğim için tereddüt etmiyorum. Korkuyorum ki,

ölebileceğimi öğrenince bana evlenme teklif ettiğine pişman olacak.

İkincisi:

‘Beş yıl içinde ölebilirim ama yine de lütfen benimle evlenin’ demeye gönlüm el vermiyor.

Başka bir deyişle, Rikako o anki gerçek, berrak duygusunun şu olduğunu fark etti:

Hastalığım olmasaydı, evlilik teklifini kabul ederdim.

Beş yıl içinde ne olacağını kimse bilemezdi.

Eğer hastalığı nedeniyle onu şimdi reddederse ve daha sonra yaşamaya devam ederse, kararından kesinlikle pişman olacaktır.

Ve sonunda, kalbinin arzusunun ardındaki gerçeği anladı:

En çok istediğim şey... beş yıl sonra hala hayatta olacağıma dair bir kanıt.

Fakat böyle bir şey – geleceği bilmek – oraya gerçekten seyahat etmedikçe imkansızdı. O da bunu çoktan kabullenmişti. En azından, Yaeko'nun o gece söylediklerini duyana kadar.

Ziyaret ettikleri ikinci bardaydı. Saat sabah ikiyi geçmişti bile. Yaeko'nun konuşması bozulmuş, kelimeleri anlaşılmaz ve karmaşık hale gelmişti.

‘O kafede, geleceğe giden Kei vardı... Biliyorsunuz... Yolculuktan döndükten sonra bana çok sert bir şekilde hatırlattı: “Küçük kız kardeşine söz vermemiş miydin?” Bu yüzden Kei'ye gerçekten çok minnettarım... Ayrıca, o olmasaydı, şimdi bir hayalet olurdum...’

'Hımm. . Rikako eğildi.

Yaeko gözlerini yavaşça kırpıştırarak, "Bu nedir?" diye sordu.

'Bu konuda biraz daha bilgi verebilir misiniz?'

'Hayalet?'

'Hayır, o kısımdan bahsetmiyorum – Yaeko, az önce “geleceğe gittim” dedin, değil mi?'

'Gelecek?'

'Evet! Aynen öyle! Lütfen, bana daha fazla bilgi verebilir misiniz?'

Rikako, Yaeko'dan gerçeği işte böyle öğrendi: Kafe sadece geçmişe gitmekle kalmıyordu, geleceğe de götürebiliyordu.

Eğer gerçekten geleceğe gidebilirsem... Rikako'nun kalbi hızlandı. Eğer bu mümkünse...

Odasına döndüğünde biraz kendine gelmişti. Sonuçta Yaeko bunu söylediğinde sarhoştu. Rikako, daha sonra kalbi kırılacak bir duruma düşmemek için kendini kaptırmak istemiyordu. En azından, geleceğe

yolculuk etmenin gerçekten mümkün olup olmadığını doğrulaması gerekiyordu.

Saate baktı – sabah 5.

Otelden çıkmadan önce biraz uyumaya karar verdi. Yorgun hissetmiyordu ama o öğleden sonra çalışması gerekecekti. Paltosunu çıkarıp yatağa uzandı, sonra telefonunu çıkarıp "Geçmişe dönebileceğiniz Jimbocho kafesi" diye arattı. Karşısına çıkan tek şey, ölen bir evcil hayvanını görmek için geçmişe gittiğini iddia eden birinin sosyal medya paylaşımıydı. Paylaşımdaki yorumların çoğu eleştireldi, ancak hikayenin kendisi Rikako'nun göğsünde sıcak bir his uyandırdı.

Sıradan bir kafe ise, öğleden sonra arayıp sorabilirim. İstediğim zaman teyit edebilirim. Asıl soru şu...

Geleceğe gidebileceği fikri, karanlığı yarıp geçen bir ışık huzmesi gibiydi. Ama bir sorun vardı.

Diyelim ki gerçekten beş yıl sonrasına gidebildim... hayatta olup olmadığımı nasıl teyit edebilirim ki?

Derin bir iç çekip tavana baktı.

Akşam saat yediyi biraz geçiyordu. Rikako, beyaz elbiseli kadının tuvalete gitmesini saat altıdan beri bekliyordu. Akşam yemeğini bitirdiği ortadaki masada oturmaya devam etmişti.

Çın-Dong

Birkaç dakika sonra, Kinuyo Mita'nın resim dersine yardım ettikten sonra geri dönen Kazu Tokita ortaya çıktı.

Elinde büyük bir bez çanta taşıyordu. Rikako'yu görünce hafifçe eğildi ve her zamanki gibi "Merhaba. Hoş geldin" diyerek selam verdi ve arka taraftaki konuta doğru ilerledi.

Kazu'nun sesi yumuşaktı ama Rikako onu tanıdı. Geçen ay Yaeko'dan duyduğu hikâyeyi doğrulamak için aradığında telefonu açan kadınla aynı kadın olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Dong, dong...

Akşam 9.

Kapanış saatinden bir saat sonra bile Kazu sessizce tezgahın arkasında

duruyordu. Rikako tam olarak ne yaptığını göremiyordu ama hareketlerinden elleriyle bir şeyler üzerinde çalıştığı belliydi.

Tur rehberi olarak Rikako, seyahat noktalarında otobüs ve tren kalkışlarını yönetmeye alışkındı: işi sürekli zaman takibi gerektiriyordu. Bu yüzden kendi kendine, "Acaba ben hala burada olduğum için mi burada mahsur kaldı?" diye düşünmeden edemedi. Eğer öyleyse...

Ama tam da bu konuda endişelenmeye başladığı sırada—

Kazu, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Lütfen endişelenme," dedi.

Şaşıran Rikako yukarı baktı.

Kazu, mutfağın yanındaki arka eve açılan kapıya bakarak, "Ben burada yaşıyorum," dedi. "Ağabeyimle birlikte."

Düşününce, kadın döndükten sonra ev sahibi o odaya girdi ve o zamandan beri de çıkmadı.

Rikako, dükkan ve evin aynı çatı altında olduğu birçok yere rastlamıştı, bu yüzden Kazu'nun "Zaman konusunda endişelenmene gerek yok" derken ne demek istediğini anladı.

"Anlıyorum," diye yanıtladı.

Kazu başını salladı.

Ve sonra sessizlik geri döndü. Beyaz elbiseli kadın ayağa kalkma belirtisi göstermedi, arada sırada sayfaları çevirmesi dışında tamamen hareketsiz kaldı. Yaeko'ya göre, beyaz elbiseli kadın günde bir kez tuvalete gitmek için kalkıyordu. Ama Rikako ne kadar çok beklerse, o kadar çok şüphe duymaya başladı.

Önce şu şüphe ortaya çıktı: Gerçekten geleceğe yolculuk edilebilir mi?

Yaeko'ya güvenmediği anlamına gelmiyordu bu, ama Yaeko'nun kandırılmış olma ihtimalini de göz ardı edemiyordu.

Onca yolu geldikten sonra neden şimdi tereddüt ediyorum? Kendi kalbine sordu, şüphesinin kaynağını aradı.

Belki de geleceğimde beni neyin beklediğini bilmekten korkuyorum. Artık gerçeği öğrendikten sonra nasıl hissedeceğini tahmin edemiyordu. İdeal kararı, ölümü sakin bir kabullenişle karşılamak ve hayatının geri kalanını anlamlı bir şekilde yaşamaktı. Ama önünde ne olduğunu gerçekten bilene kadar, bunu başaracak güce sahip olduğundan emin olamazdı.

Vazgeçmeye karar verdiysem, bu son şansım...

Beyaz elbiseli kadının ayağa kalkmasını beklerken Rikako'nun kararlılığı

tekrar tekrar sarsıldı. İnsan kalbi an be an değişir; en güçlü inanç bile şaşırtıcı bir kolaylıkla yıkılabilir.

Rikako, hâlâ ayağa kalkma belirtisi göstermeyen beyaz elbiseli kadına öfkeyle baktı; bakışları hayal kırıklığıyla doluydu.

Ve daha sonra-

Kanat.

Kadın okuduğu kitabı kapattı. Yavaşça sandalyeden kalktı.

Rikako irkildi. Sanki kadın onun iç sesini duymuş gibiydi.

Ardından, beyaz elbiseli kadın ona doğru ilerleyip yanından süzülerek geçtiğinde, beklenen ayak sesleri yerine sadece sessizlik vardı.

Rikako bir kasını bile kıpırdatamıyordu. Onu hareketsiz tutan korku değildi, vermesi gereken kararın ağırlığıydı: geleceğe gitmek ya da gitmemek. Beyaz elbiseli kadın ayağa kalkınca tereddüdünün kaybolacağını düşünmüştü. Ama bunun yerine tereddüdü daha da derinleşti.

Gitmek istemiyorum.

Ellerini ağzının üzerine kapattı ve dudaklarında beliren kelimeleri yutmak için tüm gücüyle çabaladı: Fikrimi değiştirdim.

Tam o sırada, 'Beş yıl sonrasına bir zaman çizelgesi için seyahat etmeye geldiğinizi duydum.' dedi.

Kazu'nun sesi nazikçe sessizliği bozdu.

Beyaz elbiseli kadının oturduğu masayı topluyordu.

‘Ah, evet, doğru. Ama...’

Rikako bocaladı. Kazu'nun ona "Hadi, otur" dediğini sandı. Hayal ettiğinden çok daha fazla telaşlanmıştı. Ama Kazu'nun daha sonra söyledikleri, beklediğinin tam tersiydi.

'Eğer hemen ihtiyacınız yoksa... neden başka bir gün gelmiyorsunuz?'

‘Eh? Hayır, ama – zaten bu kadar zamandır bekliyorum… şimdi koltuk boş…’ Rikako'nun sözü kesildi, kalbi kaçmak istese de sözleri onu ele verdi: ‘Oturacağım. Gideceğim.’

'Nasıl istersen.'

Kazu ona kısaca bir bakış attı, sonra gözlerini indirdi ve sessizce mutfağa girdi.

O anda Rikako söylediklerinden pişman oldu.

Belki de onun tavsiyesine uyup başka bir gün geri gelmeliydim...

Ama öte yandan—

Belki de bu en iyisi.

Sonuçta, sadece tren tarifesini almaya gidiyordu. Bunu ertelemek için

aklına tek bir geçerli sebep bile gelmiyordu.

Umutsuzluğa kapılmaya gerek yok. Beş yıllık hayatta kalma oranı yüzde altmış. Bu da şansın hala benim lehime olduğu anlamına geliyor. Tıp bilimi hızla ilerliyor. Kim bilir, belki de gelecek yıl çığır açacak yeni bir tedavi keşfedeceklerdir? İlerleme her zaman ileriye doğru gider, geriye doğru değil!

"Tamam!" diye yüksek sesle söyledi ve ayağa fırladı. Ama dizleri titriyordu ve bir adım bile atamadı.

Şüphelerini atmak için ellerinin avuç içleriyle yanaklarına sertçe vurdu.

Aynen öyle! Hadi, kendine gel. Şimdi kaçarsan, hayatının geri kalanında pişman olacaksın. Eğer bana verilen hayat buysa, en sonunda şunu söyleyebilmek istiyorum: Elimden gelen her şeyi yaptım.

Başını kararlı bir şekilde salladı, ardından beyaz elbiseli kadının oturduğu masaya doğru ilerledi ve sert bir şekilde oturarak masaya vurdu.

Kazu, mutfaktan elinde bembeyaz bir fincan ve gümüş bir çaydanlık bulunan bir tepsiyle geri dönmüştü. "Kuralları açıklamamı ister misiniz?"

Bu gümüş çaydanlıktan kahve dökülürdü ve bununla birlikte insan geçmişe veya geleceğe yolculuk edebilirdi.

"Sorun yok, sanırım bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Kuralları Yaeko ile sayısız kez gözden geçirmiş, hatta aldığı notları bile tekrar okumuştu.

'Peki, o zaman.'

Kazu gümüş çaydanlığa uzandı.

O anda Rikako, Kazu'nun etrafındaki havanın gerildiğini hissetti. Hatta odadaki sıcaklığın çok az da olsa düştüğünü düşündü.

Rikako aklındaki en önemli kuralı tekrarladı.

Öncelikle, ne öğrenirsem öğreneyim, kahveyi son damlasına kadar içip geri dönmeliyim. Geri döndükten sonra her şeyi düşünebilirim. Bir hayalet olup hiçbir şeyden haberi olmayan adama ya da bana bu kafeyi anlatan Yaeko'ya üzüntü getiremem.

Kazu, Rikako'yu dikkatle izliyordu. Gözleri buluştuğunda, Rikako ona hafifçe başıyla onay verdi.

'Daha sonra . . .'

O anı yeniden ayarladı, sesi alçak ve ölçülüydü.

'Kahve soğumadan önce.'

Kazu'nun elindeki gümüş çaydanlık tam olarak durdu. Yavaşça eğildi. Ağzından koyu kahverengi kahve, bembeyaz fincana döküldü. Kazu'nun

duruşu, hareketlerinin zarafeti – bir balerini izlemek gibiydi. Güzel ve esrarengiz bir şekilde hareketsiz.

Rikako'nun dikkati, dolu fincandan yükselen ince bir buhar bulutuna çekildi. Ve bir sonraki anda, vücudunun havada süzüldüğünü fark etti. Sadece havada süzülmek değil—

Vücudum... buhara dönüşüyor!

Çığlık atmaya vakit yoktu. Etrafındaki manzara yukarı doğru yükselmeye başladı. Ve buhar gibi yükselen bedeni de, tavan tarafından yutulana kadar daha da yukarı çekildi.

'Seninle evlenmek isterim... eğer sen de bunu istiyorsan.'

Gaku Hanada'nın teklifi, onun kim olduğunu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Bir yandan, her zaman Rikako'nun duygularını düşündüğünü söyleyebilirsiniz. Diğer yandan, girişken bir tip olmadığını da söyleyebilirsiniz.

Rikako ise tam tersine, bir kere karar verdikten sonra asla geri adım atmayan bir tipti. Zıt karakterlerdi. Ama kötü bir eşleşme de değillerdi.

Rikako ve Gaku, çalıştıkları seyahat acentesinin düzenlediği bir partide tanıştılar. Gaku'yu, patronları Yajima Rikako ile tanıştırmıştı. Ağırlıklı olarak yurt içi seyahatlerle ilgilenen Rikako'nun aksine, Gaku öncelikle yurt dışı müşterilerle ilgileniyordu.

Öğrencilik yıllarını sırt çantalı bir gezgin olarak, dünyayı tek başına dolaşarak geçirmişti. Sıkı bir bütçeye bağlı kalmış ve her şeyi sırtında taşımıştı. Daha sonra yarı zamanlı işlerde çalışmış ve yeterince para biriktirdiğinde plansız bir şekilde yurtdışına seyahate çıkmıştı. Parası bittiğinde ise Japonya'ya geri dönmüştü. Hayat tarzı buydu.

Bu deneyim sayesinde şu anki şirketinde işe alındı. Ancak doğası gereği vicdanlıydı ve iş yerinde sorun çıkarmak istemiyordu; bu yüzden tekrar seyahat etmeyi çok istemesine rağmen, sırt çantasıyla gezmek için uzun süreli izin hiç almadı. Çalışma ahlakı sağlamdı ve insanlar onun hızla yükseleceğini bekliyordu. Ama o her zaman kesin bir dille reddederek, "Ben kimsenin sorumluluğunu üstlenecek biri değilim" diyordu. Kendisine verilen görevleri sessizce yapmayı tercih ediyordu. İşte o böyle bir adamdı.

Yajima sık sık ikisini yemek veya içki içmeye davet ederdi. Onları

neredeyse zorla iletişim bilgilerini paylaşmaya itmişti, ancak çok geçmeden Rikako iletişime geçen taraf oldu. Daha önce hiç yurt dışına çıkmamıştı ve Gaku'nun sırt çantalı seyahat öyküleri son derece ilgi çekiciydi.

Gaku'nun evlilik teklifi, Yajima ile böyle bir akşam yemeği sırasında tetiklenmişti. Uzun bir aradan sonra ilk kez onunla birlikte yemek yiyorlardı ve Yajima aniden, "Peki? Evlenmeyi düşünüyor musunuz?" diye sormuştu.

O zaman şöyle dedi: "Seninle evlenmek isterim... Eğer sen de bunu istiyorsan."

Eğer istediğin buysa – Gaku'ya özgü, biraz muğlak bir teklifti ama Rikako'nun umurunda değildi.

O zamana kadar, onun özgüvensizliği bile onun hakkında sevdiği şeylerden biri haline gelmişti. Ancak, özellikle patronlarıyla yemek yerken, evlilik konusunda anında karar verecek türden bir insan değildi.

O da şöyle dedi: "Bunu iyice düşüneceğim ve uygun bir zaman geldiğinde size doğru bir cevap vermek istiyorum."

Bu tam da Rikako'ya yakışır bir cevaptı ve Yajima'nın yüzünde bir gülümsemeye neden oldu.

Hastalığı kısa süre sonra teşhis edildi.

Eğer bunu Gaku'ya anlatsaydı, onun ne diyeceğini zaten tahmin edebilirdi:

"Yine de, eğer bunu istiyorsan, seninle evlenmekten mutluluk duyarım."

Kadın hasta diye teklifinden geri adım atacak değildi. İyilikten ya da acımadan dolayı olsun, teklifini gerçekleştirecekti.

Ama onun gözlerinin önünde eriyip giderken yüzünün hüzünle buruşmasını görmek istemiyorum.

Bu endişeyle boğuşan Rikako, kafeye gitmeden önce kendini hazırlamıştı.

Beş yıl sonra hayatta olacağımdan emin olamazsam, hastalığımdan ona bahsetmeyeceğim. Teklifini reddedeceğim.

Açıklamaya gerek yok.

'Uzun uzun düşündüm ama seninle evlenemem.'

Bu bile yeterli olurdu.

Gaku'nun karakterini bilen adam, ona nedenini sormazdı; sadece "Eğer istediğin bu değilse..." der ve direnmeksizin gitmesine izin verirdi. Kadın da buna inanıyordu.

'Merhaba.'

Rikako kendine gelir gelmez, tezgahın başında oturan bir kadın ona seslendi.

Etrafına bakındığında, kafede ondan başka kimsenin olmadığını fark etti. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu ve omuzunda küçük bir çapraz askılı çantasıyla, mahallede koşuya ya da yürüyüşe çıkmış gibi açık renkli, sportif kıyafetler giymişti. Buzlu kahvesini yudumluyordu.

'Son zamanlarda seni buralarda görmedim. Ne oldu – gelecekten mi geldin?'

'Ah, şey, evet.'

Rikako içgüdüsel olarak cevap verdi; sezgileri ona bu kadının son beş yıldır yakınlaştığı müdavimlerden biri olduğunu söylüyordu. Kadının sözleri –son zamanlarda seni buralarda görmedim– zihninde yankılandı.

Derin bir nefes aldı.

Sorun yok. Sandığım kadar şok olmadım.

Ellerine baktı.

Titremiyorlar.

Kalp atış hızı biraz yükselmişti, ancak yine de normal aralıktaydı, bu da ona bir rahatlama hissi verdi.

İyi. Bir sürü şey için endişeleniyordum ama şimdi bildiğime göre... belki de kabullenmek o kadar da zor değilmiş.

Kafeye gelmeden önce Rikako merak ediyordu—

Beş yıl sonra hâlâ hayatta olup olmadığımı nasıl öğreneceğim?

Plansız bir şekilde geleceğe atılmanın hiçbir anlamı yoktu. Adını bile duymamış birine, "Hâlâ hayatta mıyım?" diye sorsa, alabileceği en iyi cevap omuz silkme ve "Hiçbir fikrim yok" olurdu.

Kendi kaderinden emin olmak için, insanların adını ve yüzünü hatırlamasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden bu kafenin müdavimi olmaya karar vermişti. Sonraki beş yıl boyunca, Rikako Kabe adında bir kadının Yamanashi'den düzenli olarak buraya geldiğini duyurmak için ayda en az bir kez gelmeye özen gösterecekti. Ne kadar sık gelirse, bu izlenim o kadar güvenilir olacaktı. Bu amaç için tüm izin günlerini ayırmaya hazırdı.

Başka bir deyişle, bu tanımadığı kadının onunla konuşmuş olması, düzenli müşteri olma planının az çok başarılı olduğu anlamına geliyordu.

Yine de bu bir garanti değil; bu kadın her gün gelen müdavimlerden biri olmayabilir. Tüm izin günlerimi kullansam bile ayda sadece dört ziyaret yapabilirdim. Bazı aylarda belki sadece iki. Eğer geldiğim günler onunkiyle çakışmazsa, elbette ona uzun zamandır görmediği biri gibi görünürdüm.

Rikako oturduğu yerde döndü, omurgasını neredeyse yerinden çıkacak kadar gerdi ve mutfağın uzak ucuna bir göz atmak için boynunu uzattı.

Kadının hareketlerini izleyen adam, "Kimi görmeye geldiniz?" diye sordu.

‘Ah, şey…’ Rikako cevap vermeden önce kısa bir süre duraksadı. ‘Ya işletme sahibi… ya da diğeri – garson kız…’

‘Diğeri mi? Kazu'yu mu kastediyorsun?’

‘Ah, e-evet.’

Rikako, Kazu'nun adını ilk kez o anda öğrendi.

‘Nagare bugün Miki'nin okuluna gitti – veliler de dersi gözlemlemek için davet edilmişti – bu yüzden bir süre geri döneceğini sanmıyorum.’

Rikako, Miki'nin kim olduğunu bilmiyordu ama biliyormuş gibi başını salladı. 'Anlıyorum.'

Nagare sahibi olmalı... Demek ki burada değil...

'Peki ya Kazu?'

‘Kazu mu? Şimdi sen söyleyince aklıma geldi, az önce dışarı çıkmıştı... Acaba nereye gitti...’

'Anlıyorum . . .'

Cevabı verirken Rikako rahatladığını fark etti. Avuç içleri terden sırılsıklam olmuştu.

Yani gerçeği öğrenmekten gerçekten korkuyorum. Bu durumda... belki de hiçbir şey öğrenmeden ayrılmak daha iyi olur. Onunla evlenmekten vazgeçeceğim. Beş yıl sonra hayatta olup olmadığımı bile bilmezken, duygularım bu kadar çözümsüzken evlilikte mutluluk bulabileceğimi hayal edemiyorum.

Önündeki bardağa uzandı.

Ama boşuna değildi. Canım acıyor... ama en azından onu bırakmaya karar verdim. Sessizce iç çekti.

'Pekâlâ, ben gidiyorum...'

Kadına kibarca başıyla selam verdi ve bardağına uzandı.

‘Öyle mi? Gerçekten mi? Emin misin?’

'Evet. Önemli bir şey değildi...'

Rikako cevap verdiğinde, kadın -anlaşılan onunla pek de ilgilenmiyordu-

onu durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Bardağı dudaklarına götürdü.

Ah . . .

Yaeko kahvenin ılık olacağını söylemiş olsa da, dudaklarına değdiği anda şaşırtıcı derecede sıcaktı – tek seferde içilemeyecek kadar sıcaktı. Zengin, kavrulmuş bir aroma burnunu gıdıkladı.

Sıcağa karşı hassas olmanın bedeli bu işte.

Tek bir yudum aldıktan sonra bardağı nazikçe tabağın üzerine geri koydu.

Çın-Dong

Giriş zili çaldı ve Rikako'nun kalbi bir an durdu.

Şimdi mi? Şu anda mı? Kim—?

Kalbi gümbür gümbür atarken, içgüdüsel olarak girişe doğru döndü ve içeri giren kişinin onu tanımamasını sessizce diledi.

Hayatta bazen, darbenin etkisine hazırlıklı olunursa, yaralanmadan kaçınılabilir. Ancak zil, Rikako'nun kaçmaya karar verdiği anda çalmıştı ve gardını indirdiği için, şimdi alacağı bir şok kesinlikle ona zarar verecekti.

İçeri giren kişi Kazu'ydu.

‘Ah…’

Rikako onu görür görmez adeta donup kaldı. Gözlerini ondan ayıramadı.

Bir saniyeden bile azdı – göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süreydi. Yine de Rikako için bu an, hayat veya ölüm meselesini belirleyebilecek bir an gibiydi.

Ancak Rikako'yu saran gerginliğin tam aksine, Kazu sakin ve rahat görünüyordu. Zaman yolculuğu koltuğunda Rikako'yu görünce onu hoş bir şekilde selamladı.

Merhaba. Hoş geldiniz.

Tezgahtaki kadına da kibarca başıyla selam verdikten sonra mutfağa gitti.

Ne . . .?

Kazu'nun tepkisi Rikako'nun hiç de beklediği gibi değildi.

Olabilir mi...?

Kalbi, sanki aniden harekete geçmiş gibi, hızla atmaya başladı.

Hâlâ hayatta mıyım?

Bu olasılık ona bir mucize gibi geldi. Ağzını elleriyle kapattı, tüm gücüyle "Başardım!" diye bağırma isteğine kapıldı.

Hayır, durun bir dakika! Kutlama yapmak için henüz çok erken. Belki... belki de öldüğümü bilmiyordur.

Yükselen duygularını yatıştırmaya çalışan Rikako, gözlerini kapattı ve yavaşça, derin bir nefes aldı.

Tam o sırada Kazu mutfaktan döndü ve onunla konuştu.

'Ders programı için geldiniz, değil mi?'

'Ne?'

Bir an için Rikako kendisine sorulan şeyin ne olduğunu anlamadı. Sonra birden aklına geldi – geleceğe yolculuk etmek için verdiği sahte sebep buydu.

'Ah, evet.'

Kazu arka odaya doğru gitmek için döndü ve Rikako onu izlerken başını hafifçe yana eğdi.

Kahvemi dolduran kişi aynı kişi mi?

Beş yıl önce Kazu saçlarını yarı uzun kullanırdı. Şimdi ise kısa bir bob kesimi vardı. Farklı görünüyordu. Ama hepsi bu değildi. O zamanlar Kazu, serin ve sakin, derin mavi bir okyanus izlenimi veriyordu, ama şimdi gördüğü kadın daha çok yüzeye yakın soluk, yarı saydam bir mavi gibiydi – ilk başta dokunulduğunda serin, ama sığ suda yürümek gibi hoş bir ferahlık hissi veriyordu.

Bunu hayal mi ediyorum? Hayır... bir şeyler değişti...

Yüz ifadesi aydınlanmış ya da sesi daha canlı hale gelmişti diye bir şey yoktu.

Bunu nasıl ifade edeceğimi tam olarak bilmiyorum... ama kesinlikle beş yıl önceki haliyle aynı değil. Ona ne olmuş olabilir?

Rikako gözlerini arka odanın kapısına dikmişken, aniden bir ses sessizliği bozdu: bir bebeğin ağlaması. Rikako'nun gözleri faltaşı gibi açıldı.

Tezgahtaki kadın, "Ah, uyanmış," diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra Kazu elinde bir programla kafeye geri döndü. Hemen arkasından ağlayan bir bebek taşıyan bir adam geldi. Adamın çocuğu tutuş şeklinden – sakin, deneyimli, şefkatli – Rikako onun Kazu'nun kocası olduğunu ve bebeğin de onların çocuğu olduğunu tahmin etti.

Tezgahtaki kadın, "Koku, burada mısın?" diye seslendi.

Yani onun adı Koku.

‘Evet. Dün döndüm ve yarın tekrar yurt dışına gidiyorum…’ Koku, kucağındaki bebeğe bakarak buruk bir gülümsemeyle cevap verdi. Soruyu kadın sormuş olsa da, bebeğe bakış şekli sanki ondan özür diliyormuş gibiydi.

Tezgahın arkasından Koku, Rikako'ya doğru kibarca eğildi.

'Bunun için özür dilerim.'

Rikako kendini rahatsız hissetmedi, ancak bebeğin ağlamaları küçük kafede keskin bir şekilde yankılandı, söylediklerinin çoğunu bastıracak kadar yüksek sesliydi.

"Sorun değil," diye yanıtladı ve o anda Kazu öne çıktı ve ona ders programını uzattı.

'Bunu mu umuyordunuz?'

Kapağın üzerinde "Mayıs 2024 Baskısı" yazıyordu.

Hiç şüphesiz, bu beş yıl sonrasına ait bir zaman çizelgesiydi.

'Evet, aynen öyle. Teşekkür ederim.'

Rikako yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle konuştu. İçeriğini kontrol etmek için açmadan, zaman çizelgesini kucağına koydu, sonra Kazu'ya ve kucağında bebek tutan Koku'ya baktı.

Tezgahtaki kadın Koku'ya döndü.

'Koku, giderek daha çok gerçek bir babaya benzemeye başladın, biliyor musun?'

Koku mahcup bir şekilde gülümsedi. "Onu yılda sadece birkaç kez kucağıma alabiliyorum. Kendime baba demeye hakkım var mı acaba?" Bebeğin yüzüne baktı.

“Sorun yok. Baba olmak için bir niteliğe ihtiyacın yok. Sevgin olduğu sürece, bu yeterli.” Bunu söylerken neşeli ve tasasız bir şekilde güldü.

Koku onun ne demek istediğini anladı ve hemen, "O zaman sanırım sorun yok," diyerek kendi de gülümsedi.

O, işte öyle bir insandı; samimi ve açık yürekli.

Kazu hiçbir tepki vermedi; sakin bir şekilde işine devam etti.

Muhtemelen Koku'nun ne demek istediğini anlamış, kadının duygularına katılmış ve bunu dile getirdiği için ona minnettar kalmıştı. Yine de hiçbir şey söylemedi; ne doğruladı ne de reddetti, sadece her şeyi olduğu gibi kabul etti. Koku'nun kollarında uyuyan ve usulca nefes alan bebeği izlerken Kazu hafifçe gülümsedi.

O gülümsemeyi görünce Rikako şöyle düşündü:

Şimdi mutlu.

Ve daha sonra:

Ona imreniyorum.

Duvara asılı sarkaçlı saatin çan sesi kafenin her yerinde yankılanarak saat 20:00'de kapanış saatini işaret etti.

'Aa, saat bu kadar mı oldu?'

Tezgahtaki kadın panik içinde ayağa fırladı, hesabını ödedi ve neşeli bir şekilde, "Pekala, Kazu, Koku – bir dahaki sefere görüşürüz!" diye seslenerek kapıdan çıktı.

Koku, Rikako'ya sessizce başıyla onay verdikten sonra, bebeğini yatırmak için sessizce arka odaya geçerek oradan ayrıldı.

Kafe sessizliğe büründü. Şimdi Kazu ile yalnız kalan Rikako, kalbinin tüm vücudunu sarsan bir şekilde çarptığını hissetti. Kahvesini bir an önce bitirip geçmişe dönme isteğiyle adeta ele geçirilmiş gibiydi.

Bilmek istiyorum . . .

(Ama bilmek istemezsin, değil mi? Duyacaklarından korkuyorsun.)

Kapanış saati on dakika daha geç olsaydı – kadın biraz daha oyalanmış olsaydı, Koku hâlâ uyanık çocuğunu nazikçe sakinleştiriyor olsaydı – Rikako hiç şüphesiz kahvesini bitirip geri dönerdi.

Çünkü şu anda, beş yıl sonra hala hayatta olma umuduna tutunuyordu. Kazu'nun tavrı, ölmüş eski bir müdavimine bakan birinin tavrı gibi gelmemişti ona.

Beş yıllık hayatta kalma oranı yüzde altmış. Ben de o altmış kişiden biriydim.

(Sadece buna inanmak istiyorsun. Belki de bu umudu koruyarak eve gitmelisin.)

Ama sormam gerek.

(Bunu yapsanız bile, onun doğruyu söyleyeceğinden nasıl emin olabilirsiniz?)

Şu anda, tam burada, kendime 'Hâlâ hayatta mıyım?' diye sormalıyım.

(Bunu birdenbire söyleseydiniz, muhtemelen onu daha da şaşırtırdınız.)

Rikako bardağına uzandı.

(. . .)

Ama kafasındaki ses ne derse desin, bardağı dudaklarına götüremedi.

Gerçekten de habersiz mi gideceğim?

Kazu mutfağa girip dükkanı kapatmaya başlarken, Rikako gözleriyle onu takip etti. Kafede sadece ikisi kalmış olsa bile, Kazu'nun tavrı değişmemişti. Rikako'nun neden geleceğe geldiğine dair hiçbir merak belirtisi yoktu.

Tavrı, başkalarının işlerine burnunu sokmadığını gösteriyordu. Ve bu da, nedense, her şeyi daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Keşke... keşke bir şey söylese, herhangi bir şey, sadece bir sorun olup olmadığını sorsa.

O zaman belki de tereddüt etmeden, hâlâ hayatta olup olmadığını

öğrenmek için geldiğini itiraf edebilirdi.

Ama Kazu hiçbir şey söylemedi.

Ben sormadığım sürece asla tek kelime etmez.

(Aynen öyle. Peki ne yapacaksınız?)

Elini fincandan çekti ve bakışlarını kucağındaki zaman çizelgesine indirdi. Kapağında daha önce hiç görmediği bir trenin fotoğrafı vardı – sessiz ama kesin bir şekilde, gerçekten beş yıl geleceğe gittiğinin hatırlatıcısıydı.

Ama son beş yıldır bu kafeye geliyorum. Bu kesin. Şimdi öldüğümü öğrenseydim... yine de buraya gelmeye devam eder miydim?

(. . .)

Hayır, imkanı yok. Gelmeye devam etmemin amacı, hâlâ hayatta olduğumu bana bildirmek olmalıydı.

Düşünceleri bir girdap gibi dönmeye başladı.

Buraya gelmeye devam etmem için başka ne sebebim olabilirdi ki? Artık bilmiyorum. Gelecekteki ben – bana ne öğretmek istiyordu? Yaşadığımı mı? Yoksa... öldüğümü mü...?

Rikako ellerine baktı. Az önce tuttuğu fincanın sıcaklığı geri geldi. Sıcak içeceklere dayanamayan biri için tam doğru sıcaklıktaydı. Muhtemelen tek yudumda bitirebilirdi. Düşünmek için fazla zaman kalmamıştı.

Eğer öğrenirsem, sonra ne olacak?

(Öldüğünüzü duyarsanız... buna dayanabilir misiniz?)

Buraya neden geldim?

(Kararınızı çoktan vermiştiniz, değil mi?)

Belki de hayatta bilmemem daha iyi olan şeyler vardır.

(Evet, vazgeçin. Şöyle geri dönün...)

Ama... pişman olacak mıyım?

(. . .)

İzin istemeden ayrıldığıma pişman olmayacağımı gerçekten söyleyebilir miyim? Kendi duygularımdan yüz çeviriyor, kendimi kandırmaya mı çalışıyorum acaba?

(Ancak . . .)

Sorun yok. Buraya kadar geldim. Geriye kalan tek şey kendime güvenmek.

(Sanırım bu konuda haklıyız.)

Sonunda, içindeki iki taraf –biri gerçeği bilmek isteyen, diğeri

istemeyen– uzlaştı. Rikako gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, sonra tüm vücudunu Kazu'nun durduğu mutfağa doğru çevirdi.

'Affedersin.'

Kazu neredeyse anında ortaya çıktı, sanki çağrılmayı bekliyormuş gibiydi.

'Evet?'

'Sormak istediğim tek bir şey var.'

Kazu, nazik gözlerini Rikako'ya dikmiş, yumuşak bir sesle "Bu nedir?" diye sordu.

Rikako, ne sorarsa sorsun Kazu'nun her zaman doğruyu söyleyeceğinden, sadece gerçekleri aktaracağından emindi.

Sormak istediğim şey şu...

'Evet?'

'...Ben... ben hâlâ...'

O sendeledi.

Dili, dudakları – her şeyi 'yaşayan' kelimesini söylemeye hazırdı. Ama ihtiyaç duyduğu nefes boğazında düğümlendi. Onu geri tutanın kendi iradesi mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Göğsündeki sıkışmaya dayanamayarak sığ nefesler aldı, sonra da kelimeleri zorla ağzından çıkararak sordu:

'Bunu hâlâ satın almalı mıyım?'

Elindeki ders programını Kazu'ya göstermek için kaldırdı.

Her ay aksatmadan bir kopyasını satın alırdı.

Eğer hâlâ hayatta olsaydım, hâlâ onu satın alırdım. Bu da demek oluyor ki...

Kazu'nun cevabını bekledi.

Ancak Kazu hiç duraksamadan ve tereddüt etmeden şu cevabı verdi:

'Hayır. Bunun sonuncusu olacağını duydum.'

Bir saniye bile gecikme olmadı, sesinde en ufak bir şüphe belirtisi de yoktu.

'Anlıyorum.'

'Evet.'

Kazu'nun yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. Rikako'nun hayal ettiği gibi, Kazu gerçeği yumuşatmadan, süslemeden aktarmıştı. Sonunda Rikako içini rahatlatmıştı. Korktuğu her şey gerçekleşmiş olsa da, duyduğu rahatlama çok sevinçliydi.

"Teşekkür ederim. Bunu size sorabildiğim için çok mutluyum," dedi

içtenlikle.

Kahve ılıktı – tam ona göreydi. Bardağı kaldırdı ve tek bir yudumda içti.

Kısa bir süre sonra, bir baş dönmesi dalgası onu sardı ve etrafındaki dünya parıldamaya ve sallanmaya başladı. Vücudu hafifledi. Ve sonra, tıpkı geldiği zamanki gibi, buhara dönüşmeye başladı. O buharlaşmış halde, Kazu'ya son bir kez eğildi.

Kazu'nun kendisine baktığını gördü ve ardından sahne yavaşça aşağı doğru kaymaya başladı, sanki tüm dünya altında hafifçe eğiliyordu. Bilincini kaybetmeden hemen önce, Kazu'nun da karşılık olarak başını sessiz, bilinçli bir zarafetle eğdiğini gördü.

'Taşınmak.'

Beyaz elbiseli kadın onunla konuşurken, Rikako onun gelecekten döndüğünü fark etti.

"Ö-özür dilerim," diye kekeledi, aceleyle ayağa kalkıp yerini verdi. Şaşkın bir halde orada durdu, az önce yaşadığı her şeyi zihninde tekrar tekrar canlandırdı, ta ki Kazu mutfaktan çıkana kadar. Beyaz elbiseli kadına taze bir fincan kahve uzatarak Rikako'ya döndü ve sordu: "Ders programını alabildin mi?"

Rikako, elinde tuttuğunu bile unutmuş gibiydi.

‘Ne? Ha... evet, anladım,’ diye yanıtladı. Sonra Kazu'ya bakarken düşündü: Hayır... aynı şey değil. Artık aramızda bir duvar var.

Tuhaf bir his duydu; sanki gelecekte karşılaştığı Kazu tamamen farklı bir kişiydi.

Bir insan gerçekten de sadece beş yılda bu kadar değişmiş olabilir mi?

Gerçeği bir kez daha fark etti: Gerçekten de geleceğe gitmişti.

‘Şimdi ödeme yapmak ister misin?’ Kazu’nun sesi düşüncelerini böldü. Rikako az önce geleceğe gitmişti. Zaman çizelgesini almıştı. Yapacak başka bir şey yoktu. Bilmesi gereken her şeyi artık biliyordu. Kalmak için bir sebep yoktu.

Burada oyalanmanın bir anlamı yok.

Rikako saate baktı. Saat neredeyse 22:00'ydi. Hesabını ödedi ve kafeden ayrıldı. Sokak seviyesine geri döndüğünde, gece esintisi yanaklarına hoş

geldi. Gündüz sıcaklık hafif bir terlemeye neden olmuştu, ancak Mayıs ayı için alışılmadık bir şekilde, geceleyin bir serinlik vardı.

Hayatta kalacağımdan emin olmak istedim. Emin olmadan evet diyemem.

Rikako telefonundaki mesajlarını açtı. Geçmişinde Gaku'nun adını aradı. Ancak şimdi fark etti ki, evlenme teklif ettiği andan itibaren onunla bir kez bile iletişime geçmemişti.

Onun da geri dönüş yapmamış olmasına bir anlık sinirlendi, ama sonra düşündü: "Bu tam da ona göre bir şey." O, kendisi iletişime geçene kadar sonsuza dek bekleyecek türden bir insandı. Onun bu özelliğini her zaman sevmişti. Tam da bu yüzden, işleri belirsiz bırakmak istemedi. Onu düzgün bir şekilde reddetmek istedi.

Onun daha fazla beklemesine izin veremem. Yakında benden vazgeçip başka biriyle mutluluğu bulmasını istiyorum.

Gaku'ya hitaben yazdığı cevap penceresini açtı, "Yarın görüşebilir miyiz?" yazdı ve tek dokunuşla gönderdi.

'Bu doğru olan şey.'

Rikako, sanki kendini ikna etmek istercesine bu sözleri mırıldandı.

Rikako ertesi sabah uyandığında otelden çıkış saatine sadece bir saat kalmıştı. Haftalardır doğru dürüst uyuyamamıştı. Ama şimdi, geleceğinin ne getireceğini bilmek garip bir şekilde işine yaramıştı. Acı vermediğini söylemek yalan olurdu. Ancak bunun için endişelenmek, önündekileri değiştirmeyecekti; şimdi önemli olan, kalan zamanını nasıl yaşayacağıydı. Olaylara böyle bakmaya başlamıştı.

Şimdi düşününce...

Mesajlarını kontrol etti. Saat 2'den hemen sonra gönderilmiş bir Gaku cevabı vardı: 'Tamam.'

Mesajları her zaman kısa olmuştu, ancak Gaku'nun bu yanıtı özellikle sertti. Ona evlenme teklif etmişti ve sonra kız bir kez bile kendisiyle iletişime geçmemişti. Çok endişelenmiş olmalıydı.

Belki de benden ayrılacağımı düşünüyor, diye düşündü Rikako. Sonra da, bu durumun konuyu açmayı kolaylaştırabileceğine karar verdi ve bu varsayımdan teselli buldu.

Otelden çıkış yaptıktan sonra Yamanashi'ye dönmeden önce Gaku ile buluşacağı restoranda mutlaka bir masa ayırttı. Burası ikisinin de favori mekanıydı; Ibasho adında bir Polonya restoranıydı.

Polonya mutfağı Japonya'da nadir bulunur. İmza yemekleri arasında, et, patates, ıspanak veya mantar gibi malzemelerle doldurulmuş ve haşlanmış veya tavada kızartılmış, hamur benzeri buğday unu paketleri olan pierogi yer alır. Çiğnenebilir dokusuyla pierogi, Polonya'yı ziyaret eden Japon turistler arasında oldukça popülerdir. Diğer önemli yemekler arasında lahana turşusu ve sosis güveci olan bigos; kelimenin tam anlamıyla "Japon usulü ringa balığı" anlamına gelen śledź po japońsku; ve patates ve un karışımından yapılan pankekler olan placki bulunur. Sokaklarda, Polonyalılar arasında sevilen bir tatlı olan reçel dolgulu kızarmış çörekler olan pączki'ye rastlayabilirsiniz. Rikako ve Gaku, bu restoranda Polonya mutfağının büyüsüne kapılmışlardı.

Ibasho, modern ve sakin bir atmosfere sahipti; sıcak ahşap masa ve sandalyeler mekana rahatlık hissi veriyordu. Yumuşak, dolaylı bir aydınlatma odayı aydınlatıyordu ve özel bölmeler vardı – tamamen kapılarla çevrili değil, ancak diğer müşterilerin bakışlarından endişe etmeye gerek kalmadan rahat ve tenha alanlar yaratmak için duvarlarla ayrılmıştı. Rikako, veda sohbeti için mükemmel bir ortam olduğunu düşündü.

Planladıklarından biraz daha geç geldi ama Gaku da henüz gelmemişti. Geç kalması onun için alışılmadık bir durumdu.

Bu garip... Geç kaldığında her zaman bana haber verir... Ben de normalde öyle yaparım... Bir an için saati yanlış mı öğrendiğini düşündü ve telefonuna baktı.

Geç kalacağını ona mesajla bildirmeyi unuttuğunu fark etti.

Belki... içimdeki bir parça Gaku'nun gelmesini istemiyor. Ve belki... ilişkimizi bitireceğimi çoktan anladı. Muhtemelen bu yüzden geç kaldı.

Zamanın durmasını dilediğini fark etti. Ama bu dileği, Gaku'nun gelişiyle sessizce bozuldu.

'Üzgünüm.'

'Hayır, sorun değil. Ben de yeni geldim,' diye yanıtladı Rikako, Gaku karşısına otururken menüye uzanırken.

'Sipariş verdiniz mi?'

'Henüz değil.'

Daha önce de bu restorana birçok kez gelmişler ve hep aynı şeyleri sipariş etmişlerdi. Buna rağmen Rikako gözlerini menüden ayırmadı.

Kısa bir süre sonra, beyaz polo tişört ve kırmızı kareli önlük giymiş bir garson belirdi. "Karar verdiniz mi?"

'Üzgünüm, henüz değil.'

'Öyleyse, önce size bir şeyler içecek getireyim mi?'

‘O halde... Ben elmalı nalewka alacağım. Ya sen, Gaku?’

Başını kaldırdığında, Gaku hâlâ menüye bakıyordu.

'Bir zencefilli gazoz alacağım.'

'İçki içmiyorsun, değil mi?'

Gaku alkolü çok severdi. Dünyayı sırt çantasıyla gezmesinin nedenlerinden yarısı, ziyaret ettiği her ülkedeki yerel içkileri denemekti. Bugün hiç içki sipariş etmemesi Rikako'yu şaşırttı.

"Şey... Şu an hiç keyfim yok," dedi buruk bir gülümsemeyle.

Rikako hemen anladı. Biliyor. Teklifini reddedeceğimi biliyor.

Birdenbire, içki içen tek kişinin kendisi olması yanlış geldi. Garsona döndü.

'Affedersiniz, aslında portakal suyuyla değiştirebilir miyim?'

Gaku hâlâ menüye bakıyordu.

"İçmeye devam edebilirsiniz" demedi.

O öyle bir adam değildi; asla baskı yapmazdı.

Sessizlik uzayıp gitti.

Hava çok ağır... Bu atmosferde onu nasıl yukarı çıkaracağım ki?

Rikako menüye tekrar baktı. Bir yemek seçmesi gerekiyordu ama bu halde bir lokma bile yiyebileceğini hayal edemiyordu.

Mümkünse, bunu Gaku'nun söylemesini istiyordu – Yani... evlilik teklifi hakkında karar verdin mi? – ama Gaku gözlerini menüye dikmişti.

Ama şimdi konu açılırsa ve ben hayır dersem... içecekler gelmeden kalkıp gidebilir. Burada portakal suyuyla baş başa kalırım. Bu çok utanç verici olurdu.

Böyle bir anda bile dış görünüşe önem verdiği için kendinden nefret ediyordu. Yine de, konuyu yemekten sonra açmaya karar verdi.

Hafif bir salata sipariş etti. Normalde en sevdiği bigoları sipariş ederdi ve Gaku da pierogi yer, bira içer, sonra şarap yudumlar, belki de votka veya Spirytus içerdi.

Gaku sık sık kendisini dipsiz bir kova olarak tanımlar ve ne kadar bira ya da sake içerse içsin sarhoş olamayacağını söylerdi. Ama bugün, bir damla bile içmemişti. İkisi için de bu yemek, rahatsız edici bir eziyete dönüşmüştü.

Gaku'nun da canı çok acıyor olmalı.

Sessizliğe daha fazla dayanamayan Rikako, neredeyse salatasına dokunmadığı için suçluluk duyarak çatalını bıraktı. Gaku'nun fark etmemesine dikkat ederek derin bir nefes aldı ve sonunda konuştu.

‘Şey…’ Sonra duraksadı, ‘Teklifiniz hakkında…’ diyecekken başını kaldırdı.

'Burada.'

Gaku ona doğru küçük, lacivert bir kutu uzattı.

"Daha önce evlenme teklif ettiğimde bunu sana verme fırsatım olmamıştı." dedi utangaç bir gülümsemeyle.

'Ne?'

Rikako tamamen dengesini kaybetti.

Dur bir dakika – neler oluyor? Gaku benim onu reddedeceğimi anlamadı mı?

İletişimleri kesikken Gaku, Rikako'ya o anki kararla yaptığı evlilik teklifinden pişmanlık duyuyordu. Eğer evlilik teklifi edecekse, en azından bir yüzük hazırlamış olmayı diledi. Her şeyden çok, sözlerinin ne kadar kararsız çıktığı onu rahatsız ediyordu.

Rikako, evlilik teklifinin tam da ona yakışır bir şey olduğunu düşünmüştü; ama gerçekte, o sadece Rikako'nun duygularını ön planda tutmaya çalışmıyordu.

Gaku girişimcilikten yoksun değildi, ancak yaptıklarının başkalarına rahatsızlık vereceği düşüncesi onu aşırı derecede strese sokuyordu. Bu da kendi düşüncelerini ve duygularını bastırmasına yol açtı.

Diyelim ki biri onu akşam yemeğine davet etti ve "Ne yemek istersin?" diye sordu. Eğer o "Ramen" diye cevap verirse ve karşıdaki kişi tereddütle "Ramen mi, ha?" diye karşılık verirse, Gaku hemen tercihlerdeki bu uyumsuzluğun karşıdaki kişiyi rahatsız ettiğini varsayacak ve stres hissedecektir.

Dayanamadığı şey reddedilmekti. Bu yüzden canı ramen (erişte çorbası) çekerken, karşısındaki kişi yakiniku (ızgara et) istiyorsa, hoşuna gitmese bile kabul ederdi. Sevmediği bir şeyi yemenin stresi, reddedilmenin stresinden daha katlanılabilir geliyordu. Bu eğilim özellikle yakın çevresindeki insanlarda, yani arkadaşları, ailesi ve anne babası arasında çok belirgindi. Bu yüzden de girişimcilikten yoksun, sadece akıntıya kapılan biri olarak görülmeye başlandı.

Öğrencilik yıllarında dünyayı tek başına gezmişti; bunun nedeni amaçsız olması değil, yalnız seyahat etmenin başkaları hakkında endişelenmesine gerek kalmaması ve nereye gideceğini seçebilmesiydi. Başka bir deyişle, fikir veya irade yoksunu değildi. Kendi istekleri vardı – tam olarak ne istediğini biliyordu.

'Seninle evlenmek isterim... eğer sen de bunu istiyorsan.'

Rikako'ya böyle evlenme teklif etmişti. Rikako da onun sözlerini ciddiye alarak şöyle düşündü: Eğer onunla evlenmek istiyorsam, o da bunu yapmaya razı. Ama eğer hayır dersem, o zaman bunun için mücadele etmeyecek. Bunun için yeterince istekli olmayacak.

Ama gerçek şu ki, Gaku'nun aklından geçen şuydu: Rikako ile evlenmek istiyorum.

Bu yüzden onun evlilik teklifini reddedeceğini hiç hayal etmemişti.

Bu sırada Rikako, onun gecikmesini tereddüt olarak yorumlamıştı. "Beni reddedeceğimden korkuyor olmalı ve şimdi benden kaçınıyor," diye düşündü.

Ama gerçekte Gaku her zaman yaptığı şeyi yapmıştı; "Biraz geç kalacağım" diye bir mesaj göndermişti. Sinyalin zayıf olması ve mesajın iletilmemesi tamamen şanssızlıktı.

Alkol düşkünü olan Gaku'nun neden zencefilli gazoz sipariş ettiğine gelince, bunun sebebi, ona yüzük takmayı planladığı o önemli günde sarhoş olmak istememesiydi.

Aralarındaki sessizliğin bile kendine özgü bir açıklaması vardı. Gaku asla geveze biri değildi. Rikako konuşurken sadece dinleyen, başını sallayan ve "Hım, hım" diyen tipti. Bu yüzden, Rikako konuşmazsa doğal olarak sessizlik olurdu. Ama sessizlik onu rahatsız etmiyordu. Onun için önemli olan Rikako ile birlikte olmaktı.

Bununla birlikte, o gün o da biraz gergindi. Yüzüğü ona ne zaman vereceğinden emin değildi. Bu düşünce kafasında dönüp duruyor, onu her zamankinden daha sessiz hale getiriyordu. Yemek servis edildikten tam beş dakika geçmişti ve ikisi de tek kelime etmemişti. Geleceğini gören ve teklifini reddetmeye hazırlanan Rikako için bu beş dakika otuz dakika ya da bir saat gibi gelmişti. Ama Gaku için bu sadece sıradan beş dakikaydı.

Zaman algıları tamamen farklılaşmıştı, her birinin algısı kendi kalbinin durumundan dolayı çarpıtılmıştı.

Gaku, utanmış gibi bakışlarını kaçırarak, "Beden geçen yıl söylediğin

gibi... ama uymazsa, yeniden boyutlandırılabileceğini söylediler," diye mırıldandı; sanki ona değil de kendi kendine konuşuyordu.

'Bir saniye bekleyin. Dinleyin—'

'Her şey için özür dilerim.'

'Ne?'

Aniden Gaku başını eğdi. Rikako neler olup bittiğinden emin değildi.

'Ne? Neden özür diliyorsun?'

‘Yajima bana… sana evlenme teklif etme şeklimin tamamen yanlış olduğunu söyledi…’

'Ne demek istiyorsun?'

Rikako bunun neresinin yanlış olduğunu anlayamıyordu. Ona göre bu, tam bir Gaku evlilik teklifi gibi gelmişti.

‘“Eğer bunu istiyorsan,” dedim ama Yajima, ona söylediğimde beni eleştirdi. Bana, “Eğer evlenmek istemediğini söylersen ne yapardım? Vaz mı geçerdim?” diye sordu. Teklifimin ardında hiçbir duygu olmadığını söyledi. Önce kendi duygularımı ifade etmem gerektiğini, seni mutlu etmek istiyorsam bunu sana söylemem gerektiğini söyledi. Teklif şeklimin, en başından beri, mutsuz olsan bile bunun senin kararın olduğunu, dolayısıyla benim sorumluluğum olmadığını söylüyormuş gibi geldiğini belirtti.’

Yajima, Gaku'nun içten içe böyle hissettiğine gerçekten inanmıyordu. Demek istediği, Gaku'nun yanlış anlaşılmalara yer bırakmadan duygularını daha açık bir şekilde ifade etmesi gerektiğiydi. Yajima'nın tavsiyesini dikkate alan Gaku, bugün tekrar evlenme teklif etmeyi planlıyordu, ama bu sefer düzgün bir şekilde.

Onunla Yajima arasında böyle bir konuşma geçtiğinden haberim yoktu... ama yine de... Acı vericiydi, ama onu reddederken ne söyleyeceğine çoktan karar vermişti: "Duyguların için minnettarım Gaku, ama ikimiz için mutlu bir gelecek hayal edemiyorum."

Masanın ortasındaki mum titriyordu ve canlı piyano müziğinin yumuşak ezgileri odayı sessizce dolduruyordu.

Gaku derin bir nefes aldı ve masadan yüzük kutusunu aldı.

Ah...

Rikako, adamın elinin titrediğini fark etti.

Gaku?

Yüzünü kaldırıp ona baktı ve gözleri buluştuğu anda Gaku yavaşça kapağı açtı. İçeride, kadife bir örtünün içinde, mum ışığında parıldayan ve gün batımındaki deniz gibi ışıldayan bir elmas yüzük duruyordu.

“Sanırım… belki de ‘Eğer bunu istiyorsan,’ dedim çünkü korkuyordum. Gerçek duygularımı sana söylersem hayır diyeceğinden korkuyordum.”

Anlıyorum.

‘Şu anda seni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum... ama yüzünden anlıyorum ki beni reddetmeyi planlıyorsun.’

O biliyor...

'Yine de seninle evlenmekten vazgeçmek istemiyorum. Vazgeçmeyeceğim.'

Sesi titrek, sözleri kekeleyerek çıkıyordu. Ama Rikako için, bu sözler şüphe götürmez bir şekilde gerçekti. Bu cilalı bir teklif değildi. Zarif de değildi. Ama dürüsttü. Kalbine dokunmuştu.

Gaku sözlerine şöyle devam etti: "Peki, benimle evlenir misin?"

Rikako'nun gözlerinde yaşlar birikti ve yanaklarından aşağı süzüldü.

Şimdi anlıyorum. Ben de korkmuştum. Ona hasta olduğumu söylemekten korkmuştum. Eğer öğrenirse evlenme teklifinden pişman olacağından korkmuştum. Yakında ölebilecek biriyle evlenemeyeceğini söyleyeceğinden korkmuştum. Bu yüzden kaçmaya çalıştım. Önce ben reddedersem incinmeyeceğimi düşündüm.

'Gaku, ben...' . .'

Yüzünü iki eliyle kapatarak hıçkıra hıçkıra ağladı, gözyaşlarını durduramadı.

Bütün hayatlar bir gün sona erer. Yaeko kız kardeşini bir kazada kaybetti ve hâlâ güçlü bir şekilde yaşıyor. Ben de Gaku'yu bir gün beni kaybetmenin acısından koruduğumu sanıyordum. Onu sadece kısa bir süre mutlu edip sonra da bırakmak zorunda bırakmanın çok acımasız olacağını düşünmüştüm. Onun bensiz daha iyi olacağına karar vermiştim. Ama...

Gelecekten Kazu Tokita'nın bir görüntüsü zihninde belirdi; Kazu'nun Koku'nun bebeğini kucağına aldığı anı saf bir mutlulukla izlediği anı. Rikako, o anı ne kadar kıskandığını hatırladı.

Yine de mutlu olmak istiyorum. Bu adamla.

Rikako gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı ve Gaku'nun gözlerine baktı.

Beni bu kadar mutlu edebilecek başka biri var mı? Hayır... yok.

Titreyen elleriyle yüzünü tekrar kapattı.

'Ri. . . Rikako mu?'

'Özür dilerim. Özür dilerim, Gaku.'

Kelimeler dilinin ucundaydı. Ama bir türlü söyleyemedi.

'Ben de...'

Seninle mutlu olmak istiyorum. Ama korkuyorum. Bu sözlerin sorumluluğunu üstlenebilir miyim bilmiyorum.

Sessiz restoranda piyanonun yumuşak notaları yankılanmaya devam ediyordu. Rikako ağlamayı bir türlü durduramıyordu.

Gaku ayağa kalktı ve onun yanına diz çöktü.

Sonra şöyle dedi:

‘Anlıyorum. Sadece sana bakarak bile anlayabiliyorum. Seni kesinlikle mutlu edeceğim.’

Elini tuttu.

'Öyleyse tekrar söylüyorum, tamam mı?'

'TAMAM.'

'Benimle evlenir misin?'

Gaku yüzüğü çıkardı ve ona uzattı.

‘Gaku . . .’

Rikako sol elinin yüzük parmağına baktı.

Eğer oysa... Ona her şeyi anlatabilirim. Hastalığım hakkında bile. Ve biliyorum ki, beni yine de mutlu edecek. Mutlu olacağız. Sonuna kadar mutlu olacağız. Buna inanıyorum. Bu yüzden, yaşadığım sürece, mutluluktan vazgeçmeyeceğim. Ondan da vazgeçmeyeceğim.

Başını hafifçe salladı, sol elini uzattı ve gözyaşları arasından gülümseyerek, "Evet," dedi.

Nisan 2024 sonu

Rikako'nun geçmişten gelmesinden birkaç gün önce Gaku, ona bir zaman çizelgesi bırakmak için kafeye uğradı. Bir masaya oturmuş, sessizce bir not yazıyordu.

'Senin bebeğin hiç ağlamıyor, değil mi?'

Tezgahın üzerinde kucağında bir bebek tutan Fumiko Kiyokawa şaşırmış bir ses tonuyla konuştu. Bebek kollarında, memnuniyetle gülümsüyordu.

"Hayır, öyle değil. Hatta gece boyunca uyuyor, bu da gerçekten çok yardımcı oldu," diye yanıtladı Gaku, notunu ders programının sayfalarının arasına sıkıştırırken.

Gaku zaman zaman Rikako'ya kafeye yaptığı düzenli ziyaretlerinde eşlik

etmiş ve Fumiko'yu tanımıştı. Fumiko sadece düzenli müşteri olmakla kalmamış, son zamanlarda Kazu Kinuyo Mita'nın resim dersine gittiğinde tezgahın arkasında da yardımcı olmuştu.

'Ne şanslısın. Ben de yakında bebek istiyorum.'

'Goro bugünlerde nerede?'

'Almanya.'

Goro, Fumiko'nun nişanlısıydı. Bir zamanlar birlikte çalışmışlardı, ancak şimdi büyük bir video oyun şirketinde çalışıyor ve adını duyurmaya başlamıştı.

'Görünüşe göre durumu gayet iyi.'

'Evet, öyle.'

Fumiko cevap verirken yüzünde sessiz bir gurur ve yalnızlık karışımı vardı; Goro'nun sevdiği işi yaparken başarılı olduğunu görmenin sevinci, onun yanında olamamanın hüznüyle karışmıştı.

Gaku ayağa kalkıp ders programını tezgâhın üzerinden Kazu'ya uzatırken, "Pekala, bunu sana bırakıyorum," dedi ve hâlâ biraz keyifsiz görünen Fumiko'ya şöyle bir baktı.

Kazu ders programını aldı ve ona uzun uzun baktı.

"Bize bırakın," diye yanıtladı, ancak yüz ifadesi sanki şunu soruyordu: Hepsi bu mu? Bir mesaj ya da bir şey daha olması gerekmez miydi?

Gaku bir an tereddüt etti, sonra gülümsedi.

"İçine bir mesaj bıraktım. Ama karımın bunu okuyup okumayacağından emin değilim."

'Sormadın mı?' diye araya girdi Fumiko.

'Neyi soracaksın?'

‘Rikako'nun mesajınızı gerçekten okuyup okumadığı...’

Bunun üzerine Gaku hafifçe kıkırdadı.

‘Hayır, bunu tamamen anlık bir ilhamla yazdım. Bugüne kadar, ders programına bir mesaj eklemeyi hiç düşünmemiştim.’

'Ah... doğru!'

Fumiko, kendi aptalca sorusuna duyduğu sahte bir hayal kırıklığıyla dilini çıkardı.

Aniden duvardaki sarkaçlı saat çaldı ve Fumiko'nun kollarındaki bebek irkildi, sonra da huysuzlanmaya başladı. Fumiko çocuğu sakinleştirmeye çalıştı ama nafileydi; bebek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

'Ah hayatım . . .'

'Pekâlâ, biz de gitmeliyiz...'

Gaku araya girdi ve bebeği nazikçe Fumiko'nun kollarından aldı.

"Bu, bir daha asla tren tarifesi satın almayacağım," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Tren tarifeleriyle hayali yolculuklar yapmaktan hoşlanan biri değilim..."

Usta elleriyle bebeği göğsünün üzerinden geçen taşıyıcıya yerleştirdi.

'Bununla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim,' diye ekledi ve Kazu'ya bir kez daha eğildi.

Kazu başını aşağıya eğerek hafifçe salladı.

Gaku tam ayrılmak üzereyken, Fumiko "Gaku!" diye seslendi.

'Evet?'

'Şey... bunu sormak belki de kaba bir soru olabilir ama aklımdan bir türlü çıkmıyor...'

'Mesajı mı kastediyorsunuz?'

‘Ah... evet. Biraz merak ediyorum...’

Gaku'nun yazdığı şey, merhum karısına hitaben yazılmış bir mektuptu. Rikako'nun bunu görüp görmediğini ise bilmiyordu.

Eğer Rikako bunu hiç fark etmeseydi, Gaku'nun duyguları da öylece... görünmez kalmaz mıydı?

Fumiko bunun düşüncesizce bir soru olduğunu söylemişti, ama içten içe Gaku'nun Rikako'yu ne kadar çok sevdiğini bilen birinin olmasını istiyordu. Sormaya hakkı olmadığını biliyordu, ama sessiz kalamazdı.

"Özür dilerim... Bunun Rikako için bir mesaj olduğunu biliyorum..." diyerek başını öne eğerek özür diledi.

Gaku onun ne demek istediğini anladı ve duygulandı.

Belki... eğer birileri yazdıklarımı, hissettiklerimi bilirse, o zaman benim ve Rikako'nun bir parçası, yaşadığımıza dair bir kanıt, onların kalbinde yaşamaya devam edebilir.

Gaku utangaç bir şekilde başını kaşıyarak mırıldandı, "Aslında çok önemli bir şey değil... ama istersen, ben gittikten sonra... okuyabilirsin."

Bunun üzerine kafeden ayrıldı.

Çın-Dong

Fumiko mesajı okurken sessizce hıçkıra hıçkıra ağladı.

Sonuna kadar asla pes etmedin.
Ve en sonuna kadar çok mutlu görünüyordun.
Teşekkür ederim.
Sevgili eşiniz ve oğlunuzdan.

OceanofPDF.com

IV

Baba ve Oğul

Ekim 2019 sonu

‘Hayalim mi?’

Funiculi Funicula kafesinin sahibi Nagare Tokita, düşünürken başını yana eğdi ve kollarını kavuşturdu. Düzenli müşterilerinden Kinuyo Mita'nın sorduğu bir soruya cevap veriyordu. Kinuyo kendi küçük sanat okulunu işletiyordu. Suluboya konusunda uzmanlaşmıştı ve bir zamanlar tanınmış bir romanın kapağını resimlemişti. Hatta kendi sanat kitabını bile yayınlamıştı. Ama bu otuz yıldan fazla bir süre önceydi. Son yıllarda kendini genç, hevesli sanatçıları yetiştirmeye adamıştı.

Nagare'ye sorduğu soru şuydu: 'Hayaliniz nedir?'

Nagare sessizce düşünüyordu, bu yüzden Kinuyo soruyu girişin yakınındaki masada oturan Koku Shintani'ye yöneltti. O, Kazu Tokita'nın gittiği sanat üniversitesinde ondan bir yıl öndeydi ve şimdi dünyayı dolaşarak harabelerin fotoğraflarını çekiyordu.

'Peki ya sen, Koku? Senin hayalin nedir?'

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "Ben mi? Benim hayalim Kazu ile evlenmek."

Kazu da kafedeydi ve elbette onun söylediklerini duydu, ama bu sözü sanki kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi karşıladı.

Kinuyo ise gülümsedi ve ona baktı.

'Çok hoş, değil mi? Bunu senin önünde bile hiç tereddüt etmeden söyleyebilmesi.'

Kazu itiraz etmedi. Sadece, 'Evet, sanırım,' diye yanıtladı.

'Daha önce bir kez reddedildim ama pes etmiyorum.'

‘Daha da iyi.’ Kinuyo, Koku'nun cevabına hayranlıkla hafifçe alkışladı. Uzun zamandır Koku gibi, kararlı ve duygularından emin birinin Kazu'nun karşısına çıkmasını umuyordu. ‘Seni destekliyorum.’

'Elimden gelenin en iyisini yapacağım.'

İkisi sohbet ederken, Kazu sessizce kağıt peçeteleri kaşıkların etrafına sarmaya devam etti. Yüz ifadesinde ne utanç ne de mahcubiyet vardı.

Yanında, kolları hâlâ kavuşmuş, tavana bakmakta olan Nagare duruyordu.

“Peki ya rüyan, Nagare?” diye tekrar sordu Kinuyo, yüz ifadesiyle “Düşünmek için bolca vaktin oldu” der gibiydi.

O zaman bile hemen cevap vermedi. Düşünceli bir şekilde "Hım..." dedi ve ardından "Belki... insanların sunduğum şeyin iyi olduğunu söylemelerini duymak?" diye ekledi.

Kinuyo, böylesine yoğun bir düşünme sürecinin ürünü olan cevabına şaşırdı.

“Ama bu zaten gerçekleşti, değil mi? Kahveniz çok lezzetli – dürüst olmak gerekirse, bana göre dünyanın en iyisi. Eğer biri bana, “Ölmeden önce ne istersin?” diye sorsa, hiç tereddüt etmeden, “Nagare’nin kahvesi” derdim.”

Kinuyo, Nagare'nin yaptığı içecekleri işte bu kadar çok seviyordu.

‘Haklısın. Sanırım hayalim çoktan gerçekleşti.’ Gözlerini daha da kıstı; bu, mutlu olduğunun açık bir işaretiydi.

Kinuyo onun ifadesini fark ederek, "Bu harika değil mi?" diye haykırdı. Kadın da memnuniyetle başını salladı.

Nagare, "Peki, senin hayalin nedir Kinuyo?" diye sordu.

Zihninde, onun cevabını çoktan tahmin ediyordu: üst düzey bir sanatçı yetiştirmek, başka bir kişisel sergi açmak, resimle ilgili yeni bir sanat koleksiyonu yayınlamak.

Sanat hakkında pek bilgisi yoktu. Ama Kinuyo'nun eserini ilk gördüğünde edindiği izlenimi hatırlıyordu.

Beni sakinleştiriyor. Saatlerce ona bakabilirim. Bir şekilde nostaljik bir his uyandırıyor.

O zamandan beri Hakodate'ye taşınan ve Donna Donna adında bir kafe işleten, müşterilerini geçmişe veya geleceğe götüren kahveler hazırlayan annesi Yukari, "Kinuyo'nun resimlerinin bir gün kesinlikle değer kazanacağından eminim." demişti. Hatta birkaçını kendisi bile satın almıştı.

Aslında, Kinuyo'nun emekli olmadan ve sanat okulunu açmadan önce yaptığı resimler zaten yüksek fiyatlara alıcı bulmuştu. Bazıları birkaç milyon yene satılmıştı. Bu yüzden Nagare, Kinuyo'nun hayalinin sanatla ilgili bir şey olduğunu varsaymıştı.

Ama öyle değildi.

"Benim hayalim," dedi Kazu'ya doğru nazik bir gülümsemeyle, "Kazu'nun mutlu olması. Hepsi bu."

Kinuyo'nun sözleri üzerine Kazu'nun elleri durdu. Gözlerini yere indirdi ve tek kelime etmeden sadece hafifçe eğildi. Bu iyiliği takdir ediyordu, ancak bu umudu karşılayamayacağını yüz ifadesiyle açıkça belli ediyordu.

İkisini birlikte izlemek Nagare'de karışık duygular uyandırdı.

Kazu yedi yaşındayken, annesi Kaname Tokita'ya geçmişe gidip merhum kocasını son bir kez görebilmesi için kahve hazırlamıştı. Ama annesi asla geri dönmedi. Kahve soğuyup bitmeden içmeyi bitiremedi ve bunun nedeni bir sır olarak kaldı. Kafenin kuralı gereği, zaman yolculuğu için koltuğa bağlı bir hayalet oldu. O günden itibaren Kazu kendini sorumlu hissetti ve kendi mutluluğunu düşünmeyi bıraktı.

Olan bitenin tüm detaylarını sadece Nagare ve Kinuyo biliyordu. Bu yüzden Nagare için, Kinuyo'nun Kazu'nun mutlu olmasını dilemesi - mutsuzluğunun nedenini bilmesine rağmen- son derece değerliydi.

Çın-Dong

"M-merhaba. Hoş geldiniz!" diye seslendi Nagare, girişteki zile karşılık olarak.

Ortaokul öğrencisi gibi görünen bir çocuk kapıdan içeri girdi. Lacivert üç çeyrek kollu bir palto giymişti, iki blokluk saçları düzgünce şekillendirilmişti ve sakin bir duruş sergiliyordu. Zaten ufak tefek olan Kazu'dan bile daha kısaydı. Nagare, acaba hâlâ ilkokulda mı diye düşündü.

Nagare, "Sadece sen mi böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

Çocuğun biraz gergin göründüğünü düşündü, ancak bunun zaman yolculuğu koltuğuna oturmayı planlamasından mı yoksa Nagare'nin devasa boyundan mı korktuğu belli değildi. Her iki durumda da Nagare, onu rahatlatmak umuduyla dostane bir tonda konuşmaya karar verdi.

'Evet, yalnızım.'

'Adınızı sorabilir miyim?'

'Evet, elbette. Ben Tsuguo Suga.'

Tsuguo paltosunu çıkardı ve kafenin ortasındaki bir masaya oturdu.

Kinuyo sohbete katılarak, "Tsuguo, kaç yaşındasın?" diye sordu.

'On dört.'

'Ortaokulun ikinci yılı mı?'

'Evet.'

'Çok sakin ve kibarsınız. Ayrıca kendinizi taşıma şekliniz de olgunluk gösteriyor.'

'Teşekkür ederim.'

'Öyle değil mi?'

Kinuyo, Nagare'ye baktı, sanki oğlanın kibar ve alışılmadık derecede olgun olduğu yönündeki değerlendirmesinde onay arıyormuş gibiydi.

"Kesinlikle öyle," dedi Nagare. Kendisi de aynı şeyi düşünüyordu.

'Size ne ikram edebilirim?'

Kazu, siparişini almak için tezgahın arkasından çıktı ve Kinuyo ile çocuk arasındaki konuşmanın durduğu anda tam zamanında yaklaştı. Ancak Tsuguo, Kazu'nun ona uzattığı menüye baktığında yüzü düştü.

'Şey...'

Görünüşe göre, umduğu ürün listede yoktu.

Kinuyo onun hayal kırıklığını hemen fark etti.

"Buradaki işletme sahibi, menüde olmasa bile sizin için bir şeyler hazırlayabilir," dedi nazikçe.

'Gerçekten mi?'

'Öyle değil mi?' diye ekledi, bakışlarını Nagare'ye çevirerek.

'Ne isterseniz,' diye yanıtladı tiyatral bir reveransla ve elini göğsüne koyarak.

Tsuguo biraz şaşırmıştı, ancak istediğini sipariş edebileceğini duyunca biraz rahatladı.

'O halde... karbonara alabilir miyim?'

‘Carbonara. Anladım. Bir de içecek?’

‘Şey...’ Tsuguo bir an düşündü. ‘Sadece karbonara yeterli. Bir de su alabilir miyim?’

'Elbette.'

Nagare sipariş fişine "karbonara" yazdı ve aceleyle mutfağa gitti.

‘Karbonara sever misin?’ diye sordu Kinuyo. Yaşına göre son derece iyi huylu olan bu çocuktan oldukça etkilenmiş görünüyordu.

'Evet. Babam bunu sık sık yapardı.'

'Anlıyorum.' Geçmiş zaman kipinin kullanımı ve yüzündeki hafif buğulanma dikkatinden kaçmadı.

Belki de sınavı geçmiştir...

On dört yaşında birinin sebepsiz yere bu kafeye gelmesi nadir görülen bir durumdu. Kinuyo, Tsuguo'nun artık göremediği babasıyla buluşmaya gelmiş olabileceğini düşündü.

Ama bu, hafife alınacak bir konu değildi.

"Nagare'nin yaptığı çok lezzetli," diye ekledi.

'Bunu dört gözle bekliyorum,' diye yanıtladı Tsuguo gülümseyerek.

‘Pekâlâ, ben şimdi gidiyorum.’ Birdenbire Koku Shintani girişin yakınındaki masadan kalktı.

‘Öyle mi? Şimdiden mi çıkıyorsunuz?’ Kinuyo, elinde yarım içilmiş kahvesiyle tezgahtan baktı.

Koku elindeki parayı tutarak karşısındaki koltukta duran çantaya uzandı; çantanın içinde iş için kullandığı kamera ekipmanları vardı.

'Yarın Fransa'ya gidiyorum.'

'Daha fazla harabe mi?'

'Evet.'

'İnsanlarla hiç mi ilgilenmiyorsun Koku?'

Koku, manzara fotoğrafçılığı konusunda uzmanlaşmıştı ve harabeleri konu alan birçok fotoğraf kitabı yayınlamıştı. Fotoğraflarının hiçbirinde insan yoktu ve kabul ettiği işler hep manzara fotoğrafçılığıyla ilgiliydi. Portre fotoğrafçılığı konusunda uzmanlaşmış olan Kinuyo, aslında Koku'nun insanlara ilgi duymadığına inanmıyordu, ancak neden konu olarak harabeleri seçtiğini merak ediyordu.

‘Hayır, öyle değil,’ diye yanıtladı. ‘Harabeleri fotoğraflamayı seviyorum çünkü bir zamanlar insanların yaşadığı yerlerin yankılarını taşıyorlar. Bana o insanların kim olduklarını, nasıl yaşadıklarını düşündürüyorlar. Aslında, sanırım herkesten çok insanlarla ilgileniyorum. Biliyor musunuz, fotoğraflarımın Kazu'nun resimlerinin tam tersi olabileceğini sık sık düşünüyorum. Kazu asla insan resmi yapmıyor, ama bu da onun eserlerini bu kadar ilgi çekici kılıyor. Sanatının bu yönünü gerçekten çok seviyorum.’

Konuşurken Kazu'ya baktı. Üniversitede yaptığı, tanıdık, yaşanmış bir sokak manzarasını insan varlığından tamamen arındırılmış bir şekilde tasvir eden resmini düşünüyordu. Koku, uzun zamandır terk edilmiş yerlerde insan yaşamının kalıntılarını fotoğraflamıştı; Kazu ise insanların sahnenin bir parçası olması gereken yerleri resmetmişti, ancak onların görünmesine izin vermeyi reddetmişti. Her ikisi de insanları dışlamış olsa da, yaratıcı

dürtüleri zıt yönlerde ilerliyordu: Koku, yokluk yoluyla insanlığa ulaşırken; Kazu ondan uzaklaşıyordu.

Sanatla geçen bir yaşamın keskinleştirdiği duyarlılığıyla Kinuyo da bu sessiz farklılığı hissetti. Kasanın iki yanında duran ikisine baktı ve gülümsedi.

'Biliyor musun, gerçekten birbirinize çok yakışıyorsunuz.'

Kazu, Kinuyo'nun sözlerini sanki kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi umursamadı.

"Kremalı sodanın fiyatı dört yüz yirmi yen," dedi sakince.

'İşte.' Koku, bozuk para kesesinden tam miktarı çıkardı ve tepsiye şıkırdayarak koydu.

'Mükemmel. Çok teşekkür ederim.'

Kazu, hantal yazar kasa tuşlarına sertçe vurdu ve paraları kasaya attı.

Koku arkasını döndü ve Kinuyo'ya veda niteliğinde bir reverans yaptı.

Kinuyo, ona el sallayarak veda ederken, "İyi şanslar," diye mırıldandı; bu, Fransa'da yapacağı iş için değildi. Bu, Kazu'nun kayıtsızlığına rağmen ona olan sarsılmaz sevgisinden asla vazgeçmeyen adama moral verme şekliydi.

Çın-Dong

Koku kafeden ayrıldıktan sonra Kinuyo, Kazu ile konuşmak için tezgâhın üzerinden eğildi.

"İyi bir çocuk," diye mırıldandı, içtenlikle aslında düşündüğünü yansıtarak: Belki de Kazu'yu mutlu edebilecek tek kişi Koku'ydu.

Kazu, "Evet," diye yanıtladı. Kinuyo'nun ne demek istediğini biliyordu, ancak itiraz etmek yerine, konuyu geçiştirdi. Sonuçta Koku, birçok yönden iyi bir çocuktu, bu yüzden Kinuyo'nun yorumuna değil, kendi yorumuna dayanarak kabul etmeyi seçti.

'Beklettirdiğimiz için özür dileriz!'

Nagare mutfaktan çıktı. Kazu'ya karbonara ve küçük bir salata bulunan gümüş bir tepsi uzattı. Yüzündeki ışıl ışıl gülümsemeye bakılırsa, yemek Kazu'nun hoşuna gitmişti.

'İşte buradasın.'

Kazu, yeni hazırlanmış yemeği Tsuguo'ya getirdi. Çocuk öne eğildi ve önündeki tabağa dikkatlice baktı.

'Vay . . .'

Tsuguo hayranlığını dile getirmekten kendini alamadı.

Nagare, hâlâ karbonaraya bakmakta olan Tsuguo'ya, "Lütfen, sıcakken

tadını çıkarın..." dedi.

'Ha, doğru.'

Tsuguo aceleyle çatalını aldı, tabağın kenarındaki makarnayı dikkatlice çevirerek lokmalık bir parça elde etti. Sonra da ağzına götürdü.

"Çok lezzetli," dedi ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Kinuyo bu ifadeyi görünce Nagare'ye baktı ve "Bir hayal daha gerçek oldu, sence de öyle değil mi?" dedi.

'Öyle görünüyor,' diye yanıtladı Nagare, gözlerini sessiz bir memnuniyetle kısarak.

Tsuguo birkaç dakika boyunca masum bir coşkuyla yemek yedi, ancak ruh hali aniden değişti. Bir kez burnunu çekti, ardından gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Ancak kimse ona neyin yanlış olduğunu sormadı. Nagare de Kinuyo gibi buraya bir amaçla geldiğini hissetti. Bu kafe, ortaokul öğrencisinin tesadüfen girebileceği türden bir yer değildi. İkisi de bu amacın geçmişe dönmek olduğundan şüpheleniyordu.

'Üzgünüm.'

Gözyaşları dindikten sonra Tsuguo, ceketinin cebinden küçük bir paket mendil çıkardı. Yanaklarını sildi.

‘Karbonara gerçekten çok lezzetliydi.’

Kinuyo nazikçe, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve ardından gözleriyle Nagare'ye baktı, sanki her şeyi anlatıyormuş gibi: "Sormaya gerek yok mu?"

Belki de çocuk, buranın gerçekten o kafe olup olmadığından henüz tam olarak emin değildi. Bu kesinlik olmadan, "Geçmişe dönebilir miyim?" diye sormak göz korkutucu olurdu. Ve eğer gerçekten de bu yüzden gelmişse, bunu doğrulamak kafenin sahibine düşüyordu.

Nagare de aynı sonuca varmıştı. Kinuyo'nun bakışını anladı ve tezgâhın üzerinden eğilerek Tsuguo'ya doğrudan hitap etti.

‘Hey... bu kafeyle ilgili söylentiyi hiç duydun mu? Söylentilere göre... buradan geçmişe yolculuk yapabiliyorsun.’

"Geçmiş" kelimesini duyunca Tsuguo'nun gözleri bir an şaşkınlıkla açıldı. Ama cevap verirken sesi sakindi.

'Bunu duydum.'

"Yani gerçekten geri dönmek için mi geldiniz?" diye sordu Nagare.

'Evet. Babamı görmek istiyorum... vefat etti.'

Kuralları biliyor musunuz?

'Aşağı yukarı evet.'

'Anlıyorum . . .'

Tsuguo'nun soğukkanlılığı bozulmaya başladı ve yüzü asıldı.

‘Sorun ne?’ diye sordu Kinuyo. Söylentinin doğrulanmasıyla çocuğun rahatlayacağını ummuştu, ama çocuk eskisinden daha endişeli görünüyordu.

‘Aslında…’ Gözlerini yere indirmiş ve sesi zar zor duyulur bir şekilde Tsuguo itiraf etti: ‘Babamın bu kafeye hiç gelip gelmediğini bilmiyorum.’

‘Ne?’ Kinuyo ve Nagare birbirlerine baktılar. Geçmişe dönmenin en önemli kurallarından biri şuydu: Kafeyi hiç ziyaret etmemiş biriyle görüşemezsiniz. Başka bir deyişle, Tsuguo'nun babası bu mekana hiç ayak basmamışsa, ne olursa olsun, çocuk onunla tekrar görüşemezdi. Yüzündeki ağır kasvet tam da bu korkudan kaynaklanıyordu.

‘Bu kafe hakkında internette bir makale okudum…’

‘Bir makale mi?’ Kinuyo, Nagare'ye sanki 'Bunu duydunuz mu?' diye sorar gibi baktı.

‘Bunu ilk defa duyuyorum,’ diye yanıtladı. Nagare'nin akıllı telefonu yoktu, bilgisayarda da internette gezinmiyordu. Anlaşıldığı üzere, Tsuguo'nun gördüğü makale yaygın olarak paylaşılmamıştı: rastgele bir öneri algoritması aracılığıyla ortaya çıkan o belirsiz blog yazılarından biriydi. Hikaye, gece ölen sevgili köpeğine düzgün bir veda etmek için geçmişe dönen birini anlatıyordu. Makalenin altındaki yorumların çoğu onu kurgu olarak nitelendiriyordu ve bu yorumların sayısı bile ondan azdı. Günümüzün internet yoğunluğunu göz önünde bulundurursak, neredeyse hiç kimsenin okumadığını söylemek güvenliydi.

Ancak bu olay Tsuguo üzerinde derin bir iz bırakmıştı.

‘Annemle babam ben doğduktan hemen sonra ayrıldılar, bu yüzden babam beni büyüttü. O... yaklaşık dört ay önce kalp rahatsızlığı nedeniyle vefat etti. Çok ani oldu...’

Konuşmakta zorlanıyordu. Ama duygularının onu yıkmasına izin vermek yerine, içindeki yükselen dalgayı yuttu ve kendini devam etmeye zorladı. Onun sessiz direnci Kinuyo'nun gözlerini yaşarttı.

‘Makaleyi okuduğumda… yerimde duramadım. Eğer gerçekten geri dönüp babamı bir kez olsun tekrar görmenin bir yolu varsa…’

Ne kadar sakin görünse de, Tsuguo henüz on dört yaşındaydı. Güvendiği bir ebeveyni kaybetmenin acısı dört ayda iyileşmez. Babasını bir anlığına bile olsa tekrar görme arzusu, bastırılamayacak kadar güçlenmişti. Sanki bir baraj yıkılmış gibi gözlerinden tekrar yaşlar fışkırdı. Nagare'nin gözleri

kısılıp sessizce hıçkırdı. Kinuyo bir mendil çıkarıp gözlerinin köşelerini sildi.

Tsuguo, yüzünü bir mendille silerek, "Özür dilerim," dedi. "Babam aşçıydı. Birkaç yıl önce Jimbocho'da gerçekten çok lezzetli bir karbonara yediğini söylediğini hatırlıyorum. Makaledeki kafe Jimbocho'daydı, bu yüzden düşündüm ki... belki..."

“Anlıyorum. Demek bu yüzdenmiş,” dedi Kinuyo. Makarna yerken gözyaşlarına boğulduğu görüntüsü hâlâ aklındaydı. Hem o hem de Nagare, her şeyden çok onun babasıyla tanışmasını istiyorlardı. Ama hiçbir kesinlik yoktu, sadece çok fazla bilinmeyen vardı.

Nagare endişeli görünüyordu ve kaşları derin bir kırışıklıkla çatılmıştı.

'Bunun ne kadar zaman önce olduğunu biliyor musun? Jimbocho'da karbonara yediğini söylediği zaman?'

Kinuyo, Tsuguo'nun karşısına oturdu ve yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu bulmaya çalıştı.

'Bir düşüneyim... Dördüncü sınıftaydım, yani sanırım yaklaşık dört yıl önceydi.'

'Dört yıl, anladım...'

Nagare, dört yıl önce karbonara servis edip etmediklerini hatırlamaya çalıştı. Fumiko Kiyokawa ve Yaeko Hirai'nin geçmişe döndüğü zamanlardı. O zamanlar Nagare'nin karısı Kei Tokita hâlâ hayattaydı ve karbonara onun spesiyallerinden biriydi. Yaeko'nun küçük kız kardeşinin içeri girdiğini ve Kei'nin onun özel tavuklu ve şiso kremalı makarnasını hazırladığını hatırladı. Gözleri kasanın yanındaki fotoğrafına kaydı.

Eğer burada olsaydı ne derdi acaba? Kei, tasasız ve ışıl ışıl bir kadındı; ne kadar yabancı olursa olsun, herkesle arkadaş olmaktan asla çekinmezdi. Muhtemelen hiç düşünmeden, "Denemeye ne dersin?" derdi.

Nagare fotoğraftaki gülümseyen yüze baktı ve verdiği tavsiyelerin çoğu zaman pervasızca göründüğünü, ancak çoğu zaman en basit ve en etkili yol olduğunu düşündü.

Bu çocuğun geri dönüp babasıyla görüşememesi durumunda neler olacağından sürekli endişeleniyorum. Ama Kei burada olsaydı, sadece onun görüşebilmesi durumunda neler olacağını düşünürdü.

Nagare karar verdi. "Hey... neden bir denemiyorsun?" dedi.

Ses tonu tereddütlüydü, sanki "Bunun doğru cevap olduğunu iddia etmiyorum, ama aklıma ilk gelen buydu" der gibiydi, ancak Kinuyo şu yanıtı verdi: "Bu çok ani oldu. Bir an Kei gibi konuştun."

‘Evet… Burada olsaydı böyle derdi diye düşündüm. Belki babasını göremeyecek. Ama bu bir trajedi olmazdı – sadece babasının bu kafeye hiç gelmediğinin bir işareti olurdu. Kurallar kuraldır sonuçta. Ama eğer onu görebilirse, bu bir hediye olur. Yani, böyle bir mutluluğu elde etme şansı bile varsa, neden değerlendirmesin ki? Bence… Kei de böyle düşünürdü. Sen de öyle düşünmüyor musun?’

Kinuyo, Nagare'nin bu kadar alışılmadık bir şekilde konuşmasına hala şaşırmıştı, ama kararlı bir şekilde başını salladı ve "Evet, doğru. Kesinlikle haklısın." dedi.

Tsuguo'nun da, belki de Nagare'nin sözlerinden cesaret alarak, gözlerinde bir parıltı belirdi. Kasvet dağılmıştı.

Nagare, yüzündeki ifade değişikliğini görünce "Çok şükür," diye düşündü ve sessizce rahat bir nefes aldı. Tabağı toplamaya başladı, sonra da "Emin olmak için, kuralları bir kez daha gözden geçirmemizde sakınca var mı?" diye sordu.

‘Elbette. Bakalım. Bu kafeye hiç gelmemiş biriyle tanışamazsınız. Gerçeği değiştiremezsiniz. Kafeden ayrılamazsınız... ve bir de zaman sınırı var, değil mi?’

‘Çoğunlukla doğru anladınız,’ diye yanıtladı Nagare. ‘Ancak bir açıklama daha yapmak istiyorum. Kafeden ayrılamayacağınız konusunda haklısınız. Ama bu sadece kuralın bir sonucu. Asıl kural şu ki, geçmişe dönmek için oturduğunuz yerden kalkamazsınız. Kalkarsanız, doğrudan şimdiki zamana geri dönersiniz. Bu yüzden, babanızla karşılaşırsanız, oturduğunuz yerde kalın. O anı böyle mahvetmek yazık olur.’

'Anladım.'

‘Ve bir şey daha var. En önemlisi.’

'Bu da ne?'

'Geri dönerseniz, kahve soğumadan önce bitirdiğinizden emin olun. Anlaşıldı mı?'

'Evet, biliyorum. Kahveyi bitirmezsem hayalet olurum, değil mi?'

'Evet . . .'

Nagare, Tsuguo'nun riski anladığını duyunca rahatladı. Yine de içinde bir huzursuzluk hissi vardı. Bu yüzden Tsuguo'ya ciddi bir bakışla baktı ve "Babanla görüşsen bile kahveyi unutma," dedi.

'Yapmayacağım. Anlıyorum.'

Tsuguo konuşurken gülümsedi ve bu saf gülümsemede babasını görme arzusu ve bunu başarabileceğine dair umut yansıyordu.

Tsuguo'nun geçmişe dönmesini sağlayacak koltuğu beklemeye başlamasının üzerinden iki saat geçmişti. Kinuyo eve gitmiş, Nagare ise kızı Miki'yi alışverişe götürmüştü. Şimdi geriye sadece Kazu Tokita ve Tsuguo kalmıştı.

Kanat.

Sessiz kafede bir kitabın aniden kapanma sesi yankılandı. Sınavlarına hazırlanmak için bir çalışma kılavuzuna dalmış olan Tsuguo başını kaldırdı. Beyaz elbiseli kadın oturduğu yerden kalkıyordu.

Kadın yavaşça kendisine doğru yaklaşırken bakışları onu takip etti, sonra da tezgahın arkasındaki Kazu'ya baktı.

O koltuğa otururum geri dönebilirim... değil mi?

Gözleri soruyu sorar gibiydi ve Kazu mutfağa girmeden önce hafifçe başını sallayarak cevap verdi.

Beyaz elbiseli kadın, tuvalete doğru ilerlerken ayak sesleri duyulmaz bir şekilde yanından geçti. Tsuguo artık yalnızdı – ama panik yapmadı. Nagare ona ne yapması gerektiğini zaten açıklamıştı ve Kazu'nun neden mutfağa gittiğini anlamıştı.

Dönüp kadının boşalttığı sandalyeye doğru yaklaştı ve yavaşça ayağa kalktı. Dikkatlice sandalyeye yaklaştı, onu geçmişe götüreceği umuduna tutunuyordu. Kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti.

Lütfen... babamı görmeme izin verin.

Kapalı gözlerinde sıcaklık hissi oluşurken, birlikte geçirdikleri günlerin anılarını zihninde canlandırdı.

Her sabah babası yatak odasında, alarm sesiyle uyanır, öğle yemeği kutusunu hazırlar ve onu okula gönderirdi. Okuldan eve geldiğinde "Hoş geldin" sözlerini duyardı ve babası iş için uzakta olduğunda her zaman lezzetli bir akşam yemeği onu beklerdi. Birlikte banyo yaparlar, lunaparklara, denize, dağlara giderlerdi. Babasıyla her şey hakkında konuşabilirdi; onu en iyi arkadaşı gibi sevmişti. Ve hayatın sonsuza dek böyle devam edeceğinden asla şüphe duymamıştı.

Ama son, hiç beklenmedik bir anda gelmişti. Tsuguo, babasının göğsünü tutarak, acı içinde kıvranıp feryat ettiği geceyi hâlâ hatırlıyordu. Orada durup izlediğini, titremesini kontrol edemediğini hatırlıyordu. Bunun onların son vedası olacağını asla hayal etmemişti.

Ayak sesleri yavaşça yaklaştı. Elinde beyaz bir fincan ve küçük bir çaydanlık bulunan gümüş bir tepsi taşıyan Kazu'ydu. Hâlâ sandalyeye bakmakta olan Tsuguo'ya baktı ve "Lütfen oturun," dedi.

'E-evet...'

Tsuguo, yüzünde ciddi bir ifadeyle, sandalye ile masa arasındaki boşluğa dikkatlice oturdu.

Bir şekilde soğuk geliyor...

Tenindeki soğukluk, bulunduğu yerin özel olduğunu gösteriyordu. Kazu sessizce bardağı önüne koydu ve hazırlıklara başladı.

‘Hazır mısın? Şimdi kahveni dolduracağım. Kahveyi doldurduğum andan itibaren geçmişe döneceksin ve soğuyana kadar orada kalacaksın.’

'Evet.'

'Ve eğer zamanında bitirmezseniz ne olacağını anlıyorsunuz, değil mi?'

'Evet.'

Kazu ile ilk defa doğru dürüst bir sohbet ediyordu. Kazu talimatlarını sakin ve ölçülü bir tonda verirken, Tsuguo'nun kalp atışı giderek hızlandı.

‘Bir şey daha: Kahvenin tamamen soğuduğunu tam olarak anlamak zor. Bu yüzden şunu koyacağım...’

Tepsideki on santimetre uzunluğundaki ince çubuğu alıp fincana yerleştirdi. "Kahve soğumaya başladığında sizi uyaracak. Ses çıkardığında kalanını hemen için."

‘Pekala. O halde ses duyulur duyulmaz kahveyi bitirmem mi gerekiyor?’

'Bu doğru.'

Kazu'nun ciddi tavrına duyduğu hayranlığı bir kenara bırakan Tsuguo, "Kahveyi sevmiyorum diye bir şey yok, eminim bitirebilirim," diye düşündü.

'Bir şey daha: görselleştirme. Babanızın burada, bu kafede olduğunu hayal edin.'

'Peki ya hiç gelmese bile?'

'Evet. Eğer onun gelmeyeceğine dair imaj daha güçlüyse, bir kez gelmiş olsa bile, onun burada olmadığı zamana geri dönebilirsiniz.'

'Ah . . .'

İşte bu yüzden...

'Onun buraya geldiğine inanmak zorundayım. Ve bunu bir hayal edin?'

'Kesinlikle.'

'Anladım.'

Gözlerini kapattı ve babasının kafedeki sahnesini hayal etti. Sorun değil.

Onun burada olduğunu hayal edebiliyorum. O kadar da zor değil. Gözlerini açtı ve Kazu'ya baktı. Bakışları "Hazırım" diyordu.

Kafe sessizliğe büründü. Sadece duvardaki saatin tıkırtısı yankılanıyordu, yüksek ve düzenli bir şekilde.

Dong, dong, dong...

Derin çan sesleri yankılanarak saatin beş olduğunu haber verdi.

Kazu gümüş çaydanlığa uzanırken, "O halde," dedi ve fısıldayarak, "kahve soğumadan önce," diye ekledi.

Tsuguo'nun babasının adı Ryutaro'ydu. Kalp kapakçığı anormalliği vardı ve kalp kan akışının geçici olarak azalmasına ve göğüs ağrısına neden olan anjina teşhisi konmuştu. Yaygın nedenler arasında yüksek tansiyon, yüksek kolesterol, sigara, obezite ve egzersiz eksikliği yer alırken, Ryutaro'nun durumunda dedesi ve büyük dedesi de bu hastalıktan ölmüştü. Doktorlar, hastalığında yaşam tarzından ziyade genetiğin daha büyük rol oynadığından şüpheleniyorlardı.

Ryutaro bir keresinde Tsuguo'ya, 'Annenle ben sen doğduktan hemen sonra boşandık' demişti. Ama gerçek şu ki, annesi onları terk etmişti. Bir çocuğu büyütmenin zorluklarıyla başa çıkamayan anne, hayatlarından kaybolmuştu.

Tsuguo'nun hiçbir fikri yoktu. Küçük bir çocukken bile, 'Sen ve annem neden ayrıldınız?' diye sorduğunda, Ryutaro derin bir özür dileyerek, 'Benim hatam olmalı' diye cevap vermişti.

Belki de babasının acısını hisseden Tsuguo, onu rahatlatmak istedi: "Ama benim için sen dünyanın en iyi babasısın!"

O andan itibaren Ryutaro'yu neşelendirmek için bunu sık sık söylerdi.

Annesiz kaldığında hissettiği yalnızlığın, babasının da mutlaka hissettiği bir şey olduğuna inanıyordu.

Bu yüzden yemin etti: Ne olursa olsun, babamın hayatından asla, asla kaybolmayacağım.

Kalbinden ettiği o yemin, Ryutaro'ya ulaşmıştı. Oğlu onun için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar değerliydi. Ryutaro bir restoranda aşçı olarak çalışıyordu ve çalışma saatleri düzensiz olsa da, meslektaşları tarafından davet edilse bile işten sonra asla dışarı çıkıp içki içmezdi. Her

zaman doğruca eve gelirdi. Yeni menü fikirleri bulduğunda, genellikle önce evde dener ve Tsuguo'ya tattırırdı. Tsuguo, babasının yemeklerini dışarıda yemek yemekten daha çok severdi.

Her şeyden önce, en sevdiği yemek karbonara idi. Ryutaro, insanların olağanüstü diye övdüğü bir tarif duyduğunda, Tsuguo'ya ikram etmek için onu kendisi yapmayı denerdi.

Bir gün Ryutaro, bir kafede yediği karbonarayı çok beğendi. Hiç şüphesiz, hayatında tattığı en iyi karbonaraydı.

Tsuguo'nun da bu karbonarayı tatmasını istiyorum.

Ryutaro, oğlunun yüzündeki sevinç parıltısını, bir lokma aldıktan sonra "Çok lezzetli!" derkenki gülümsemesini hayal etti.

Nasıl yapıldığını öğrenmem gerek.

Ancak kendisi de bir şef olduğu için, meslektaşından tarif istemenin hoş karşılanmadığını çok iyi biliyordu. En kötü ihtimalle, bu durum sert bir tartışmaya bile yol açabilirdi. Yine de, yemeği kendi başına birkaç kez yeniden yapmayı denemişti ve ne yaparsa yapsın, tam olarak doğru sonucu elde edememişti.

Tsuguo'dan o sade, içten "Lezzetli" sözünü duymayı o kadar çok istiyordu ki vazgeçemedi.

Bu kadar lezzetli bir karbonara mutlaka bir sır saklamalıdır; kimsenin bilmediği bir teknik veya malzeme olmalı.

Ryutaro alçakgönüllülük gösterip kafenin şefine başını eğerek tarifi paylaşmasını rica etti. Şefin reddedeceğini tahmin ederek kendini hazırladı: "Sana söyleyeceğimi mi sandın? Çık dışarı!" Ama şef ortaya çıkınca, kayıtsızca "Elbette" diye yanıtladı.

Ryutaro'nun şaşkınlığına rağmen, adam tarifi bir kağıt parçasına yazıp ona verdi.

Ryutaro, kafeden ayrılmadan önce ona defalarca teşekkür etti.

Tsuguo uyandığında, tezgahın arkasında duran Kazu ile yalnız olduğunu fark etti.

Gerçekten geçmişe mi döndüm?

Etrafına bakındı ama kafe ikinci bodrum katında olduğu için gündüz mü gece mi olduğunu anlayamadı.

Az önce kahvemi yapan kadın aynı kıyafetleri giyiyor ve ortalıkta takvim de yok...

'Şey, size bir şey sorabilir miyim?' dedi Kazu'ya kibarca.

‘Evet,’ diye yanıtladı sessizce, işini bir kenara bırakarak.

Tsuguo, kadının bakışlarının kendisine dikildiğini hissedince gergin bir şekilde yutkundu ve sordu: "Bugün hangi yılın, ayın ve günün günü?"

Onun gerginliğinin sebebi iki yönlüydü.

İlk soru basitti: Böyle bir şey sorduğum için beni garip bulacak mı?

Filmlerde veya dizilerde hafıza kaybı yaşayan birinden duyabileceğiniz türden tuhaf bir soruydu bu. Normal bir kafede sorsaydı, neredeyse kesinlikle garip bulunurdu. Bu onu endişelendiriyordu. Ama öte yandan, burası geçmişe yolculuk yapılabilecek bir kafeydi – elbette sorun olmazdı. Vardığı sonuç buydu.

İkinci sebep farklıydı: Babam burada değil... bu ne anlama geliyor...?

Bu, endişeden çok hayal kırıklığıydı. Kafe küçüktü, üç masa ve bir tezgah vardı. Oturduğu yerden tüm odayı görebiliyordu ve o anda orada sadece o ve Kazu vardı.

Kesin olan şuydu: Babamla görüşemeyeceğim.

İçinde pişmanlık, üzüntü ve yalnızlığın karmaşık bir karışımı dönüp duruyordu. Tsuguo'nun sorusuna Kazu, "Bugün 8 Kasım 2018," diye yanıtladı.

Tsuguo bir an kulaklarına inanamadı. Ryutaro, Tsuguo dördüncü sınıftayken lezzetli bir karbonara yediğini söylemişti. Eğer bu doğruysa, zaman çizelgesinin mantıklı olması için Ryutaro'nun 2015'te bu kafeyi ziyaret etmiş olması gerekirdi.

‘2018 mi? Gerçekten mi?’ Tsuguo o kadar sarsılmıştı ki neredeyse oturduğu yerden kalkacaktı.

"Evet, eminim," diye yanıtladı Kazu ve işine devam etti.

Ne . . .?

Tsuguo'nun zihni karmakarışıktı. Kasım 2018, Ryutaro'nun ölümünden altı ay önceydi. O zamana kadar karbonara artık akşam yemeklerinde eskisi kadar sık yer almıyordu.

'Şey.'

'Evet?'

‘Ben – ben onu gözümde canlandırdım. Babamın bu kafeye geldiğini hayal etmemi söylediğinde. Daha doğrusu, buraya hiç gelip gelmediğini

bilmiyordum, ama yine de hayal etmemi söyledin, ben de ettim. Ama… tamamen yanlış bir güne gelmişim gibi görünüyor ve, eee, bu yüzden…'

Sarsılan Tsuguo, karşısında duran Kazu'yu, kahvesini yapan gelecekten gelen Kazu ile karıştırmaya başladı. Her şeyi birden açıklamaya çalışırken, kendini daha da çıkmaza soktu.

Ancak Kazu, şaşkın çocuğun ne dediğini mükemmel bir şekilde anlamış gibiydi.

'O halde, tam da hayal ettiğiniz zamana geldiğinize inanıyorum.'

'Taklit ettiğim zaman mı?'

'Evet.'

Bunun üzerine aniden mutfağa geri döndü.

Ani gidişine şaşıran Tsuguo, huzursuz bir sessizlik içinde oturdu ve gözlerini kafenin içinde gezdirdi. Telaş içindeydi, ama Kazu yüzünden değil. Sadece ne yapacağını bilmiyordu.

Ne yanlış yaptım? Bana babamın burada olduğunu hayal etmemi söyledi, ben de öyle hayal ettim. Ama belki de belirli bir zamanı da hayal etmem gerekiyordu? Ah... düşünsene, şöyle bir şey dememiş miydi: "Eğer onun buraya hiç gelmediği imgesi daha güçlüyse, gelmiş olsa bile, kafede olmadığı bir güne geri dönersin"? Belki de kalbimin bir yerinde, onun hiç burada olmadığını hayal ettim... Ve eğer babam hiç kafeye gelmediyse, 2018 mi yoksa 2015 mi olduğu zaten önemli değil...

Nagare'nin şu sözlerini hatırladı: "Böyle bir mutluluğu elde etme şansı bile varsa, neden değerlendirmeyelim?"

Denemekten pişman olmaya gerek yok. Babamla görüşemesem bile, gelecekle ilgili hiçbir şey değişmeyecek. Hayat eskisi gibi devam edecek. Onunla görüşebilseydim mutlu olurdum, hepsi bu. Babam bu kafeye hiç gelmezse, bu hayal kırıklığı olur, ama yapabileceğim bir şey yok.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sakinliği geri geldiğinde, önündeki bembeyaz bardağı fark etti.

Gitme vakti geldi.

Bardağa uzandı.

O anda mutfaktan tanıdık bir ses geldi.

"Tsuguo mu?"

Tsuguo mutfağa doğru döndüğünde Ryutaro'yu orada dururken gördü.

Ryutaro'nun ona doğru yürüdüğünü görünce babasını birdenbire görünce dili tutuldu, tamamen şok oldu.

'Böyle bir yerde ne işin var?'

Kolları sıyrılmış bir gömleğin üzerine, beline bağladığı kızıl kahverengi bir mutfak önlüğü giymişti. Şaşırmış olsa da, ifadesi sıcak bir gülümsemeye dönüştü.

‘Peki ya sen, baba…?’

Sözler istemsizce ağzından döküldü, ama Tsuguo'nun zihni henüz durumu kavrayamamıştı.

"Ben... şey, buradaki sahibi bana gerçekten güzel bir karbonara yapmayı öğretiyordu..." diye mırıldandı Ryutaro, başını kaşıyarak.

'Ama bu... yıllar önceydi...'

‘Yıllar önce mi? Ah, evet, o zaman yaptığım karbonara da gerçekten çok güzeldi, değil mi? Senin de çok sevdiğini hatırlıyorum. Ama buradaki karbonara? O daha da güzel. İnanılmaz derecede lezzetli. Sana da denetmem gerektiğini düşündüm, bu yüzden tarifini istedim, ama sadece tarife sahip olmak, tadının doğru olması için yeterli değildi. Bu yüzden sahibi, “Sana öğreteceğim” dedi ve...’

Ryutaro'nun arkasından Nagare'nin sesi geldi: "Bu senin oğlun mu?"

'Ah, evet.'

Ryutaro, Tsuguo'yu Nagare ile tanıştırmak için döndü.

‘Bu benim oğlum Tsuguo. Karbonarayı çok sever, değil mi? Hadi, merhaba de.’

'Şey, evet.'

Ryutaro'nun teşvikiyle Tsuguo neredeyse düşünmeden ayağa kalkacaktı. Ama Nagare onu durdurmak için hızla elini kaldırdı.

'Ah, lütfen oturun!'

'Ah . . .'

Tsuguo, Nagare'nin ne demek istediğini hemen anladı. Ayağa kalkarsa, zorla geleceğe geri çekilecekti. Rahatladı ve sandalyeye geri oturdu.

'Ancak-'

"Sorun değil. Ayrıca, oğlunuz muhtemelen önemli bir şey için burada, değil mi? Kaynattığım makarnayı ben kontrol edeceğim, buyurun buyurun."

Bunun üzerine Nagare, Ryutaro daha cevap veremeden mutfağa girdi. Kazu da onu takip etti.

Kafede artık sadece Tsuguo ve Ryutaro kalmıştı.

Tsuguo, dört ay önce ölmüş olması gereken Ryutaro ile yüz yüze gelmenin şokunu atlatamamış bir halde orada oturuyordu.

Gerçekten de öyle, baba.

Tsuguo, adamın yüzüne doğrudan bakmaya cesaret edemedi. Karşısında

oturan adam, cenaze günü tabutta gördüğü cansız, mum gibi figür değildi. Bu Ryutaro, hatırladığı gibiydi; sağlıklı, sıcak ve yüzünde bir gülümseme vardı. Tsuguo, dökülmek üzere olan gözyaşlarını tutmak için büyük bir çaba sarf etti.

Ryutaro, oğlunun karşısındaki koltuğa otururken, "Burayı bildiğine şaşırdım. Sana daha önce bahsetmiş miydim?" dedi.

Tsuguo başını öne eğmiş, bakışlarını kaldıramıyordu.

'Hım? Sorun ne? Seni rahatsız eden bir şey mi var?'

Ryutaro öne eğildi ve endişeyle oğlunun kederli yüzüne baktı. Normalde Tsuguo kendi kendine konuşurdu, ama bugün alışılmadık bir şekilde sessizdi.

'Ah, hayır... bir şey değil.'

'Öyle mi?'

'Evet.'

'Bir dakika. Sakın bana söyleme...'

'Ne?'

'Hoşlandığın bir kız var, değil mi?'

'Ha?'

'Demek o yaşa geldin, öyle mi? Peki, nasıl biri? Seninle aynı sınıfta mı?'

'Hayır, öyle değil.'

'Hadi ama, yalan söyleme.'

‘Sana söylemiştim. Öyle değil!’

'O zaman bu nedir? O surat ifadesi de neyin nesi?'

Ryutaro dudaklarını büzerek, "Genellikle bana her şeyi anlatırsın," der gibi bir hareket yaptı. Birlikte geçirdikleri geçmiş yaşamlarında çok sıradan olan bu tanıdık hareket, Tsuguo'nun duygularını daha da derinden etkiledi.

Burada ağlayamam.

Tsuguo dudağını sertçe ısırdı.

'Baba.'

'Hım?'

En azından, onu tekrar görme şansım olursa söyleyeceğime dair kendime verdiğim sözü tutabilirim.

Tsuguo bardağına dokunarak sıcaklığını kontrol etti.

Biraz ılıktı ama alarm henüz çalmamıştı.

Başını kaldırdı ve konuşmaya başladı.

'Baba, sana söylemem gereken bir şey var.'

'Ne oldu? Çok ciddi misin...?'

Ryutaro, oğlunun sesindeki ve ifadesindeki nadir ciddiyet karşısında şaşırmış bir şekilde doğruldu. Yine de, gözlerinde her zamanki rahat tavrından bir iz vardı, sanki bir sürpriz bekliyormuş gibiydi. Tsuguo için bu, dört uzun ay sonra gerçekleşen bir buluşmaydı, ama Ryutaro için sanki o sabah birlikte olmuşlar gibiydi.

Tsuguo konuştuktan sonra tekrar sustu ve masaya bakmaya başladı. Sabırsızlanan Ryutaro öne eğildi.

‘Bu da ne? Bu sana hiç benzemiyor. Söylemek bu kadar mı zor?’ Sessizlik devam etti. ‘Bugün olmazsa o zaman—’

Tsuguo, "Annemle tanıştım," dedi.

‘Ne?’ Ryutaro birkaç saniye donakaldı. Sonunda mırıldandı, ‘Anlıyorum…’

Sandalyesine yaslanarak boş boş tavana baktı. Az önce hoşlanılan kişiler hakkında şakalar yapan o rahat baba gitmişti. Gözleri şok ve kafa karışıklığıyla bulanmıştı.

Tsuguo'nun annesi doğumdan kısa bir süre sonra lohusalık depresyonuna girmişti. Hem babayı hem de oğlunu terk etmiş, hayatlarından kaybolmuştu. Ama Ryutaro onu asla suçlamamıştı.

Doğum sonrası depresyon herkesin başına gelebilir. Onun suçu değildi.

Kendine hep bunu söylerdi.

Tsuguo'ya onun hakkında asla kötü bir şey söylememişti, kısmen de bir gün geri dönüp oğlunun hayatında yer almak isteyebileceğini düşündüğü -umduğu- için.

Fakat Tsuguo'nun, Ryutaro'nun haberi olmadan annesiyle görüştüğünü bizzat kendisinden duyması, hayal edebileceğinden çok daha büyük bir şoktu. Eğer annesi önce ona gelip oğlunu görmek istediğini söylemiş ve ikisini bir araya getirmesine izin vermiş olsaydı, belki de buna hazır olabilirdi. Ama bunun zaten olmuş olduğunu öğrenmek...

Göğsünde ona karşı bir öfke kıvılcımı yükseldi. Ama bundan da öte, oğlunun sonraki sözlerini merakla bekliyordu. Şimdi Tsuguo'nun neden bu kadar gergin ve mesafeli göründüğünü anlıyordu.

Eğer bunu söylemek onun için bu kadar zorsa... demek ki benim düşündüğüm şey olmalı.

Ryutaro'nun beklemekten başka çaresi yoktu.

Bunu duymak istemiyorum. Ama oğlum bana önemli bir şey söyleme cesaretini buldu. Babası olarak, yüz çeviremem. Eğer ben dinlemeye hazır değilsem, Tsuguo da konuşamayacak.

Tsuguo'nun fark etmemesi için sessizce derin bir nefes alan Ryutaro, "Peki, ne olmuş yani?" diye sordu.

'Şey, evet... Annem benimle birlikte yaşamak isteyip istemediğimi sordu.'

'Anlıyorum.'

'Sürekli "Özür dilerim, çok özür dilerim" diyordu.'

'Öyleyse her şeyi duydunuz, değil mi?'

'Evet,' diye mırıldandı Tsuguo, yumruklarını sıkıca kenetleyerek.

'Teşekkür ederim... bugüne kadar bile annem hakkında asla kötü bir şey söylemediğiniz için.'

'Evet.'

Bundan sonra aralarında sessizlik çöktü. Tsuguo başını öne eğmiş, Ryutaro ise yukarıdaki tavan vantilatörünün yavaşça dönmesine bakıyordu.

Alarm sesi Tsuguo'yu kendine getirdi. Elini bardağa götürdü.

Ah...

Kahve, tek yudumda içebileceği kadar soğumuştu. Yine de kendini tuttu.

Henüz asıl önemli olanı söylemedim.

Bu sırada Ryutaro, alarmı makarnanın hazır olduğu sinyali sanarak, "Kaynadı mı?" diye sordu.

Aniden ayağa kalktı ve Tsuguo'ya sırtını döndü.

'Baba!'

Tsuguo ona seslendiğinde Ryutaro, hâlâ arkasını dönmüş bir şekilde, adımlarını atarken donup kaldı.

‘Şey... eee...’

Tsuguo'nun annesiyle yaşaması gerekiyordu. Ancak bu karar, Ryutaro'nun cenazesinden sonra, Tsuguo'nun nihayet annesinin isteğini kabul etmesiyle alınmıştı. Ryutaro ölene kadar, annesiyle yaşamayı hiç düşünmemişti bile.

'Doğrusu... Ben... Ben onun teklifini reddettim.'

'Ne?'

‘Baba, sonsuza dek seninle kalacağım…’

Bu bir yalandı. Aslında tam olarak öyle değildi – en azından Ryutaro hayattayken. Ama Ryutaro'nun annesiyle görüşmesinden bahsettiğinde yüzündeki ifadeyi gördükten sonra, Tsuguo artık ona annesiyle birlikte yaşamayı planladığını söyleyemezdi. Ve Tsuguo bunun en iyisi olduğunu hissetti.

Ryutaro, Tsuguo'nun sözlerini duyunca gözlerini sımsıkı kapattı. Yüzünü kaldırıp dudağını sertçe ısırdı.

Omuzları titriyordu.

'Anlıyorum.'

Sonunda Ryutaro'nun gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

‘Gerçekten bu kadar mutlu musun?’ Yüzünü saklayan Ryutaro, yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. ‘Kahretsin, Tsuguo…’

‘Ah, şey… artık zamanı geldi…’

Nagare aniden mutfaktan seslendi. Elbette, ses Tsuguo'ya yönelikti; kahvesini bitirme zamanı gelmişti. Ama Ryutaro bunu kendisine yönelik sanarak, "Ah, geliyorum!" diye cevap verdi ve telaşla mutfağa doğru yürümeye başladı.

'Baba!'

Tsuguo'nun sesi onu durdurdu.

'Hım?'

'Karbonaranı dört gözle bekliyorum.'

'Bunu bana bırakın.'

'TAMAM.'

Ryutaro arkasını döndü ama nedense mutfağa gitmedi. Bunun yerine orada öylece durmaya devam etti. Tsuguo babasının neden orada oyalandığını anlamadı ama yapması gerekeni yapmak zorundaydı. Kahveyi bir çırpıda içti.

Birdenbire başı dönmeye başladı.

Ah... iyi. Zamanında yetiştim.

Yukarı baktı. Ryutaro hâlâ hareketsiz duruyordu.

'Baba?'

Teşekkür ederim, Tsuguo.

Ryutaro, sırtı hâlâ dönükken biraz garip bir şekilde mırıldandı.

'Evet . . .'

Bir sonraki an, Tsuguo'nun bedeni ince bir beyaz örtüye dönüşerek tavana doğru yükseldi.

Kasım 2019

'Taşınmak!'

Tsuguo kendine geldiğinde, karşısında beyaz elbiseli kadını gördü.

'Ah, özür dilerim!'

Aceleyle ayağa kalktı ve yerini ona verdi.

'Baba?'

Kafenin etrafına şöyle bir göz attı, sonra mutfağa seslendi.

Hiçbir yanıt gelmedi.

Sadece bir rüya mıydı?

Rahmetli babasıyla karşılaşmanın tuhaf deneyimi, Tsuguo'nun kendi hafızasından bile şüphe duymasına neden olmuştu. Yine de gözlerini kapattığında, Ryutaro'nun ifadesini, sesini ve aralarında geçen her kelimeyi hâlâ net bir şekilde hatırlayabiliyordu. Bir rüya olsa bile, bir mutluluk anı gibi gelmişti.

Bir süre sonra Kazu, beyaz elbiseli kadına taze demlenmiş bir kahve getirerek mutfaktan çıktı.

Tsuguo, arkaya topladığı saçlarının eskisinden daha uzun olduğunu fark etti. Daha önce sadece omuzlarına kadar uzanan saçları, şimdi sırtına kadar dökülüyordu.

İyi. Rüya değildi.

Sandalyesinin üzerine serilmiş olan paltoya uzandı.

Çın-Dong

Nagare, Miki'yi de yanına alarak geri döndüğünde giriş zili çaldı. Tsuguo'nun yüzünü görünce, "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

'Evet.'

'Anladım. Bu iyi.'

'Çok teşekkür ederim.'

Nagare, Tsuguo ve Ryutaro'nun yeniden bir araya gelmesinden açıkça memnundu, ancak Ryutaro'nun kafeyi ziyaret ettiğini neden hatırlayamadığı konusunda şaşkın görünüyordu.

"Ama neden onun içeri girdiğini hatırlamıyorum?"

‘Ah, bunun sebebi…’

Tsuguo, Ryutaro'nun ziyaretinin geçen yıl gerçekleştiğini ve sonrasında Nagare'nin ona karbonara yapmayı öğrettiğini açıkladı.

‘Ah! Ryutaro! Evet, evet! Şimdi hatırladım – içeri girmişti!’

Nagare, her şeyin artık mantıklı geldiğine memnun bir şekilde başını salladı.

Çın-Dong

Tsuguo, kafeye geldiğinde yaptığı gibi, ayrılmadan önce Nagare ve Kazu'ya kibarca selam verdi.

O gece

Kazu'nun telefonuna bir mesaj geldi. Mesajı gönderen Koku, Fransa'ya vardığını bildiriyordu.

Ekli olarak, Fransa'nın en hayranlık uyandıran harabesi olarak bilinen Jumièges Manastırı'nın bir fotoğrafı vardı. Ancak genellikle gönderdiği iş fotoğraflarının aksine –boş, sessiz manzaralar– bu, Koku'nun kendisinin de kadrajda olduğu bir özçekimdi.

Gittiği her yerden ona hep özçekimler gönderirdi.

Ancak bu sefer mesajında sadece tek bir satır vardı:

Bir gün lütfen benimle evlen.

Koku.

Kazu, şimdiye kadar Koku'nun hiçbir e-postasına veya mesajına cevap vermemişti. Buna hiç ihtiyaç duymamıştı.

Ama Kazu o gün ilk kez ona bir cevap gönderdi:

Bunu düşüneceğim.

Kazu Tokita.

Onların zamanı da an be an ilerliyordu.

OceanofPDF.com

Dünya çapında 2 milyondan fazla kopya satıldı.

Kahve Soğumadan Önce Serisi

Tokyo'da şirin bir kafede, müşterilere eşsiz bir zaman yolculuğu deneyimi sunuluyor. Ancak kurallar var ve yolculuk risksiz değil. Müşterilerin kahve soğumadan önce günümüze geri dönmeleri gerekiyor...

Toshikazu Kawaguchi'nin yürek ısıtan ve hüzünlü serisi, Geoffrey Trousselot tarafından Japoncadan çevrilmiş olup, hayatlarına devam edebilmek için geçmişleriyle yüzleşmek zorunda kalan insanların hikayelerini anlatıyor.

Zamanda geriye yolculuk yapabilseydiniz ne yapardınız?

OceanofPDF.com

Ayrıca Toshikazu Kawaguchi tarafından

Kahve soğumadan önce
Kafeden Hikayeler
Hafızanız silinmeden önce
Vedalaşmadan önce
İyiliği unutmadan önce

OceanofPDF.com

İlk olarak 2026 yılında Picador tarafından yayınlandı.

Bu elektronik baskı 2026 yılında Picador tarafından yayınlanmıştır.
Pan Macmillan'ın bir baskısı
Smithson Müzesi, 6 Briset Caddesi, Londra EC1M 5NR
AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat,
Liffey Trust Merkezi, 117–126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1 D01 YC43
Dünya çapındaki ortak şirketler

ISBN 978-1-0350-4632-4

Telif Hakkı © Toshikazu Kawaguchi 2024
Çeviri telif hakkı © Sunmark Publishing, Inc. 2024

Kapak illüstrasyonu Sunmark Publishing Inc.'in izniyle kullanılmıştır.
Kedi illüstrasyonu © Shutterstock

Toshikazu Kawaguchi'nin bu eserin yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca güvence altına alınmıştır.

İlk olarak Japonya'da ITOSHISA NI KIZUKANU UCHI NI adıyla yayınlandı
Sunmark Publishing Inc., Tokyo, Japonya tarafından 2024 yılında yayınlanmıştır.
Japonca/İngilizce çeviri hakları Sunmark Publishing, Inc. ile düzenlenmiştir.
Gudovitz & Company Edebiyat Ajansı aracılığıyla, New York, ABD

Japoncadan Geoffrey Trousselot tarafından çevrilmiştir.

Pan Macmillan'ın bu kitapta veya bu kitapla ilgili olarak atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi (URL'ler, e-postalar ve QR kodları dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere) üzerinde herhangi bir kontrolü veya sorumluluğu bulunmamaktadır.

Yayıncının önceden yazılı izni olmadan bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntem dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere) kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma sunamazsınız. Bu yayınla ilgili olarak yetkisiz herhangi bir işlem yapan kişi, cezai kovuşturmaya ve tazminat davalarına maruz kalabilir. Yayıncı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Yayıncı, bu kitabı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

Bu kitaba ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve onları satın almak için www.picador.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com